1962

DJURGÅRDAREN

En bank med personlig service

SVERIGES KREDITBANK

STOCKHOLM
Norrmalmstorg 2 (huvudkontor)
Bohusgatan 14, Drottninggatan 4, Götgatan 53, Hornsgatan 19,
Kungsgatan 55, Mäster Samuelsg. 45/Sergelg. 4, Odengatan 54,
Oxenstiernsgatan 2, Torsgatan 10, Värtavägen 23,
Höglandstorget 9, Vällingbyplan

Kontor över hela landet · Kontakter över hela världen

STOCKHOLMS ENSKILDA BANK

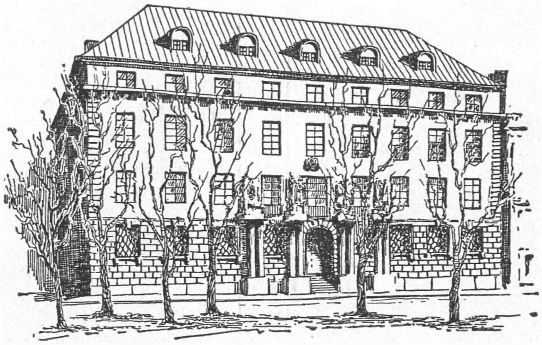

GRUNDAD 1856

TILL FÖRETAGSAMHETENS TJÄNST

Sport ⋆ Cykel

Fiske

allt under samma tak

hos

INGVAR ERICSSON

Torsgatan 48

Telefon 32 43 31 och 32 68 98

FÖRENINGSMÄRKEN
FÖRTJÄNSTTECKEN
IDROTTSMÄRKEN
MINNESNÅLAR
K.M. TECKEN
PLAKETTER
MEDALJER

C. C. SPORRONG & CO

Kungsgatan 17 Telefon 22 56 60
Box 7060 Stockholm 7

VILL NI BLI MIN PARTNER?

GRAND HÔTEL

SALTSJÖBADEN

Tennis på anrika banor

Golf - Segling

Friluftsbad - Vattenskidskola

Tågtider: 40 31 60 - Best. tel. 17 00 20

"Klockrike" 140×200 440:—

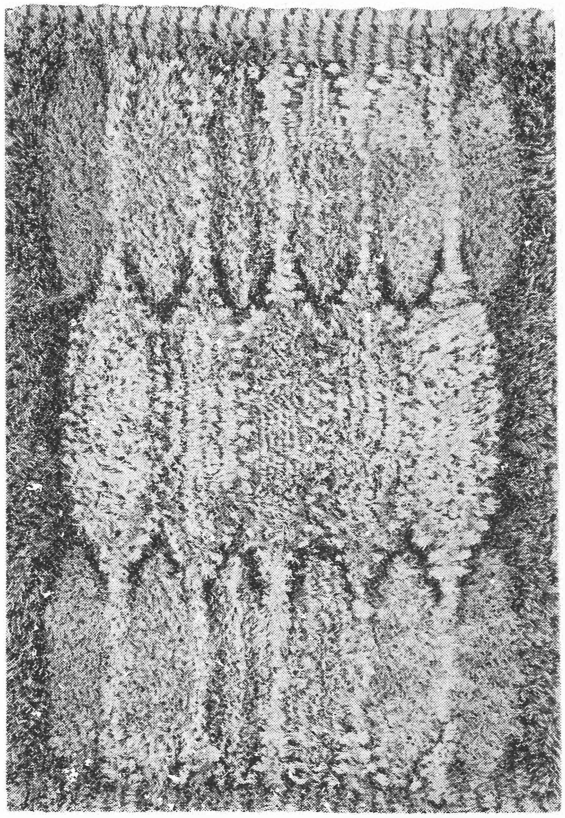

Nya moderna färger i högluggig helylle och lin. Maskinvävda enligt grippermetoden på fast och stark hårgarnsbotten. Malsäkrade och färgäkta — svenska kvalitetsryor i högsta klass, skapade av skickliga textilkonstnärer för ökad hemtrivsel. Enfärgade och modernt mönstrade. "Lång-lin", 135×195 för 325:—, 165×235 för 475:—. "De Luxe", högluggigt ylle med effekttrådar i cordsilke, 135×195 för 460:—, 200×300 för 1.050:—, "Topprand", helyllerya, randmönstrad ton-i-ton, 135×195 för 440:—, 165×235 för 645:— m. fl. Kontant eller *Delköp,* dvs 1/5 nu och resten på 6 till 24 månader. Måndagsöppet till kl. 20. *Norrmalmstorg Tel. 221880*

NILS NESSIM

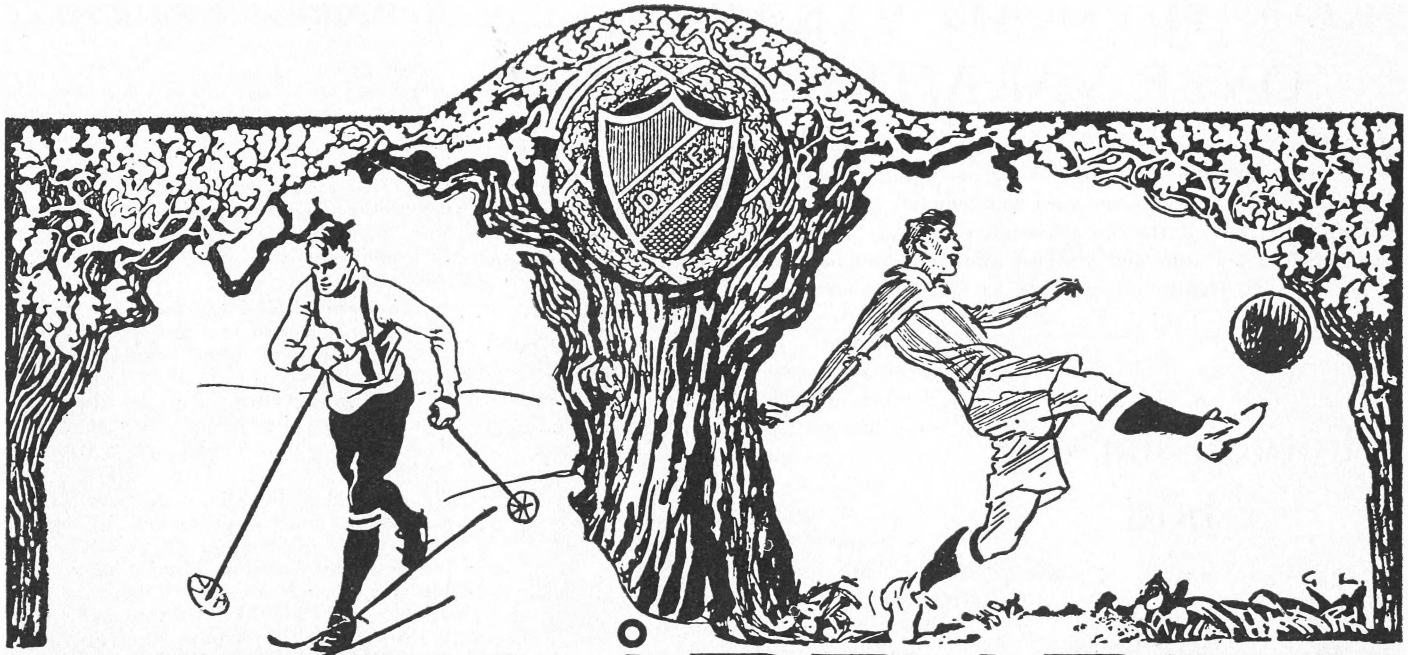

DJURGÅRDAREN

Redaktör: KARL LILIEQUIST ★ ÅRGÅNG 1962 ★ Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

VI ÄR MEST ALLSVENSKAR AV ALLA

OCH VI BLIR FLERA OCH FLERA...

Åter har ett år runnit i väg, och det skulle vara dags att göra ett bokslut för Djurgårdens Idrottsförening. Mycket har hänt och skett, men ett bokslut — när skall det göras? Naturligtvis den dag, då det kan talas om ett slut, men hos oss i Djurgården rullar allting bara vidare. Det ges sällan tillfälle att stanna upp och betrakta vårt verk. Allting skall löpa vidare, stillastående är tillbakagång, och därför vilar vi aldrig på spaden. En och annan sektion kanske har råd att ta sig någon veckas paus, när de stora slagen är över, men någon egentlig avkoppling blir det sällan. Siktet är ställt framåt. Det måste planeras i god tid, ja oftast innan säsongen ens börjar lida mot sitt slut är det tid att se om sitt hus.

Det år som gått visar att vi haft goda portvakter, vilka sett om sina hus på sådant sätt, att alla vi i den stora Djurgårdsfamiljen har anledning känna oss bo i ett tryggt och trivsamt hus. Den oro, som spred sig från ovan ned till källaren i samband med att vi stöttes bort från vår plats vid den allsvenska köttgrytan i fotboll, har bytts i glädje i och med den närmast sagolika höstspurten 1961. Då gick vårt Djurgårdshus i vågor. Alla familjemedlemmarna höll andan av spänning, när sista versen spelades upp och det gällde om den alltid lika runda bollen skulle rulla litet välvilligare än på vårkanten. Den gjorde så och vi återtog vår plats i den högre fotbollssocieteten. Och där har vi när detta skrives redan hunnit hävda oss trots att det funnits olyckskorpar, vilka i och med att vare sig ett helt nytt lag eller en helt ny ledning kom till under det mörka året 1961, betraktade det som tämligen givet, att det inte finns något hopp.

Under 1950-talet gjorde Djurgården mer än någonsin förr skäl för benämningen storklubb. Vi utvecklades på alla fronter, och när ett nytt decennium skulle börja skrivas tillfördes vi några nya idrotter. Det handlade inte om penningstarka idrotter, och här och var ansågs det nog att vi fått ett par ungar i boet, vilka skulle bli dyra i drift. Nu kan det väl sägas, att varken tennis, cykel eller fäktning lämnat vår huvudkassa några större glädjeämnen, men idrottsligt har det handlat om kvalificerade bedrifter.

Sedan sist har befälhavaren på Djurgårdsskutan mönstrat av och en ny kapten har kommit till. En honnör för den avgående Åke Dunér. Under hans ledning växte sig vår förening ännu starkare än tidigare. Förvisso inte bara hans verk, eftersom det lika förvisso är sant när det sägs, att "befälhavaren ensam vinner inte de stora slagen, de djupa leden vinner de åt honom". Åke Dunér var en handlingskraftig ledare med rader av friska och goda initiativ. Han offrade sig helhjärtat på sin post och hade också lyckan att vid sin avgång från ordförandeposten se sin förening vara landets största och förnämligaste allroundförening.

En ny ledare har kommit till på kommandobryggan, Hugo Caneman, i yngre år aktiv i främsta ledet i framför allt bandy. Under den korta tid han hittills verkat har han tillvunnit sig allas aktning och beundran för gott handlag med trupperna och uppgifterna. Det kan inte ha varit lätt att ta arv efter Åke Dunér och andra ordföranden av historiska Djurgårdsmått men Hugo Caneman har med frisk aptit kastat sig in på de inte alltid angenäma men alltid besvärliga uppgift det innebär att hålla i rodret på Djurgårdens stolta skepp. Man önskar honom all möjlig lycka på seglatsen. Ingen klubb kan konkurrera med oss i fråga om vara allsvenskar i så många grenar: bandy, ishockey, fotboll, bordtennis, brottning, bowling och tennis. Och så har vi mästare i fäktning, ski-

★ Omslagsbilden ★

De två glada gossarna på omslaget — behöver de presenteras? Hasse Mild och Leffe Eriksson, Djurgårdens stabilaste försvarsman i sällskap med vårt stora forwardslöfte. "Tjalle" och "Chaplin", som de kallas, hör till de av våra hejare, som är i gång året om.

SKÖNHETSRÅD VAKAR ÖVER VÅRA TRADITIONER

Ett skönhetsråd har tillsatts med uppgift att tillse att Djurgårdens klubbdräkt inte ändras allt eftersom mode-nyckerna vill göra sig gällande. Det har ju hänt, att någon sektion tyckt tiden vara kommen att "pigga upp" våra traditionsrika rätt mörka färger, men detta får naturligtvis inte ske utan medgivande från föreningen i sin helhet alltså från den styrelse som medlemmarna valt med bl. a. som uppgift att bevara våra traditioner. Dit hör givetvis klubbdräkten.

I fortsättningen skall alla förändringar, förslag och idéer i fråga om klubbdräkten underställas det av sektionsstyrelser och överstyrelse valda skönhetsrådet, som har denna sammansättning:

Bertil Nordenskjöld
Karl Liliequist
Gunnar Lundqvist
Lars Nordvall

Samtidigt skall den sektion, som en klädfråga berör, utse en representant i skönhetsrådet.

Även om detta råd i första hand skall vaka över traditionen kommer det givetvis inte att slå igen ögonen för de förändringar, som kan innebära en förbättring och ge oss gladare kläder i den mån traditionen samtidigt kan få sitt.

Fotbollsstarten i höst

8 aug. Djurgården—Hälsingborg
14 aug. Örebro—Djurgården
21 aug. Djurgården—IFK Malmö
26 aug. Djurgården—Högadal
30 aug. Hammarby—Djurgården
9 sept. Degerfors—Djurgården
23 sept. Djurgården—Norrköping
30 sept. Djurgården—Örgryte
7 okt. Elfsborg—Djurgården
14 okt. Malmö FF—Djurgården
21 okt. Djurgården—Göteborg

Skall sista speldagens match bli en guldfinal liksom 1959 års sista match mellan Djurgården—Göteborg? Eller skall det bli en "ödesmatch" längre ned i tabellen. Efter de våras 8—2 i premiären 1962 på Ullevi vill man inte tro på något "öde" för vår del, men . . .

Halvvägs . . .

När det allsvenska vårkriget blåstes av, hade alla våra fotbollsansträngningar resulterat i denna tabell:

1.	Norrköping	11	6	3	2	17—12	15
2.	Elfsborg	11	6	2	3	16—14	14
3.	Djurgården	11	5	3	3	22—11	13
4.	Hammarby	11	6	1	4	18—13	13
5.	Örebro	11	5	3	3	13—10	13
6.	Örgryte	11	4	4	3	15—12	12
7.	Hälsingborg	11	5	1	5	21—19	11
8.	Göteborg	11	4	3	4	17—18	11
9.	Malmö FF	11	3	3	5	16—24	9
10.	Degerfors	11	3	2	6	15—16	8
11.	IFK Malmö	11	3	1	7	11—23	7
12.	Högadal	11	2	2	7	10—19	6

Bakom den tredje placeringen döljer sig en rad händelserika matcher med början i Göteborg med en grann 8—2-seger och avslutning i Hälsingborg med en inte mindre meriterande 3—2-seger. Mellan dessa två matcher diverse upp och ned, en och annan plattmatch, en och annan stormatch. Ungefär som det brukar gå till. Förhoppningarna inför vad komma skall är de bästa.

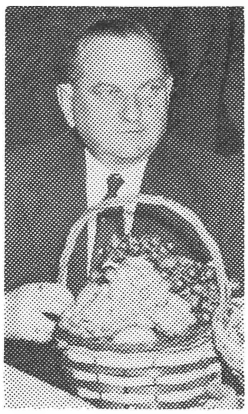

Silvermedaljören Axel E. Benzler i sällskap med fruktkorg.

dor, cykel, tennis och har seriesegrar i handboll och curling att bl.a. visa upp.

Vår förening växer sig större och starkare. Vi kan i dag redovisa över 2.000 medlemmar. Vi har plats för ännu flera. Om varje medlem av i dag kostade på sig en så liten ansträngning som att skaffa var sin ny medlem till Djurgården, skulle vi vara över 4.000 nästa år. Om sedan dessa 4.000 skaffar var sin ny medlem till nästa år, skulle vi snabbt vara uppe vid siffran 10.000. Det har vi som mål.

Om också vi blir flera och flera, kan ingen makt i världen hindra att våra led också tunnas ut. Det år som gått har inneburit att vi för alltid måst skiljas från flera präktiga djurgårdare. Bland oss finns inte längre sådana förgrundsmän som Axel Schörling och Nils Adolf Hejderson, vilka var och en skrivit historia i vår familj. Borta är också Albert Sandström, liksom "Hejder" legendarisk i skid- och budkavlespår. Deras minne lever länge kvar i Djurgårdskretsen. De har betytt mycket för att vår förening kunnat passera 70-årsgränsen med bevarad styrka och med de ljusaste framtidsutsikter.

Karl Liliequist

Rekordsnabbt på årsmöte

Den nya given i Djurgården med årsmötet och årsfesten skilda åt debuterade 1961, som därmed innehåller en historisk milstolpe. Årsmötet på våren beslöt att förlänga styrelsemandaten fram till hösten, då kapitel 2 av årsmötet, och alltså det slutliga årsmötet, ägde rum. Förhandlingarna hade förlagts till Apollonia på Nybrogatan, dit ett par hundra djurgårdare samlats.

Åke Dunér höll i klubban och tog avsked från ordförandeposten, som han upprätthållit under ett 10-tal år. Som en enda kandidat till det allt annat än lätta jobbet att leda vår förening nämndes Hugo Caneman, som utan att själv vara närvarande vid denna del av förhandlingarna enhälligt blev vald.

I enlighet med valberedningens förslag klubbades sedan valen igenom på övriga sex ordinarie ledamöter på så sätt att på två år valdes Carl-Hjalmar Bodman, Karl Liliequist och Hilding Lövdahl samt på 1 år Bo Hedvall, Åke Erixon och Arne Weldner. Till suppleanter på 1 år valdes Einar Axelsson och Rolf Theblin, den senare en helt ny man i Djurgårdssammanhang men sedan åtskilliga år livligt intresserad av allt blårandigt och civilt placerad i Stockholms stads tjänst, varifrån tidigare kvalificerat ledarfolk kommit till oss.

Revisorer blev Erik Extergren, Herbert Edberg och Gunnar Rinman.

Åke Dunér hyllades av hedersordföranden Nocke Nordenskjöld för sina år i spetsen för Djurgårdsstyret och valdes slutligen till hedersledamot i föreningen. En höst uppskattad utnämning.

Förhandlingarna gick rekordsnabbt beroende dels på stor enighet i våra led dels på en sådan ödets skickelse som att sekreteraren hade en som alltid diger årsberättelse liggande i säkert förvar i sin portfölj. Och den stod tillsammans med sin ägare på flygplatsen i Zürich och väntade på att dimman skulle lätta. Årsberättelsen blev alltså inte uppläst men i alla fall godkänd. Vi hade ju varit så duktiga på alla fronter och kommit upp i allsvenskan i fotboll igen.

Utom det att våra svenska mästare hyllades och prisbelönades tilldelades Knivsta Sandberg (som tidigare fått allt han kan få i utmärkelseväg) ett par silverljusstakar i äkta metall såsom årets störste lagidrottsman i Djurgården. Erik R. Bentzler tilldelades föreningens förtjänstmedalj i silver för värdefullt stöd och Nocke Nordenskjöld fick i efterskott ta emot en 70-årspresent från Svenska Fotbollsförbundet.

Nästa årsmöte blir i höst.

Carl-Hjalmar Bodman
(årsmötets protokollförare)

Redaktionellt

Ja, se goddag då igen på er alla djurgårdare. Nu är vi här med ett nytt nummer av vår tidskrift, och som alltid säger redaktören ett hjärtans "puh" ovanpå alla ansträngningar att kunna servera er ett alster med skiftande innehåll. Bakom innehållet i de två pärmarna ligger faktiskt åtskilligt med jobb, men redaktören frågar sig också om det inte ligger mer väntan än jobb bakom det hela. Han har med åren lärt sig att vänta. Att vänta på att alla utlovade bidrag till tidningen skall komma in i någorlunda rimlig tid. Sedan han väntat en månad, två månader, ja kanske ett halvår ger han definitivt upp hoppet och tror inte på löften längre. Sedan går det ett år, och han börjar åter att tro på löften och på bidrag . . .

Nåja, nu ska redaktören inte klaga eftersom han från många sektioner i god tid försetts med utlovade manus och bilder och därmed i alla fall haft en stomme att jobba med. Att några sektioner kanske inte blir helt belåtna, när de inte hittar så mycket om vad som hänt och skett hos just dem i dessa spalter, får de försöka smälta. Orsaken kan i största allmänhet förklaras med att de inte hört av sig med utlovat material.

Till detta nummer har bl.a. följande sektioners "författare" strejkat och låtit oss vänta förgäves i månader:

bandy, fäktning, cykel, backhoppning, bordtennis.

Var så goda och skäms en smula och lova att vara först nästa säsong med manus! Så talar vi inte mer om detta.

Hos några sektioner har redaktören plockat fram ett och annat ur årsberättelserna och hoppas att därmed ha åstadkommit en viss bakgrund till vad som skett på dessa fronter.

Sedan vi senast pratades vid i dessa spalter har det hänt åtskilligt i vår förening. Idrottsligt har vi varit inblandade i många svåra och betydelsefulla avgöranden. Vi har varit ute i blåsväder och vi har haft medgångar. Allt i en blandning som gjort livet intressant och spännande att leva. Något litet av allt detta hoppas redaktören ha fått återspeglat i detta nummer av Djurgårdaren. Att vara riktigt aktuell fram till i dag går naturligtvis inte i detta sammanhang. Djurgårdens idrottshändelser skrivs nya för varje dag och vidare byter vi då och då ledare och tränare och även spelare och andra med följd att en eller annan uppgift i dessa spalter kanske inte riktigt stämmer med utvecklingen. Dessutom finns det ju alltid tryckfel. För allt sådant ber redaktören från början om överseende.

I hopp om att vår tidskrift skall fortsätta att vara ett band mellan alla medlemmarna i Djurgårdsfamiljen och att den skall erinra om framför allt glada och goda upplevelser tackar redaktören för sig. Är det så att du tycker om "Djurgårdaren" säg det gärna åt andra. Är du inte nöjd, så säg det gärna till någon som tål att höra det. Säg det till

Redaktören

Också ett bidrag

"Är det magasinet?"

"Nej, då har Ni kommit fel, vi säljer varken mjölk eller bröd."

"Ja men är det inte Djurgårdens magasin?"

"Åhå, nu förstår vi, men kalla oss inte för magasin. Vi är i Sverige nu och här kallar vi inte våra tidningar för magasin."

Anledningen till detta ordbyte kanske inte alla förstår, men berättar vi att Richard Zacharias i tennissektionen gärna kallar Djurgårdens tidning för magasin, kanske det lättare går att förstå hur sådana här förvecklingar kan uppstå.

Tänka sig att jämföra Djurgårdens tidning med ett mjölkmagasin . . . Inte att undra på att vi på redaktionen studsade till ett tag när rösten härovan frågade om han hade nöjet att tala med magasinet.

Och vad ville han nu som ringde till "magasinet?"

Jo, han frågade om han kunde få lämna ett bidrag, som inte handlade så mycket om Djurgården så mera om vår kära trätobroder i Solna. Vi bad honom skicka in bidraget, och det visade sig bestå av denna lilla elaka historia:

— Vet du att Fälting fått jobb hos AIK?

— Nä.

— Jo, han är van att ta upp vrak.

*

En ung man kommer in på Djurgårdens redaktion, hälsar och säger:

— Jag har just slutat skolan och skulle vilja ha något jobb.

— Ja, vad då?

— Jag kanske kunde få bli redaktör för Er tidning?

— Är Ni tokig, människa?

— Nä, måste man vara det . . .

Kungligt tack

Vi tacka varmt och hjärtligt för de vänliga lyckönskningarna och för den vackra gåvan som vi hade den stora glädjen mottaga till vårt bröllop.

Birgitta och **Johann Hanz**

★

Sveriges bästa ishockeyback

Djurgårdarens platsredaktion i Bromma hade oväntat besök av en ishockeymästare. Namn: Ove Malmberg. Ärende: från början okänt. Senare avslöjat vara en önskan om att bli bjuden på kaffe med dopp.

"Tycker du inte själv, att det är underligt, att Sverige blev världsmästare i ishockey, när vi inte hade Sveriges bästa back med i laget?" försökte vi en inledande intervjufråga. Det där med "Sveriges bästa back" skulle gälla Ove själv, som utnämnts i denna egenskap under hemmasäsongen.

"Bäst och bäst" men ganska bra var man väl i alla fall", kom Oves försynta svar, varför man inte gärna kunde fortsätta på den tråden utan i stället raskt undrade om Ove hade någon synpunkt om något annat.

"Jo då, säj att jag aldrig blir riktigt klok på att alla människor, som har hand om värvningsdetaljerna i Stockholm måste rusa i väg ut i landsorten för att skaffa nya spelare och sig själva massor med bekymmer. Varför inte forska i Stockholm, där vi i alla fall är närmare 1 miljon människor. Bland alla dessa ska det väl finnas en och annan talang. Ja, jag vet att det vimlar av förmågor, som det bara är att ta hand om. Mitt råd till alla talangscouter är alltså: sök i Stockholm och ni ska finna! Och så behagligt sen! Ty alla stockholmare har som regel jobb och bostad. När en kille ska hämtas i landsorten måste han ju skaffas både jobb, vilket kanske är något så när lätt, och bostad, vilket senare nog är ett litet helsicke. Vill redaktörn vara snäll och föra detta tips vidare?"

Det ville redaktören, som alltså ber våra talangscouter att dammsuga idrottsplatserna stan runt.

"Så har jag en idé till, sade Ove och slog upp sin tredje kopp kaffe (Löfbergs lila). Vi har ju inget B-lag i ishockey i Djurgården och det förstår jag, för vem vill spela mitt i natten mot blåbärslag? Men jag skulle vilja föreslå att våra bästa reserver lånades ut och spelade i något som kan kallas ett "farmarlag". Det skulle gälla sådana spelare som står på gränsen till A-laget men inte kan placeras in bland de 17 ordinarie. Dessa farmarspelare behöver ordentlig matchträning och inte bara gå omkring och vänta i reservbåset, att en skada hos någon av de ordinarie 17 ska ge dem chansen hoppa in i A-laget. Låna ut dem till något div. II-lag med garanti att de ska komma tillbaka nästa säsong och då ha förkovrat sig så pass att de "platsar" i ett A-lag. Är inte detta ett klokt förslag?"

"I varje fall inte så tokigt, svarade vi. Förslaget går vidare till generalstaben."

Ove tackade för kaffet och hack i häl följd av skällande redaktionshunden "Fia-Lia" följdes han till dörren.

Till minnet av en stor fotbollstriumf. Bläddrar man i våra historiska fotbollsblad stannar man gärna vid 1960 års match mellan Djurgården och Real Madrid på Råsunda, där Djurgården till en hel världs häpnad satte de berömda spanska Europacupmästarna på plats med en 2—1-seger. Det var premiärmatch för Leif Eriksson i Djurgårdens tröja. Han var inte blyg av sig såsom framgår av denna bild, där han stormar förbi en av de spanska försvararna.

Ge talangscouterna betalt!

Ut och dammsug i landsorten à la Burnley

Det ropas efter förstärkningar på alla idrottsfronter. Förstärkningar går att åstadkomma olika vägar. Man kan fostra upp en spelare direkt från vaggan och det är naturligtvis en säker metod, som bara har det felet att verka först på mycket lång sikt. Under tiden hinner kon att dö. Och för övrigt har man ingen garanti för att en liten planta av detta slag slår ut i full blom och kan göra rätt för sig i en större rabatt. Det kanske för alltid blir en liten svag och bräcklig planta. Det är emellertid en sund väg att försöka försörja sig med alster ur den egna trädgården.

Nu vet vi emellertid, att den normala vägen att se om sitt hus är att skaffa förstärkningar av redan färdigt slag. Det handlar alltså om värvningar. Här och var kallar man det för att stjäla från varandra, och det ligger väl något i den uppfattningen trots att det numera skrivits lagar för hur det får värvas. "En snygg värvning" skulle det vara förklarade på sin tid fotbollens starke man i förbundsledningen, Yngwe Anderson i Eskilstuna, och om det värvades "snyggt" kunde det också tänkas att höga ledningen såg genom fingrarna. Vad en snygg värvning var, blev aldrig närmare preciserat, men man kan väl utgå från att det inte fick förekomma några pengar under bordet.

Många värvningar av i dag innebär kanske inte ett enda öre under bordet. Här och var blir man mycket upprörd ändå och ropar på polis. Vem som än drabbas av förlusten av sin kanske bästa spelare, känner det naturligtvis bittert och oroande. Att denne spelare sedan utvecklas i snabbare takt, när han kommer in i de stora sammanhangen och får favören av utbildade tränare vid sin sida, bidrar kanske inte till att läka såren hos dem, som blivit av med förmågan, men spelaren själv klagar sällan på att han blivit "offer" för en talangscout.

Stjärnan blir stjärna i hård tävlingskonkurrens

Det finns massor med talanger som plockats fram ur det stora okända och blivit stjärnor "på riktigt". Betydelsen härav särskilt i ett litet land som Sverige behöver väl inte särskilt understrykas. Talangerna ska tas vara på, dessvärre är det ju så att i en liten klubb finns inte resurserna att i sista stund ge en talang en skjuts upp mot högsta toppklassen. Och även om det finns uppoffrande och penningskänkande sympatisörer i den lilla klubben med möjligheter att kanske skaffa fram kvalificerad tränarkraft, går det inte att komma ifrån att det slutligen är i hård tävlingskonkurrens som den definitiva mognaden till stjärnklass sker hos en talang. Han måste få tillfälle att mäta sina krafter och sin förmåga på högsta tävlingsnivå. Där ligger bästa utbildningsskolan.

Hur bittert det än måste kännas för en liten uppåtsträvande klubb att bli av med sin stjärna, så är det ju numera ofta så att "den förlorade sonen" ger viss valuta tillbaka. Inte bara på så sätt att hans fö-

delseort ofta släpar med honom i rubrikerna (Motala-Nilsson, Köpings-Gustafsson, Skinnskattebergaren, Svartsjö-Karlsson etc.) utan ofta blir det litet mer än dylik goodwill-valuta för hemorten genom att värvarklubben skickar över en kontant slant med tack för vad man fått. Det finns ju dessutom det famösa 10.000-kronorsavtalet, där en brandskattad klubb bara kan hugga för sig. Och inte sällan förekommer det ju att den lilla hemmaklubben får en match mot den stora av karaktären recettmatch. Så de phula värvarna gör ju ibland rätt för sig.

Egentligen är värvarna värda en betydande uppskattning i stället för att som nu tvingas gå omkring mer eller mindre kvalificerade att berövas vanliga medborgerliga rättigheter. Vad har inte värvarna betytt för svensk idrott! Varifrån kommer Sveriges största idrottsstjärnor? Ingalunda från den stora städernas stora klubbar, men det är där de mognat och slagit ut i full blom. De talangscouter, som nosat upp dem ute i bygderna och därmed bidragit till att ge Sverige rekord- och stjärnidrottsfolk, skulle som sagt vara värda en uppskattning av annat slag än den de nu dras med.

Burnley visar oss vägen

Jag fick detta klart för mig, när jag en majkväll satt och pratade fotboll med det engelska cupfinalistlaget Burnleys ansvariga ledning vid deras besök i Stockholm. Vi kom in på affärer och därvid berättade de engelska ledarna, att bortsett från själva spelarna var det inte många som hade betalt i en proffsklubb sådan som Burnley FC. Tränarna, doktorerna, massörerna och sekreterarna hade sina löner, men därtill fanns det en annan kategori, som förekom på avlöningslistorna. Gissa vilka? Jo, talangscouterna!

Betydelsen av att hitta nya förmågor anses så avgörande i en proffsklubb att "scouterna" måste vara ordentligt betalda. Därmed sporras deras sökariver. De går ut som spårhundar, nosar och letar, pratar och diskuterar och får till sist napp. En ung förmåga kostar givetvis småpengar i jämförelse med om man måst köpa honom fix och färdig från en annan proffsklubb. Talangscouten, som nosat upp förmågan, har därmed sparat stora slantar åt sin arbetsgivare och följaktligen är det logiskt att han får sin ersättning.

Naturligtvis måste detta vara något att införa även i svensk fotboll. Nu går värvningen mycket på måfå. Talangscouterna har i Sverige inte råd att resa land och rike runt och titta in i fotbollens växthus.

Ofta är det slumpen som spelar dem en talang i händerna. Visst finns det folk som rekommenderar stjärnämnen — Norrköpingskamraterna tycks i det fallet ha ett fint utvecklat rapportsystem — men det räcker inte. Så fattigt som Sverige är på stora fotbollstalanger, måste "scoutandet" rationaliseras, och kan det ske genom att dessa spanare har betalt i proportion till vad deras spelarfynd kan värderas till, måste det sägas vara väl placerade pengar.

Att dammsuga runt om bland fotbollsklubbarna är en stor uppgift. Rätt skött kan ett sådant dammsugande leda till att Sverige åter blir en första rangens fotbollsnation. Det måste finnas mängder med slumrande ämnen till storspelare ute i bygderna.

Sista speldagen i division II Svealand såg ut så här på rapporttavlan på Johanneshov. Match A gällde Stockholmskamraterna—Avesta (2—1), medan match B gällde Sunne—Djurgården (1—11). Ett historiskt rapportsystem, som innebar att Djurgårdens 11—1 vägde högt över Kamraternas 2—1 och förde oss fram till seriesegern.

Dessvärre har ju utvecklingen blivit sådan, att man inte längre kan begära att folk bara av s.k. klubbkärlek offrar tid och pengar för att kunskapa i bygderna. Många sådana resor måste ju innebära s.k. nitar, dvs. att ingenting varit att hämta, men förr eller senare springer man kanske på sitt byte och får uppleva den stora upptäckten.

Anslag från riksdagen?

I tider som dessa, då en värvare betraktas som en högst skum företeelse, som det borde vara skottpengar på, är det alltså aktuellt med en omprövning efter engelska linjer evad det gäller scoutingen. Håll sams i de stora sammanhangen, där allt kostar 10.000 kronor per gång, och bred ut scoutandet över hela landet med folk, som har betalt för jobbet. På sin tid hade vår store upptäckarresande Sven Hedin anslag från staten för att hitta uttorkade floder och bortflyttade öknar i Asien. Man skulle kunna tänka sig att upptäckare av levande fotbollsstjärnor (och givevis andra idrottsstjärnor också) kunde få lyfta medel på samma angenäma sätt, men det vet man ju, att staten är mycket snål mot idrotten och att det således inte ges några förhoppningar om tillskott den vägen. Men kanske Svenska Fotbollsförbundet är rätt anslagsgivare. I sista stund blir det ju svenska landslaget (och därmed kassaskrinet på Råsunda) som får ekonomisk glädje av alla upptäckter på fotbollsfältet.

Men när det kommer till kritan, kan man ju räkna ut att det blir klubbarna som får stå för fiolerna. Och även den snålaste fotbollskassör är nog med på att betala i sådana här fall. I långa loppet har hans kassa stora möjligheter att få pengarna igen med ränta.

Alltså: se till att scouterna får betalt. För att inga misstag skall bli möjliga vill jag samtidigt ha sagt, att min tid inte medger mig att scouta. Kalle L.

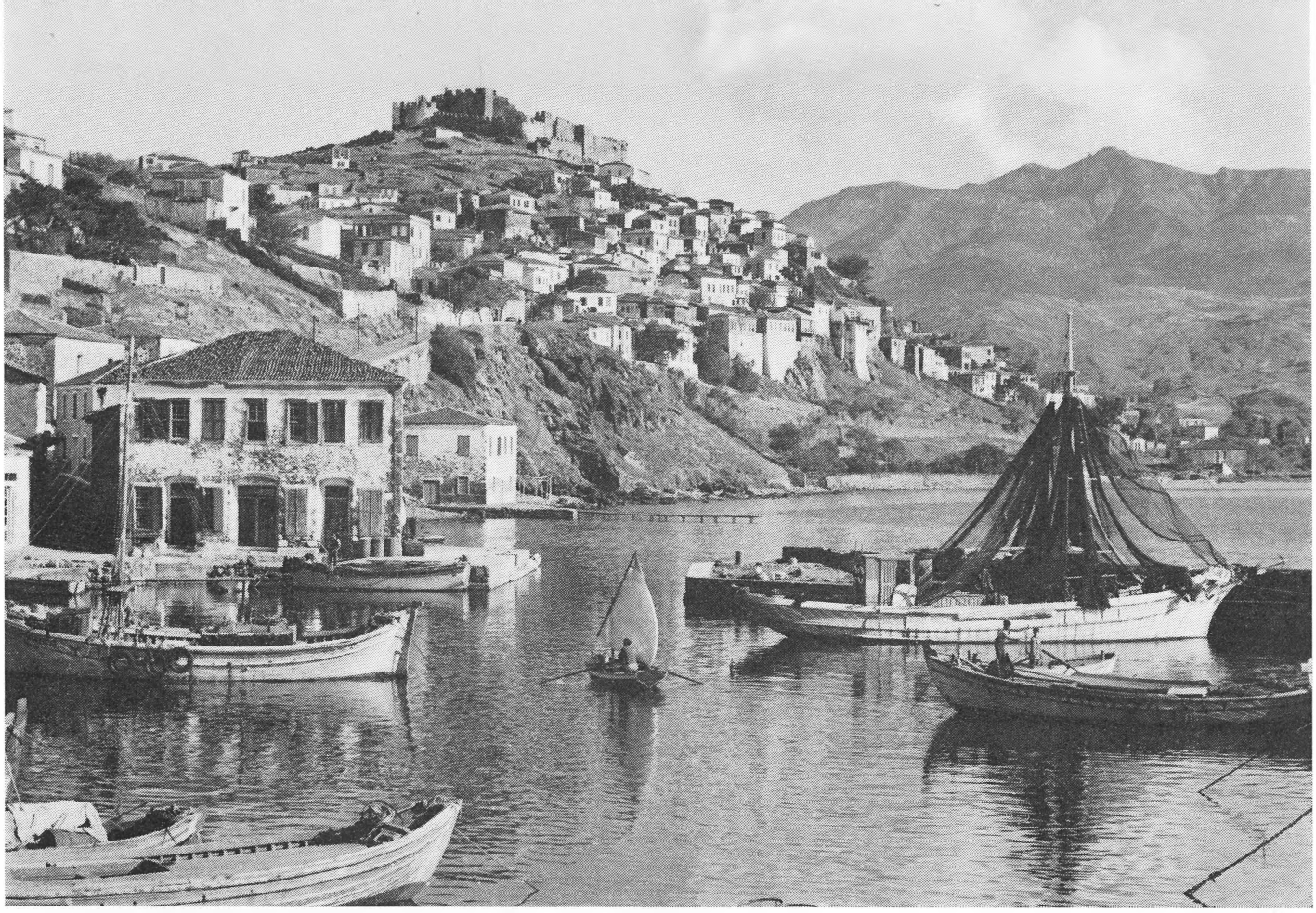

Välkommen till oss vilket resmål Ni än väljer...

Vi säljer alla slag av resor. Vilken restyp och vilket resmål Ni än väljer kan Ni vara säker på att Nordisk-Atlas har resan just för Er. En trygg, säker och trivsam resa från en resebyrå som kan vad en riktig resebyrå skall kunna.

Odyssé i Hellas 22 dgr

Sevärdheter i Athen, kryssning i grekiska arkipelagen till Delos, Rhodos, Kreta, en veckas uppehåll på Mykonos och fem dagars busstur till bl.a. Delphi, Olympia, Epidauros — en Greklandsresa i särklass med förstklassigt arrangemang. Med KAR-AIR DC-6B till Athen. Avr.: 12.7, 6.9, 13.9, 27,9, 4.10. 2.295: — Kr.

Badsemester i Cattolica. 13—17 dgr

En lagom stor badort, vackert belägen med förnämlig sandplage, livlig och rik på förströelse. Cattolica har dessutom inom bekvämt räckhåll strålande utflyktsmål som omväxling. Sex hotell att välja på. Med KAR-AIR DC-6B till Rimini, buss till Cattolica. Avr.: 4.7, 18.7, 31.7, 15.8, 29.8, etc. t.o.m. 5.9. 575—890: — Kr.

Athen—Rhodos 22 dgr

Ett härligt baduppehåll på förtrollande ön Rhodos — den grekiska arkipelagens prisade semesterparadis — samt fyra dagar i Athen, där vi möter forntid och nutid under intressanta rundturer. Två hotellalternativ på Rhodos — och båda utmärkta. Med KAR-AIR DC-6B till Athen. Avr.: 12.7, 2.8, 23.8, 6.9, 13.9 etc. 1.245—1.575: — Kr.

Mallorca m. Caravelle Jet 15 dgr

Mallorca har verkligen mycket att bjuda på. Ön är betagande vacker. Plagerna strax utanför staden är sällsynt fina. Att roa sig behöver inte kosta mycket och shoppingmöjligheterna är legio. Utmärkta hotell att välja på och vi garanterar god kvalitet. Caravelle-Jet med SAS-service. Varannan måndag 2.7, 16.7, 30.7, 13.8, 27.8 t.o.m. 22.10. 495—1.435: — Kr.

Stockholm:

Stureplan 6	Tel. 22 75 00
Regeringsgatan 19—21	Tel. 23 77 70
Rålambsvägen 7	Tel. 24 57 90
Vasagatan 14	Tel. 24 57 95

NORDISK-ATLAS RESEBUREAU AB

Göteborg:

Hotellplatsen 2 Tel. 17 23 80

Malmö:

Stortorget 9 Tel. 752 00

VÅR NYE HÖVDING

"Gärna ett slag ihop med AIK"

Om "Tumba" år 2000 med sin Thunderbird (han har kanske en ny då?) kör över en tulpan på stadsträdgårdsmästarens planteringar står det förmodligen på tidningen Raketens löpsedel: "Idrottsstjärna vandaliserade blomsteranläggning".

Tumba kan kanske få den person, som då är ordförande i Djurgården, till att protestera hos tidningsledningen. Åtminstone om Tumba själv är ordförande.

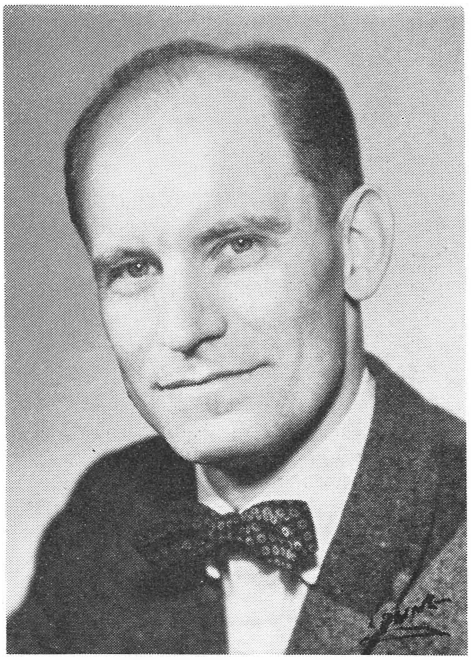

Ny skeppare på Djurgårdsskutan blev Hugo Caneman vid senaste årsmötet, men han är inte ny i föreningen, där han i yngre dar spelat framför allt bandy.

Att be den nuvarande — nye — ordföranden Hugo Caneman är inte lika tillrådligt. Åtminstone inte om Tumba kört över en ros — en blomma som Caneman lärt sig älska både hemma vid Villavägen i Stocksund och vid sommarstället i Saltsjö-Boo.

Och detta inte bara för att Caneman slår vakt om sköra saker som blommor och djurgårdsjuniorer. Utan mest därför att han håller så starkt på idrotten.

Hålla starkt på idrotten... Men blir man inte då irriterad över att pressen skriver "idrottsstjärna" så snart en än så gammal f.d. idrottselitman gjort något klandervärt?

— Visst ges idrottsmän i det avseendet en särställning, som kanske i och för sig kan diskuteras. Men jag tycker att det djupare sett är en mycket smickrande särställning, säger Hugo Caneman. Därigenom framgår klart att man anser det som en överraskning när en idrottsman gör något ont. Personligen anser jag att en idrottsman eller f.d. idrottsman ännu mindre än andra människor får göra något orätt. Idrotten har hårda regler beträffande personligt uppträdande under idrottsutövning. Denna karaktärsskolning ska verka ännu då idrottsmannen för länge sen slutat tävlingsidrotta. Jag håller idrotten högt!

Hålla idrotten högt... I höstas bröt 47-åringen Caneman fram över stock och sten, genom buskage och moras i ädel strid om "Norrortsjackan". Inte sällan hittar han ut i skogarna som medlem av Stocksunds IF.

— Orientering är en härlig sport.

Tennis spelas, långfärdsskridsko åks, långpromenader företas av Hugo Caneman, som säger:

— Om jag inte får ut och röra på mej om söndagen tycker jag att hela veckan blir allvarligt försämrad. Motion gör en mycket effektivare på arbetsplatsen.

Caneman har mycket riktigt motionerat åtskilligt i sina dar. Och på många sätt; med nämnda idrotter, dessutom bl.a. med friidrott, klass I-fotboll, och bandy.

I bandy var han en gång (faktiskt bara en gång) landslagsman. Det var mot Norge på Tingvalla i Karlstad 1935. Center. 2—0. Inga mål.

Höga mål var annars redan på den tiden den då knappt mer än 20-årige ynglingens specialitet. Liksom arbete. Tänk bara vad som ligger emellan nämnda bandylandskamp, som betecknade krönet på Canemans aktiva karriär, och följande ord i Svenska Dagbladet den 1 november 1961:

"Vi mötte på tisdagen en urdjurgårdare. Han sa: — Hörru, den där Hugo Caneman måtte vara en skarp lirare. Den 1 oktober blev han, bara 47 år gammal, verkställande direktör i Stockholms sparbank. Och bara 30 dar senare var han ordförande i Djurgården!"

Det där med ordförande i Djurgården imponerar omåttligt inte bara på nämnde urdjurgårdare utan också på förf. som inte ens är djurgårdare alls (men jag lovar — inte AIK:are heller).

"Noblesse oblige" lyder ett tänkespråk och alla djurgårdare får försöka förstå Caneman när han från sina höga djurgårdspositioner utropar:

— Fram för samarbete med AIK!

Han vill ju ändå inte att "Knivsta" ska mata Lennart Backman med eleganta fotbollspassningar eller att Arne Grunander ska skicka lyckönskningstelegram till AIK före ishockeymatcherna. Men från och med nu är det absolut tillåtet att ta en "kolsäck" i hand.

Caneman vill tillsammans med AIK slå ett slag för ungdomen, göra en propagandadrive av stort format.

— Idrotten är kanske det allra bästa när det gäller att göra något för ungdomen på ett tidigt stadium, innan den har kommit in i "mopedåldern", säger han.

Nog kommer djurgårdsledarna att få jobb av Caneman — vänta bara! Vi ska inte bli förvånade om han lyckas utverka hjälp från annat håll, dessutom. Han har goda kontakter och kan troligen skaffa en del pengar till den utökade verksamheten.

En ungdomsoffensiv på bredare bas än inom DIF och AIK är aktuell.

Caneman kommer alltså att låta höra av sig i de vidaste kretsar. Rättare sagt kommer hans idéer att höra av sig. Personligen vill han inte alltför mycket lägga sin näsa i blöt, t.ex. i fråga om de olika djurgårdssektionernas arbete.

— Våra dugliga sektionsstyrelser får sköta sitt på egen hand. Jag lägger mej i stort sett inte i deras arbete. Jag vill inte tränga in i alla problem; där jag kanske någon gång kommer att ana att problemen är mer av personmotsättningstyp än sakliga — sådant är kanske ofrånkomligt i en stor idrottsförening — ber jag att i det längsta få hålla mej utanför. Jag finner dock stämningen i klubben vara mycket god. Det lugn och den saklighet som lades i dagen vid sektionsträffen i december förvånade mej nästan.

Ordföranden anser att flera sektionsstyrelser har full rätt att vara oroliga. Vad ska t.ex. de stackars skidåkarna ta sig till? Övergå till vattenskidor eller resa till Norrland för att träna...

— Skidsektionens önskemål om att få resa norrut över veckohelger uppstår ur en lovvärd, ambitiös inställning, säger Caneman. För oss i Överstyrelsen gäller det bara att avgöra förhållandet mellan klubbens ekonomi och skidåkarnas önskningar. Vi får inte förivra oss i någon riktning.

Lokalproblemen på Stadion är på god väg att lösas, gissar Caneman. Ett hål i väggen — och DIF har flera möteslokaler, vilket verkligen behövs.

Huvudordföranden vill så ofta som möjligt är vara med vid sektionsårsmötena. Det må vara ett utslag av ambition. När han ser aktiv djurgårdsidrott är det dock allra mest för att han tycker det är så roligt.

— Min ordförandeperiod började lyckat i fråga om de aktivas resultat, och det har inte gjort idrottsbesöken mindre nöjsamma. Förutom trevlig ishockey har jag ju bl.a. fått se djurgårdsbandy av strålande slag. Gissa om jag trivdes vid allsvenska premiärmatchen mot Ljusdal, till att börja med!

Det ligger nästan något symboliskt i detta: när Djurgårdens bandylag åter nådde höjderna satte sig just en gammal bandylandslagsman på huvudordförandeposten — eller vice versa.

Det Caneman aldrig fick uppleva som aktiv — att Djurgården gick till bandyallsvenskan — får han nu med Curt Söderbergs och de andra bandyledarnas hjälp vara med om som djurgårdsbas.

Ja, Caneman spelade nämligen bandy just för Djurgården, och i div. II — och han var ensam djurgårdare i det där landslaget 1935.

Han var från början götait. Men när Göta la ner bandyn gick han tillsammans med bl.a. Götabacken Stor-Klas Svensson, Birre Wejdeby, "Fransman" Johansson och Nisse Lindell (som nu är materialförvaltare i DIF) över till Djurgården i 30-talets början.

Sedan han i samma decenniums mitt lade av med storidrotten och vid sidan av de civila kraftansträngningarna mer ägnade sig åt tennis i Tennisstadionklubben, Österlandets filosofi etc. har han inte haft

SOLÖ, populär ruffbåt, klinkbyggd i mahogny. 2 kojplatser och pentry. 7,25×2,25 m. MOTOR VOLVO PENTA BB 70, fart ca 16 knop eller VOLVO PENTA MD 4 fart ca 12 knop.

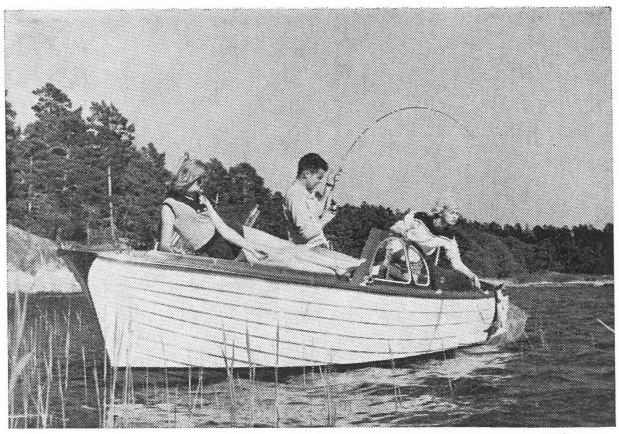

VINDÖ, elegant och snabb passbåt, klinkbyggd i mahogny. 6,50×2,20 m. Motor: VOLVO PENTA BB 70, fart ca 20 knop.

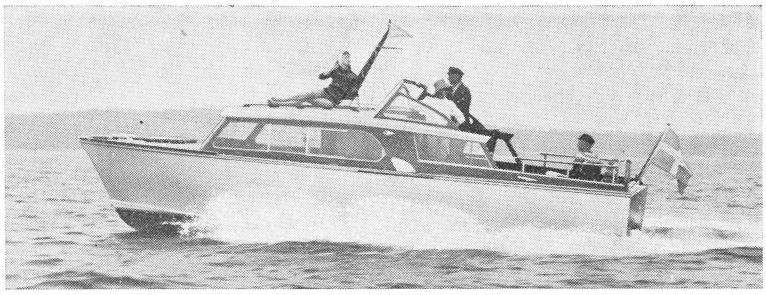

STORÖ, exklusiv motorkryssare med 4 kojplatser, dinette, kylskåp, pentry och WC. 8,55×2,80 m. Motorer: 2 st VOLVO PENTA BB 70 fart ca 18 knop eller 2 st MD 4 fart ca 13 knop.

VOLVO PENTA

marinmotorer

SCOTT

utombordsmotorer

RESERVDELAR — TILLBEHÖR

Aktiebolaget

GÖSTA BERG

Regeringsgatan 20, Stockholm · Tel. 23 04 65

Verkstad: Nysätravägen 8, Lidingö – Tel. 66 28 05 -06 -07

DIF:s KLUBBDRÄKT

är beställd hos

STEENS

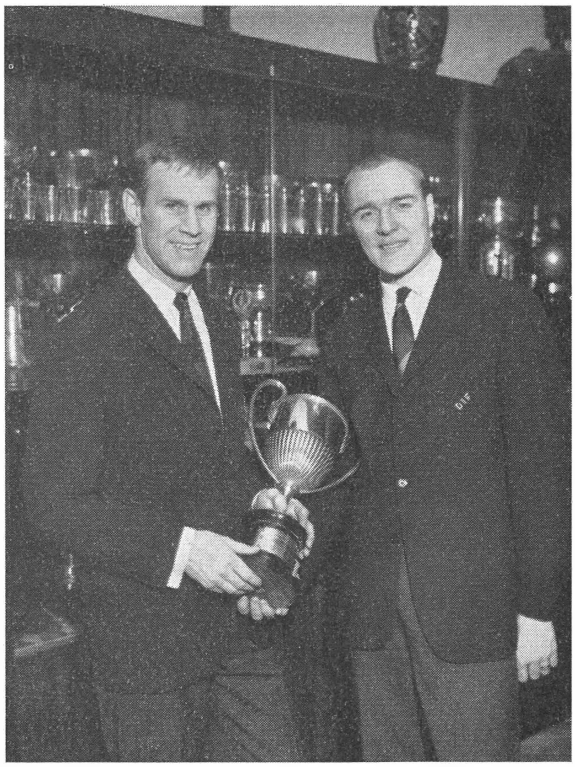

Klubbjacka i blå ylle-Shantung ..... 160:—
Byxor i grå terylene ..... 76:—
DIF-emblem broderat i guld ..... 8:—
Dessa priser gäller måttsydd dräkt.
Vid beställning sektionsvis, begär specialoffert.
Djurgårdens medlemmar erhåller vid civila måttbeställningar 10 % rabatt.
Englands förnämsta vävare representeras i vårt ovanligt stora tygurval i kvalitéer och färger som täcker alla smakriktningar.

Prisex.

Tonik Mohairtwist ..... 550:—
Ultralätt Mohair ..... 375:— till 470:—
Teryleneblandad twist ..... 289:— till 450:—
Worsted 100 % ren ull ..... 335:— till 440:—
Låt oss forma elegansen efter Era önskemål!

STEENS

ODENGATAN 106 - STOCKHOLM Va
Tel. Vx 34 93 00

FRÅN TOPP TILL BOTTEN... trodde boxarna

Från toppen till botten, trodde vi...
efter det, att Teofil Pollex flyttat till sin bror i Kanada, Henry Haga och Kalle Bergström slutat, Jarl Granberg och Ove Larsson vilat denna säsong och Robert Dünkelman vistats utomlands.

MEN vi satsade på våra juniorer som vid nybörjarturneringen i april i fjol erövrade två 1:a pris, Ove Ljungkvist i lättvikt och Gunnar Barton i tungvikt, ett 2:a pris Hans Pincoffs i flugvikt, och ett 3:e pris Seved Lundberg i weltervikt, varpå blev vi bästa klubb med nio poäng.

MED ett träningsläger på Gotland under tiden 15—23 juli 1961. Fredagskvällen den 14 juli klockan 21.15 samlades vi på Stockholms Central Jan Anderbring, Gunnar Barton, Robert Dünkelman, Ove Ljungkvist, Seved Lundberg, Hans Pincoffs, Alpo Siikava, Lennart Zackrisson samt Bo Larsson från Narva BK och tog tåget till Nynäshamn och efter en stormig överresa med m»f Gotland anlände vi till ett soligt Visby nästa morgon där Visby AIK:s ordförande Lennart "'Krullis" Johansson välkomnade oss. Vi tog oss ut till Kneippbyn, en gång en av Sveriges förnämsta kurorter, numera en känd trivsam badplats 4 km söder om Visby där vi slog upp våra tält, satte upp ring, boxbollar och sandsäck under ledning av Sven Bergman. Tränaren Sixten Lindqvist med fru anlände senare på morgonen med flyg från semestern på kontinenten. Inte en minut förspilldes efter ankomsten utan vi satte genast igång med träningen. Från söndagen var dagarna hårt inrutade. Reveljen gick vid halv åtta-tiden, då satte man igång med en mils terränglöpning och efter återkomsten blev det sparring och skuggboxning och eftersom inte alla fick plats i ringen delade man upp och resten tränade på sandsäcken och päronbollarna. Efter några svettiga ronder körde man så i gång med hård gymnastik. Den leddes alltid av en av grabbarna, i regel av Robert Dünkelman. Efter gymnastiken så blev det lunch, Jan Anderbring och Gunnar Barton såg man inte bakom tallrikarna, bad och vila till klockan 13.00 då det blev sparring igen och skuggboxning. Klockan 16.00 middag och mellan 18.00—19.00 dagens sista pass med rephoppning och gymnastik och fast grabbarna sedan var lediga till klockan 23.00 föredrog de att vara hemma i tälten och sova.

Åskådare fanns närvarande vid varje pass och de var imponerade av truppens träningsiver.

Torsdagen den 20 var vilodag och den dagen användes till en rundresa på Gotland och avslutades med att Nisse Sundberg i Visby AIK bjöd på middag på sitt hotell i Hemse.

Fredag morgon kom Ove Larsson, Kjell Holm och undertecknad med båt, Gösta Gimme med fru med flyg till Visby och anslöt sig till truppen.

På kvällen kl. 19.30 på Visby festpark "MURGRÖNAN" är vi framme vid lägrets avslutning. Inför c:a 2.300 personer blev galan en stor succés. På programmet stod följande matcher:

Flugvikt: Hans Pincoffs, DIF — Bo Larsson, Narva, uppvisning.

Mellanvikt: Kenneth Karlsson, DIF — Leif Ward, Visby AIK.

Weltervikt: Lennart Zackrisson, DIF — Bernt Norrby, Visby AIK.

L. Weltervikt: Robert Dünkelman, DIF — Ove Ljungkvist, DIF, uppvisning.

L. Mellanvikt: Jan Anderbring, DIF — Björn Jakobsson, Visby AIK.

Weltervikt: Alpo Siikava, DIF — Holger Daun, Visby AIK.

Tungvikt: Gunnar Barton, DIF — Kjell Holm, DIF, uppvisning.

L. Weltervikt: Robert Dünkelman, DIF — Ove Larsson, DIF.

Som ringdomare fungerade Sixten Lindqvist och som sekonder Sven Bergman och Seved Lundberg, som skadat sig under träningen.

Ur tidningarna dagen efter citerar jag:
Gotlands Alleanda:

Det skall genast slås fast att boxningsgalan på Murgrönan var avsevärt mycket bättre än den slagsmålsliknande tillställning som bjöds i Exhuset för några månader sedan. Nu förekom inga ndslagningar och varningarna lyste med sin frånvaro, mycket tack vare att grabbarna försökte odla den raka vänsterns melodi. Galans två toppunkter "gotländsk seger i huvudmatchen" som Holger Daun, AIK:s import från Hejde, 3—0 vann över den brottningskraftige Alpo Siikava, Djurgården, den elegante lättviktaren Robert Dünkelman, västtysk i Djurgårdsdräkt, som i sin eleganta aktion gav prov på boxning när den är som bäst.
Gotlands Folkblad:

"Ett är säkert, boxningsgalan på Murgrönan blev en klar succé. Drygt 1.800 personer hade samlats för att ta en titt på vad visbyboxarna kunde förmå mot de namnkunniga djurgårdarna. Och alla gick hem stärkta i tron på sina boxare, ty det var verkligen vacker och fin boxning som presenterades på vissa händer. Visserligen blev det ingen knock-out, all boxningspubliks förtjusning, men alla var överens om att domsluten var korrekta, ingen orättvisa kunde skönjas i ringen, bäste man vann alla gånger.
Gotlänningen:

Närmare 2.000 åskådare kunde räknas in på Murgrönan då Visby AIK arrangerade sin stora boxningsgala av svenska eliten från Djurgården förstärkt med en SM-finalist från Narva samt de intressanta gotländska boxarna. Att galan blev en stor succé råder inget tvivel om trots att ingen knockout kunde noteras. Fin och omväxlande boxning bjöds i samtliga klasser. De två stora matcherna var gotlänningen Holger Dauns uppgörelse med Alpo Siikava, vilken slutade med klar gotländsk seger samt uppvisningsmatchn av Robert Dünkelman (en av Europas bästa) och Ove Larsson (Nordisk finalist) där den förstnämnde naturligtvis var klart överlägsen men där båda boxarna visade en strålande och elegant boxning som säkert har etsats fast i åskådarnas minne.

Söndagen den 23 kl. 09.30 lämnade vi Visby med m/f Gotland med många minnen.

FÖRENADE Monica Stengård och Lennars Zackrisson den 31 mars 1962.

KRAFTER är igång för ett nytt träningsläger på Gotland under tiden 7—21 juli 1962. Avresa den 6:e.

HOPPAS på = framtidslöften
Gunnar Barton, Svensk juniormästare 1961 i tungvikt.

---

nämnvärd kontakt med Djurgården. Förrän hans gamle bandyhögerinner Sigge Bergh bad honom spela center igen, fast i en ännu viktigare djurgårdskedja.

Avspark har alltså skett. Arbetsfördelaren vill ännu inte säga så mycket om arbetsuppgifterna inom de ekonomiskt viktigaste djurgårdssektionerna — fotboll, ishockey och bandy. Till att börja med nöjer sig idealisten Caneman med att dra in dem i sina samhälleliga betraktelser över idrotten:

— I en stor förening av Djurgårdens sort är det ingen konst att ordna återväxten inom fotboll, ishockey och bandy. Vi får inte nöja oss med **det** lätta arbetet. Vi har möjligheter och skyldigheter att göra mycket mer för ungdomen.

Och då tänker Hugo Caneman inte bara på Ulf Caneman, 16 år, Stocksunds IF, Gunilla Caneman, 14 år, Idlaflickorna, och Mats Caneman, 12 år och utmärkt fotbollslöfte för IF i Stocksund, där pappa är kommunalnämndsordförande.

Bengt Cramner

Ni tjänar på att resa med Nyman & Schultz

Ni är hjärtligt välkommen till Nyman & Schultz moderna kontor. Hos oss kan Ni i lugn och ro "prata resor". Och observera: vi ger *fullständig resebyråservice.* Det innebär att vi kan hjälpa Er med *allt* i resväg; antingen det gäller en tågresa till Stockholm, en semesterresa till Mallorca eller Grekland eller en affärsresa till Hongkong.
Vi kan erbjuda alla auktoriserade sällskapsresor, privatresor och affärsresor. Dessutom säljer vi tåg-, båt- och flygbiljetter till *originalpris.*
Ni tjänar på att vända Er till Nyman & Schultz Resebureau AB, som är en av landets ledande resebyråer med tio avdelningskontor i sex av de större städerna.

Hjärtligt välkommen!

NYMAN & SCHULTZ

STOCKHOLM:
Arsenalsgatan 8 Tel. 22 83 00
Stureplan 4 Tel. 67 06 70
Sveavägen 25—27 Tel. 23 37 60
Vasagatan 19 Tel. 23 77 60
GÖTEBORG:
N. Hamngatan 19 Tel. 17 58 40
MALMÖ:
Stortorget 17 Tel. 395 00
NORRKÖPING:
Drottninggatan 5 Tel. 399 00
HÄLSINGBORG:
Drottninggatan 3 Tel. 277 50
VÄSTERÅS:
Hamngatan 18 Tel. 103 50

Rostfritt

Tillverkar:

DISKBÄNKAR
STÄLLNINGSBORD
KOMPLETTA KÖKSINREDNINGAR
BLÖTLÄGGNINGSVAGNAR
HANDTVÄTTLÅDOR
TVÄTTRÄNNOR
URINALRÄNNOR
UTSLAGSBACKAR
DRICKSFONTÄNER
FOTBADKAR
TVÄTTSTÄLL
HINKAR

POSTMAN COMPANY AB
C. Byrman - Styrmansgatan 31
Tel. 62 44 00 STOCKHOLM Ö Tel. 60 34 18

FÖRENINGSAMMANKOMSTER,
KAMRATTRÄFFAR och SAMKVÄM

med middag, supé eller en enkel kaffekomplé,

förlägger Ni bäst till centralt belägna

Restaurang
KUNGSBOCKEN

Kungsgatan 5, 1 tr. - Tel. 21 00 25, 11 63 05

Begär prislista!

Föreningsmärken
Medaljer
Plaketter

SVENSKA EMALJARBETEN

Bangårdsgatan 12,
Stockholm Sö
Tel. 42 77 23 - 42 87 23

Förslag och offert på begäran

Våra landslagsspelare grindstängare i bowling

Våra bästa klotrullare, dominerande figur är lagledaren och UK-basen Hjalle Westergren, från vänster i övrigt, stående: Bertil Johansson, Börje Gundberg, Tage Eriksson, "Munko" Lindbergh; främre raden: Hans Larsson, "Masen" Giliusson, John Ek och Calle Berggren.

När man talar med idrottsgrabbar som inte själva spelat bowling, så brukar dom rynka på näsan och i tankarna jämföra oss bowlare med kortspelare eller något annat i den stilen. Men tiden är nu mogen att folk börjar tänka om. Allt fler spelar bowling. Ligalagen som för 5—10 år sedan mest bestod av killar med hår på bröstet och bilringar kring magen har nu blivit prydliga gäng där medelåldern sjunkit åtskilligt. Med detta skall inte sägas att någon åldersgräns existerar, ty bowling är en sport som kan utövas av alla. Men vill gubbarna hänga med så gäller det nu för tiden att dom håller sig i trim och tränar betydligt omsorgsfullare än på gamla tiders rullbanor.

I Sverige finns i dag 10.000 tävlingslicenserade bowlare och av dessa är 40-talet Djurgårdare. Vi betalar 30 kr i månaden och dessutom 6 kr vid varje seriematch — så här kan man tala om rena amatörer. Från augusti t.o.m. maj tränar vi varje fredag, fr.o.m. aug. —62 på Cityhallen kl. 19—21, och sedan har vi ligamatcher från september varannan vecka för A-laget med 8 man och B, C, D, E, F-lagen med vardera 4 man.

A-laget som två år i följd vunnit sin grupp i Allsvenska serien div. I klarade inte den uppgiften i år utan slutade som tvåa på samma poäng men med sämre genomsnitt än MP. Laget hade i år inte alls den stadga vi är vana att se hos DIF-bowlare. Alltid var det någon av dom som man litade mest på som sprack och allt vad sektionen har av världsmästare, svenska mästare och landslagslirare har i år fungerat som grindstängare dvs. blivit sämst i laget. Så vi får nog i alla fall vara glada för slutplaceringen. Bästa man och den enda som varit bättre i år än föregående år är John Ek.

Reservlagen har i stället berett oss stunder av glädje detta år och mången har nog undrat över att UK ej chansat friskare med nytt och krytt till A-laget.

B-laget klarade avancemang till klass I främst genom finlir av styrelsen, ordf. "Småland" Jansson och skattmästare Ernst Meyer.

C-laget vann sin grupp för 3:e året i följd och är nu uppe i klass 3. Främste bidragare till triumfen Nisse Danberg, Gunnar Bengtsson, Wille Sporre och Gösta Eklund. De två förstnämnda gamla fina märken, de två senare nya för året. Ivar Hörberg har genom några inhopp med mycket fina resultat även verksamt bidragit till serievinsten. Snälla fotbollssektionen ge Ivar lite mer ledigt för vi behöver honom i A-laget. Evan Pettersson, fotboll- och bandylagens elegant för några år sedan och dessutom first man åtskilliga år inom bowlingen, var med och kämpade i C-laget t.o.m. julskinkan men har därefter för gott intagit sofflocket har det rapporterats.

D-laget, också serievinnare för 3:e året, har som ankare haft Munkos lillebror (1.90—100 kg) Joppe med bästa hjälp av Gösta Broberg och Bert Hansson.

E-laget som vi i år hade tänkt oss bestå av uteslutande ungdomar, men som när det drog ihop sig måste ta hjälp av lite mer rutinerade killar, har under Munkos lagledarskap kämpat väl men rutinen räckte inte för mer än 4:e plats i gruppen. Det har säkert varit nyttigt att dessa unga grabbar fått prövat matchandet fast i en del fall det kanske varit lite för tidigt. Återbäringen kommer säkert i fortsättningen.

Vårt eget mästerskap vanns i år av Calle Berggren och än så länge har vi hoppet kvar vad det gäller Svenska mästerskap. **C. Bgn**

P. S. Det sista hoppet sprack. Andra rullade bättre.

Seger Juniorlandskamp mot Finland.
Seger Juniorlandskamp mot Norge.
3:a svenska mästerskapen 1962.

Ove Ljungkvist, 2:a svenska juniormästerskapen i l. weltervikt.
Distriktmästare för seniorer.
Mellansvensk mästare för seniorer.
3:a svenska mästerskapen 1962.

Hans Pincoffs, 3:a svenska juniormästerskapen i flugvikt.
Förlust B-landskamp mot Danmark.

Seved Lundberg, 3:a svenska juniormästerskapen i l. mellanvikt.

Sten Berglund, 3:a svenska juniormästerskapen i lättvikt.

VI tror trots den stora pressdebatt som förekommit om proffsboxningen den sista tiden, att amatörboxningen har en stor uppgift att fylla hos dagens ungdom.

KOMMA vidare till hära och mästerskap hoppas vi att, Jan Anderbring, Ingemar Dåderman, Paul Fredriksson, Olle Johansson och Björn Nyberg skall göra.

IGEN kommer med friska krafter, tränarna Sixten Lindqvist, Karl Bergström, Leif Carlsson och Sven Bergman och den optimistiska sektionsstyrelsen för att föra Djurgårdens färger vidare.

Stockholm i mars 1962
Kurt Hammargren

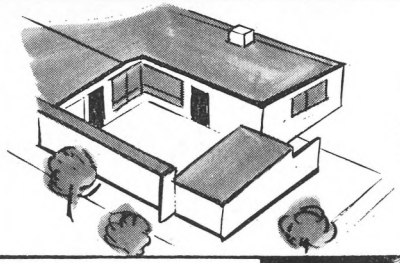

BOSTADSSPARANDE
ger Er eget hem
— genom Sparbanken

BARNBIDRAGS-
SPARANDE
ger Er kostnadsfritt
livsförsäkringsskydd
— bara i Sparbanken

5 sparformer med vinst-chans

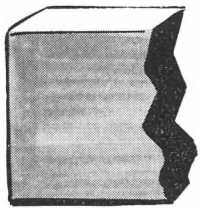

spara hälften
låna resten

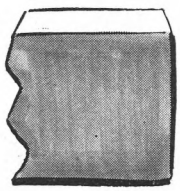

SPARLÅN
— en sparbanks-
idé

BOKEN
man aldrig
växer ifrån

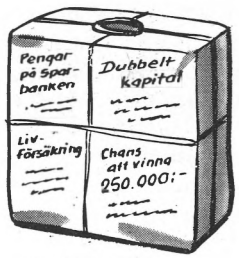

SPARPAKET
— bara i
Sparbanken

Vilken sparform Ni än väljer har Ni i Stockholms Sparbank möjlighet att kombinera med Allmänna Lönsparandets vinstchanser.
Så länge Ni uppfyller de enkla villkoren för det Allmänna Lönsparandet har Ni gratischansen att varje år vinna upp till

25.000:-

STOCKHOLMS SPARBANK

— gör mer för Er

Handbollen vann 18 raka matcher!

Efter en så strålande säsong som föregående års, A-laget 2:a i div. 3, övriga lag mycket bra placerade i sina respektive klasser undrade styrelsen — ska detta hålla i fortsättningen eller skall det gå ändå bättre under denna säsong? Resultatet lät icke vänta på sig så länge. Här skall icke förloras någon serievinst på målskillnad tänkte grabbarna i A-laget och lade sig redan i början på säsongen i täten på serien med många stora vinster mot goda motståndare. Målet var att vinna div. 3. I detta fall får styrelsen framföra sitt varma tack till vår tränare Sven Holmgren, vilken nedlagt ett oerhört arbete med att hålla alla spelarna i form och för hans goda egenskaper ävensom spelare i laget. Även till lagledaren Gillis Florsjö ber styrelsen få framföra sitt tack för aldrig svikande intresse för sitt lag. Att sedan styrelsen ber att få tacka alla grabbarna som deltagit i A-laget är alldeles klart. De kämpade med den rätta Djurgårdsandan, de fick ej släppa någon poäng och gjorde det ej heller, de gick igenom div. 3 utan en enda förlust, segern var klar. Sedan återstod kvalen, det blev Hornskroken i Boden som blev motståndare. Våra grabbar vann båda matcherna. Laget kommer i höst att finnas i div. 2. Som alla medlemmar i sektionen förstår är det ju så att det största intresset i år har varit att vinna div. 3. Men för att vinna måste det ju finnas reservled att ta av, varför de övriga lagens placeringar inte blivit så toppade men dock mycket goda. Till ungdomssektionen får styrelsen framföra sitt tack för ett alldeles utmärkt skött arbete. Som erkänsla anordnades en bussresa till Västerås med matcher för 3 lag mot Västerås IK samt serverades middag på Restaurant Mälaren i Västerås. Bussresan var allmänt omtyckt. Sektionen har under säsongen anordnat ett kaffelotteri, vilket givit ett mindre tillskott till sektionskassan. Sektionens ordf. Frans Gustafsson har tilldelats bronsmedalj vid föreningens årsmiddag å Högloftet för goda ledaregenskaper.

RESULTAT INNE-DM 1961—62

1:a omgången: Djurgården—Swithiod 19—13.

2:a omgången: Polisen—Silwing 25—17, Djurgården—Gubbängen 20—8, Nytorp—AIK 17—16, Cliff—Brandkåren 16—12.

Kvartsfinaler: Hellas—Polisen 17—15, Djurgården—Bolton 24—17, Lunden—Nytorp 32—29, Hele—Cliff 22—13.

Semifinaler: Hellas—Djurgården 19—16, Lunden—Hele 18—16.

Final: Hellas—Lunden 18—13.

Division III

Djurgården	18	18	0	0	389—246	36
Polisen	18	14	1	3	422—250	29
Swithiod	18	10	0	8	317—302	20
Nytorp	18	9	1	8	333—274	19
Solna	18	9	0	9	313—308	18
Silwing	18	8	0	10	308—350	16
Cliff	18	8	0	10	296—233	16
Brodd	18	6	0	12	280—373	12
Spårvägen	18	3	1	14	267—390	7
Storkyrkopojk.	18	2	1	15	202—371	5

Avsnitt ur andra tabeller:

Reservlag klass 1

Lunden B	9	8	1	0	162—109	17
Matteuspojk. B	9	7	1	1	171—111	15
Djurgården B	9	5	2	2	146—107	12
Hellas B	9	5	1	3	152— 96	11

Reservlag klass 3

IFK Lidingö B	9	7	1	1	143—101	15
Lidingö SK B	9	7	1	1	139— 97	15
Djurgården C	9	3	1	5	125—123	7
Linnéa B	9	1	1	7	114—161	3
Engelbrektsp. B	9	1	0	8	103—182	2

B-pojklag grupp 4

Östermalm	5	5	0	0	53—20	10
Djurgården	5	1	1	3	33—39	3
Lidingö SK IV	5	0	0	5	23—54	0

Juniorlag klass 1

Lunden	9	8	0	1	150— 58	16
Bolton	9	8	0	1	146— 86	16
Djurgården	9	3	1	5	95—127	7
Östermalm	9	3	1	5	96—138	7

Juniorlag klass 2

Hele II	8	7	0	1	126— 63	14
Djurgården II	8	0	0	8	69—139	0

A-pojklag klass 2

IFK Lidingö	8	8	0	0	134— 43	16
Djurgården	8	3	2	3	56— 78	8
Hele II	8	3	1	4	66— 78	7

A-pojklag klass 3

Rutger	6	6	0	0	98— 55	12
Hellas III	6	5	0	1	84— 49	10
Djurgården II	6	4	0	2	65— 58	8
Storkyrkopojk.	6	2	0	4	37— 44	4

DAMER

Division IV A

Örby	9	8	1	0	94— 31	17
Enskedefältet	9	8	0	1	87— 30	16
Djurgården	9	6	1	2	49— 31	13
Högalid	9	6	1	2	45— 30	13

Juniorlag klass 1

Bolton	6	6	0	0	55— 14	12
Artemis	6	5	0	1	53— 18	10
Hele	6	3	0	3	38— 35	6
Djurgården	6	3	0	3	29— 39	6
Enskedefältet	6	2	0	4	33— 31	4

B-flicklag grupp 2

Enskedefält. II	4	4	0	0	28— 7	8
Djurgården	4	0	1	3	3— 14	1

På väg mot de avgörande höjderna är nu vårt lag i handboll efter att ha tagit adjö av division III och via kval mot Hornskroken från Boden gått upp i division II. Här är laget efter det kvalen klarats av, från vänster stående: Gillis Florsjö (lagledare), Ronny Pettersson, Tom Sörenstam, Sven Holmgren (spelande tränare), Sven Armandt, Gunnar Eriksson, Erik Larsson (målvaktsreserv); främre raden: Hans Thor, Bertil Lindberg, Tor Åberg, Hans Karlsson (alias "Ludde"), Björn Laaetz.

MÅNGA LÖFTEN I SLALOM

Slalomsektionens styrelse och aktiva åkare har varje år stora bekymmer med den ringa snötillgången här i Stockholm. Den skidlift vi har i Saltsjöbaden har ej varit så inkomstbringande som man hoppats. Sektionen har därför ej kunnat sända sina tävlingsåkare ut på tävlingar i den utsträckning man önskat. Men en del aktiva har i alla fall på delvis egen bekostnad deltagit vid en del tävlingar. I Avesta fick Ragnar Håkansson en hedrande 6:e placering. Vid DM i Sundbyberg fick vi en mästarinna genom 13-åriga Louise Mörner, som är en mycket lovande flicka. I sektionen finnes det vidare flera andra mycket stora löften och ungdomar, som sektionen hoppas mycket av i framtiden. DIF hade även en representant vid årets FIS tävlingar i Chamonix i Kathinka Frisk. Tyvärr blev Kathinka skadad i en fot i störtloppsträningen veckan innan tävlingarna. Hon kunde därför ej starta i storslalom eller specialslalomtävlingarna. Men i det avslutande störtloppet var hon med igen. Här låg en stor sensation på lut. När Kathinka var 100 m. före mål låg hon på en 6:e—7:e plats. Men 2 st. s. k. dumpor (fackspråk) satte stopp för den sensationen. Foten höll tyvärr inte för den stora påfrestningen utan hon gick omkull och förlorade en hel del tid. Vid Alpina SM i Gällivare Malmberget representerades vi endast av Kathinka. I specialslalom blev Kathinka "diskad" sedan hon ramlat och åkt förbi en port. Men i storslalom blev det en 2:a placering för hennes del, och så avslutade hon sin SM-resa för denna gång med att erövra sitt 4:e mästerskap.

Slalomsektionen
Lars Eric Pettersson
sekr.

Jo då, så här kan en svensk mästarinna i störtlopp se ut, när hon ställt skidorna åt sidan och sig själv vid en björk. Det här är Kathinka Frisk, som har en otrolig förmåga att i säsongens elfte timme ordna så att Djurgårdens skidnamn får behålla en viss respekt. I vintras vann hon SM-titeln i störtlopp för 4:e gången.

Vasaloppet såg 9 DIF-are gå i mål, först av dessa med placering 889 var Sture Storck på tiden 7.36,22 och sedan kom som nr 896 Erik Lindmark med 7.36,41. Hade tydligen sällskap...

*

Vid Svenska Skidspelen

i Falun hade Djurgården tre backhoppare med i svängarna. Några mer lysande framgångar stod ej att få för de våra. På 14:e plats hamnade Folke Mikaelsson med ett längsta hopp på 72 meter och sammanlagt 205,2 poäng. På 20:e plats Sune Holmberg med sitt längsta skutt på 71 meter och 196,5 poäng.

*

Vid ungdoms-DM i Enskedebacken hittar man i prislistan

48:or 1) K. Fjällby, Djurgården.

1946—47:or: 3) C. Windh, Djurgården.

*

DM i backhoppning 1962:

1) Folke Mikaelsson, DIF.

Juniorer äldre:

1) Inge Bergseth, DIF, 2) Björn Öqvist, DIF, 4) Hans Gustafsson, DIF.

Lag:

1) DIF.

*

PS. Nu arbetar en ny styrelse med sikt på ungdomen.

Christina Carlsson ledande isprinsessa

Ännu en säsong har vi bakom oss, den sjätte, som också på sitt sätt varit den framgångsrikaste vad tävlingsresultaten beträffar. Vi har i år haft tillgång till mer is än något år förut. Detta har resulterat i att våra flickor verkligen tagit alla tillfällen i akt och legat i på varje ledig stund.

På JSM i Sundsvall placerade sig Christina Carlsson som 3:a, en mycket fin placering i den knivskarpa konkurrensen där förstaplaceringen ofta beror på en ren tillfällighet. 4 flickor hade vi representerade, förutom Christinas tredje placering erövrades 5, 7, 13 plats av Christina Olsson, Åsa Henningsson och Eva Back. På DM knep Christina Carlsson en 2:a plats.

En del uppvisningar har vi i år också haft bl.a. i Huddinge, Sundbyberg, Stadion, Solnais och Solliden. Dock efterlyses uppvisningarna på DIF:s ishockeymatcher, där vi verkligen har en fin chans att få visa vad vi går för.

Den sedvanliga maskeraden gick på Johanneshovs isstadion i februari. Maskeraden är ett högt uppskattat nöje speciellt av de yngre flickorna som där också kan få visa vad de lärt sig under året.

Vad våra framtidsplaner beträffar så kan vi tala om att eftersom vi år efter år kämpat med att tillfredsställa ishockeyns pretentioner på konståkning i pauserna men tydligen aldrig riktigt lyckats så planerar vi att till nästa säsong komma med en isbalett som vi hoppas skall slå bra i pauserna. Baletten kommer inte att bestå av våra flickor som tävlar och därmed har till 100 % sina fritidsproblem lösta utan av flickor som slutat tävla och är något äldre och åker konståkning för nöjes skull eller är aktiva såsom tränare.

Eftersom vi är en självförsörjande sektion och ekonomin är vårt största problem kan vi inte göra några större utsvävningar. Vi får varje säsong finansiera oss med 4—5.000 lotter, det finns knappt någon i sektionsstyrelsen som fortfarande har någon bekantskapskrets, lotter står dem upp till öronen.

Vad en utbildning av en riktig konståkerska i VM-klass skulle kosta är i det närmaste oöverskådligt, men nämnas kan att för att kunna ställa upp i internationella tävlingar över huvudtaget fordras en träning av 7—10 timmar varje dag under en elittränares översikt. Detta kostar naturligtvis mycket pengar och vi har för tillfället inga föräldrar som anser sig ha råd med det.

Siv

Nu undras...

om någonsin en idrottsförening i Norden visat en så oerhörd allround-förmåga i bollspel som Djurgårdens Idrottsförening, som dels v u n n i t, dels ligger i t o p p e n i alla sex storidrotterna fotboll, tennis, ishockey, bandy, handboll och bordtennis. MED INTE EN ENDA FÖRLUSTMATCH — av 52 spelade! — I ALLA SEX IDROTTERNA!? (Däribland fotbollens "kval" till Div. I.) **(Idrottsbladet 17/1 1962)**

Dalmasen som blev fotbollsbas

Vem som av alla Djurgårdens ledare betytt mest under en lång följd av år kan givetvis diskuteras. Vi har många trotjänare och alla har på olika sätt bidragit till att Djurgårdsskutan klarat svåra bränningar. De stora livgivande sektionerna fotboll och ishockey måste emellertid av lätt förklarliga skäl komma i förgrunden i detta sammanhang. Det är därifrån de pengar kommer som håller föreningen i sin helhet vid liv. Det vilar därmed extra stort ansvar på våra fotbolls- och ishockeyledare. För fotbollen har Sigvard Bergh varit bas under en så lång följd av år, att han torde ha rekordet som outslitlig ledare. Under hans ledarskap har det varit upp och ned för fotbollen. Mest upp. Han var själv med att nu senast arbeta upp vårt lag till allsvenskan.

Sigge har så länge hållit i fotbollens ordförandeklubba, att många kanske glömt bort hans ursprung. I sådana fall förråder dock honom rösten. Hans Daladialekt har inte påverkats av ett 30-tal år i Stockholm. Alltså härstammar Sigge Bergh från Dalarna, närmare bestämt Långshyttan, varifrån han blev läroverksgosse i Falun och där tog studenten med bl.a. vissa fotbollsmeriter på betyget. Han var med och vann Kronprinsens pokal åt Falun.

Han hamnade på Högskolan i Stockholm, på den tiden kallad "Vilohemmet", och avlade på normal tid sin examen. Götaledaren Stor-Klas Svensson fick höra talas om honom som en habil bandyspelare och värvade honom dit i början på 1930-talet. När sedan Stor-Klas dök upp som fotbollsledare i Djurgården, hade han inte svårt att få med sig Sigge. Den dribblingskunnige dalmasen blev snart högerinner i A-laget och där spelade han ett flertal år och hjälpte också upp Djurgården i allsvenska himmelshöjder.

Omsider råkade Sigge ut för maskinkrångel — det var visst ett knä som spökade — och då det samtidigt saknades kvalificerat folk att vid sidan av Stor-Klas sköta den administrativa sidan av fotbollsrörelsen hamnade juris kandidaten i vår sektionsstyrelse, vilken på den tiden hade hand om fotboll, bandy och ishockey. Mycket att göra alltså. Det behövdes

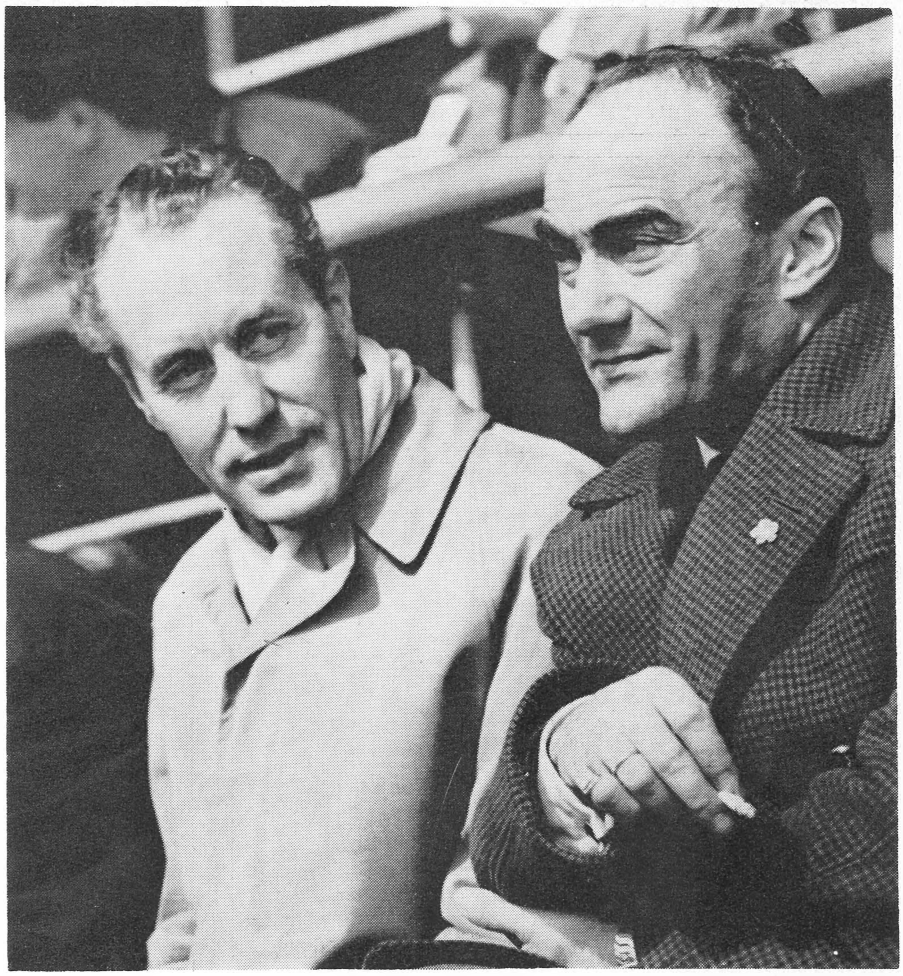

Sigge Bergh har under sin Djurgårdstid sett många tränare komma och gå. Här sitter han i sällskap med Walter Probst, som kallades att ta hand om A-lagets träning sommaren 1960 utan att då hinna få upp ångan så att degraderingsspöket kunde avvärjas. "Proppen" är en grabb som grabbarna trivs med och också respekterar.

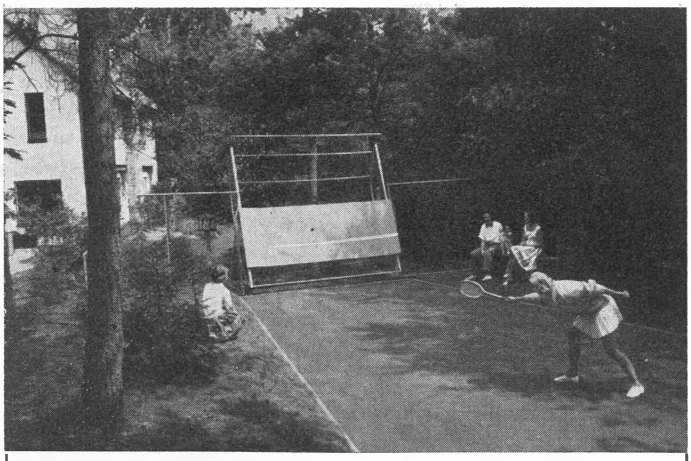

LATIKA-minitennis spelas året om

har NI sett LATIKA ?

- Den nya patenterade träningsapparaten för tennis, även användbar för 1—2-mansspel.
- Ute på sommaren (i trädgården) inne på vintern (i gillestugan).
- Omställbar vertikalt +5°—15°.

S Å HELIN & CO
Kronhusg. 4, Göteborg C

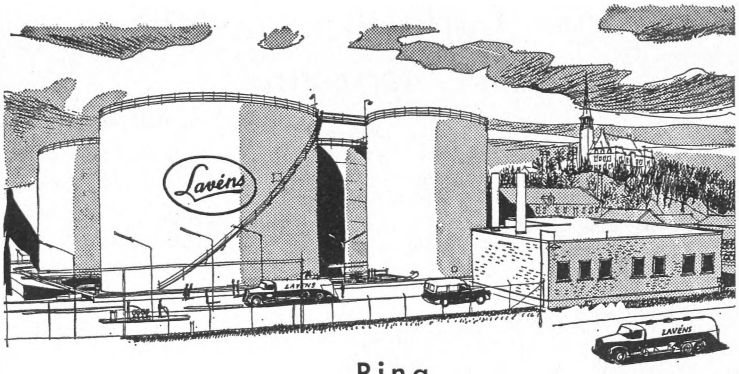

Ring
229940
vid behov av
KOL - KOKS
ANTRACIT - BRIKETTER
ELDNINGSOLJA

SOMMARFÖRVARA
EDERT PÄLSVERK
HOS

Lindners
PÄLSVERK-MÄSTERVERK
BIRGER JARLSGATAN 18
RINGER NI – HÄMTAR VI
Tel. 67 0275

JUNO
BOLAGET

— specialisten
på modern
bar- och restaurang-
utrustning

Sveriges flitigaste portvakt

Yngve Carlsson har lärt av Kanada

— Vem är landets flitigaste portvakt? Det är Yngve Carlsson, Djurgårdens tränare, svarar man i ishockeykretsarna. Yngve, 32, matchar de suveräna svenska mästarna och han sköter naturligtvis 'båsgrinden" under matcherna. Det är han som släpper in djurgårdarna på isen. Det är han som bestämmer bytena.

Hur många gånger öppnar en coach (kanadensiskt ord för lagledare-tränare) båsgrinden under en match?

Jag stod intill DIF-båsen häromdagen och räknade.

Yngve gjorde hela 51 öppningar mot Södertälje — han slog därmed Täljes portvakt med 14 öppningar. Det blev också utslagsgivande i matchens utgång.

Mal bara på

Yngve är en lycklig ost. Han har förstklassig besättning på alla platser i laget. Tre likvärdiga kedjor och två jämnstarka backpar. Han är Sveriges enda tränare som kan byta spelare hur många gånger som helst. Varje ny dörröppning markerar en ny tempoökning. Djurgården mal bara på.

— Vi åker sönder motståndarna. De har inte samma bytesmöjlighet som vi, säger Yngve, Djurgårdens farligaste man.

Ska vara blå

Kanadickerna anser att en hockeyspelare ska vara blå efter två minuters spel.

Yngve vill vara värre än kanadickerna. Han har sänkt Kanadaackorden i Djurgården.

— Jag anser att 1½ minut bör räcka inne på banan. Ibland kan det bli två minuter om spelarna inte hunnit komma i gång på allvar, förklarar han.

Han talar som en hårding. Men han ser inte ut som en sådan — fast han arbetar i järn- och stålbranschen.

Fisklirare

Yngve är identisk med den Carlsson som spelade vänsterforward intill Tvillingarna i DIF och landslaget. En f. d fisklirare, som har ett europamästerskap (1951) och fem SM på sin meritlista.

Han debuterade i Djurgården 1947 och han lade skridskorna på hyllan elva år senare. Han är bara 32 år nu och lagbas sedan två år tillbaka. Om han kan bestämma över en samling merittyngda storstjärnor? Ja, det går tydligen. Fast man vet ingenting om hans besvärligheter.

— Jag har haft goda läromästare i tränaryrket. Ed Riegle och Arne Strömberg m. fl., säger Yngve.

Det är en viktig detalj. En ishockeycoach har hela matchen i sin hand Med ett skickligt byte i psykologiskt ögonblick kan han avgöra hela tillställningen.

— Särskilt när motståndaren eller det egna laget har en man utvisad, säger Yngve och tänker på sina f. d. kedjekompisar. Tvillingarna var ju specialister på fisklir.

— Men "vi" hade inte haft en chans mot dagens Djurgården, anmärker han medan han dunkar ilsket med båsgrinden. Dags för nytt byte! Alla hör det — utom Tumba . . .

(Imi Markos i AB)

---

att diverse hjälpredor knöts till rörelsen. Där fanns Hasse Garpe förut, och dit kom Sven Hellborg, Arne Malmgren, Gunnar Lundqvist och "Farsan" Sandberg som de mest trogna arbetarna. Garpe var under några år ordförande men gav upp efter ett intermezzo i samband med en turné till Fjärran Östern. Någon av spelarna petade ned en glass innanför kragen hos Hasse, som inte kunde tåla sådana odiciplinerade lustigheter. Säger malicen. Men den talar inte alltid sanning.

Sedan början på 1940-talet tog Sigge definitivt hand om ordförandeklubban och har sedan dess svingat den med all ackuratess i över 20 år alltså. Naturligtvis har han trivts med tillvaron. Har fått se hela världen och har fått uppleva stora triumfer för Djurgården. Och också fått vara med om besvikelser. Och dessutom fått besked om att tiden rusat från honom och att det varit dags att ta in på muséum. Varpå Sigge gav svar på tal och hjälpte upp laget i allsvenskan på rekordtid!

Sigge, som grånat i Djurgårdens tjänst, är inte något rytande lejon. Han tar folket med lämpor och med tålamod. Tycker att det var lättare förr att vara ledare fast det då fanns mindre gott om pengar. Eller kanske just därför.

På önskelistan har han bl.a. att få se Djurgården som ägare till ett riktigt eget hem ute på landet, en bondgård eller en herrgård, som kunde skapas om till något slags friluftsgård, där trötta spelare kunde vinna vederkvickelse och där även andra djurgårdare kunde stråla samman och ha det behagligt.

Största upplevelsen? Naturligtvis första gången vi vann allsvenskt guld i fotboll. Det är ju det mål man siktar mot. Bara för att nå ett sådant mål kan man nästan ha råd att senare gå på en mina i form av att t.ex. åka ur allsvenskan. Ekonomiskt har man förstås inte råd med det, men en triumf om det allsvenska guldet slår så högt att man måste kunna bära ett bakslag. Det gäller bara att ta bakstötarna med fattning och komma igenom prövningarna snarast möjligt.

Största spelaren som under min tid kommit till Djurgården? Tja, svårt att välja. Vi hade ju Hasse Jeppson, "Hasse Guldfot", men han lyckliggjorde oss ju under en så kort tid. Nej, jag tror att jag måste stanna vid Sigge Parling. Hans kraftspel, i vilket fanns mängder av teknik och finesser, betydde oerhört för Djurgården. Näst honom vill jag nog framhålla Arne Arvidsson, en målvakt som frälst oss från mycket ont.

Sigge Bergh har offrat sina bästa år på Djurgården. Han är värd föreningens erkännande för att han även när det blåst emot förstått att se kallt på tillvaron och att laborera därefter.

Målrekord för DIF

Var det rekord? Så frågade man sig, när Djurgården öppnade den allsvenska fotbollspremiären på Ullevi med att slå Göteborgskamraterna med 8—2 efter att på 20 minuter ha skaffat sig en bastant ledning med 5—0. Har någonsin ett allsvenskt lag kunnat plocka ihop 5—0 på så kort tid? En utredning visar visserligen, att det på kortare tid än så gått att göra flera allsvenska mål, men aldrig i början på en match. Men när ett lag på slutet fått diverse mål på nacken, har det hänt att man lagt av och låtit sig villigt slaktas. Det hände bl. a. när Hälsingborg slog Eskilstuna med 13—1 en oktoberdag 1928. Efter 4—1 i halvtidspausen kunde HIF-kedjan mellan 50 och 57:e minuterna, alltså på 8 minuter öka till 10—1! Alltså sex mål. Av dessa gjorde Knutte Kroon hat-trick på 3 minuter! Gillis Andersson, snabb högerytter i Elfsborg, tangerade detta rekord, när Boråslaget gjorde 12—2 mot Eskilstuna år 1936. Gillis ordnade tre mål på tre minuter. Men dessa målrekord kom som sagt till när Eskilstuna börjat mjukna i andra halvlek. Djurgårdens 5—0 mellan 6:e och 21:a minuterna på Göteborg var en inledningshistoria och gäller därmed som rekord i det avseendet. 5—0 på 15 minuter bör rekordet alltså noteras som.

HATTEN AV... SÄGER HILDING

Hatten av för Djurgårdens fotbollsledare, trots många och svåra spelarskador, trots en orättvis presskritik, trots en hel del av våra supporters som kritiserat våra ledare i fotbollssektionen och tyckas begripa fotboll bättre än dessa tyvärr även en del gamla djurgårdare som var besvikna över uteblivna framgångar. Trots detta har de lyckats föra upp laget i Allsvenskan igen. Jag skulle vilja kalla detta för en ledarbragd som vår fotbollssektion har utfört. Till sist skulle jag vilja citera Nocke Nordenskjöld när han säger:

I framgång skall vi vara tacksamma och ödmjuka. Men i motgång skall vi bilda en front kring djurgårdsskutan och hjälpa till med att hålla belackarna på avstånd på det sättet hjälper vi våra ledare så dessa kan arbeta ostörda.

Hilding Lövdahl

Skogaholms Bröd

är grunden
till en
god smörgås

SKOGAHOLMS bröd

Vävda och broderade klubb- och idrottsmärken

Förslag utarbetas
Offert med prover på begäran

NORDISKA BANDVÄVERIET

Hamngatan 16, Stockholm C.
Tel. 21 65 00, 21 65 20, 21 65 60

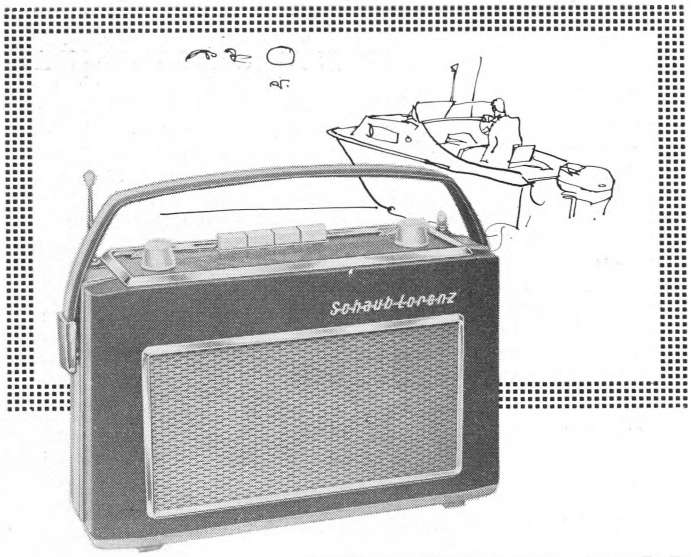

WEEKEND T 30

Dekorativ universalmottagare — med LV, MV och UKV. Idealisk transistorradio för bilen, hemmet, resan eller badstranden. Behändig, lätt, strömsnål — i synnerligen modern formgivning. Finns i färgerna duvblå, antracit, grön och sand.

Riktpris **398:—** Riktpris för bilkassett **38:—**

LORENZ

Fyra fina fyndplatser
i Stockholm
när det gäller
KLÄDER

RYTTERKVIST

Drottninggatan 67
S:t Eriksgatan 37
Odengatan 79-81
Grevturegatan 8

Vi är på god väg mot den 300:e SM-titeln

I förra årgången av Djurgårdaren hade vi nöjet rapportera att raden av SM-tecken ytterligare ökats genom att Jan-Erik Lundqvist vid vårt eget SM-arrangemang i Saltsjöbaden lyckats lägga beslag på två mästerskapstitlar, en i singel och en i dubbel. Det var Djurgårdens 271:a och 272:a SM-tecken.

Senare späddes SM-titlarna på med brottarnas lagmästerskap, ishockeylagets triumf i allsvenskan, Björne Mellströms singeltitel i bordtennis och därtill även i herrdubbel samt pingislagets allsvenska mästerskap. Och ovanpå detta kom Kathinka Frisk med en nästan obligatorisk SM-vinst i störtlopp.

Det innebär 8 SM-titlar och därmed kan vi nu visa upp sammanlagt 278 svenska mästerskap i 13 idrottsgrenar. Vem skall knipa Djurgårdens 300:e SM-titel, och hur länge skall det dröja? Är marknaden så hård, att det skall ta 20 år?

De senaste SM är dessa:

nr 271 Jan-Erik Lundqvist, tennis, utomhus, herrsingel 1961; nr 272 Jan-Erik Lundqvist, tennis, utomhus, herrdubbel 1961; nr 273 brottning, fri stil lag, 1961, Kjell Paulsson, Kjell Norling, Edvin Vesterby, Paul Pålsson, Kurt Madsen, Bengt Fridh, Kurt Alariksson, Göte Rönn; nr 274 bordtennis, lag, herrar: Björne Mellström, Christian Heyerdahl, Curt Österholm, 1962; nr 275 ishockey, lag, Tommy Björkman, Ingemar Landsjö, Lars Björn, Roland Stoltz, Ove Malmberg, Eddie Wingren, Gösta Sandberg, Sven Johansson, Åke Rydberg, Leif Skiöld, Hans Mild, Carl-Göran Öberg, Kurt Thulin, Carl Lilja, Rolf Berggren, Lars Lundqvist, Leif Fredblad; nr 276 Björne Mellström, bordtennis, herrsingel 1962; nr 277 Björne Mellström, bordtennis, herrdubbel 1962; nr 278 Kathinka Frisk, skidor, störtlopp, damer 1962.

(Fortsättning följer — hoppas vi förstås . . .).

PINGISHOT MOT LILL-EJNAR

Lill-Ejnar Olsson toppar alltjämt listan över de djurgårdare, som vunnit de flesta SM-tecknen med 16 titlar i skidor och fotboll. Han följes närmast av bordtennislejonet Björne Mellström och bordtennisdrottningen Elisabeth Thorson, vilka bägge tagit vardera 13 SM-titlar.

Av våra lagspelare ligger Lasse Björn och Tumba Johansson högst i statistiken med 8 SM-titlar.

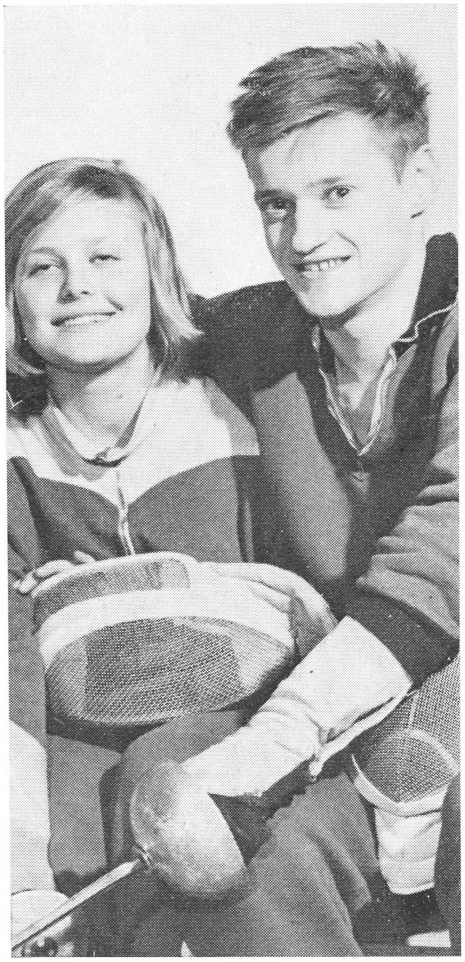

Lovande fäktarungdomar har Djurgården många — här två av de bästa, Christina Wahlberg och Jan Skogh.

Fritidsgrupperna räddar de fattiga sektionernas ekonomi

Ungdomsverksamhet ger fritidsgrupper som ger sektionerna hjälp med ekonomin. Förr var det endast Ö.S. som gav bidrag i den mån det fanns några pengar i huvudkassan. Nu kan sektionerna bli självförsörjande genom den ökade fritidsgruppsverksamheten. Vi får bättre fart på ungdomsträningen, varje driftig sektionsledare förstår ju att flera ungdomar ger mer pengar till verksamheten. När vi startade för 5 år sen började vi blygsamt första året med 3.000 kr., det ökade undan för undan och när vi nu redovisar har vi kommit upp till 30.000 kr per år som går ut till sektionerna.

Trots det goda resultatet redovisar vi inte all ungdomsverksamhet och jag tänker då på fotboll och ishockey med sina stora ungdomskullar där det skulle kunna bli åtskilligt fler grupper än som redovisas nu. Men våra två stora sektioner är vana vid att pengarna kommer in på matcher som räcker till för verksamheten och det blir en slant över ändå. Men vi behöver bara tänka på fotbollen det år som gått så förstår vi hur viktigt det är att vi redovisar verksamheten även i de stora sektionerna. Vi har en sektion som inte kan redovisa hela sin verksamhet och det är konståkningen. Där är det så att 75 % av ungdomarna är under minimiåldern 12 år. I den idrottsgrenen börjar dom vid 5 år och de flesta är omkring 10 år när de utövar sin sport. Jag vill ge konståkningsektionen en liten blomma på vilket sätt som den klarar sin ekonomi. De har uttaxering på alla medlemmar med 60 kr som extra sektionsavgift för att klara sina stora utgifter. De hyr isbanan som kostar 35 kr. timmen, de har 5 tränare som har 30 kr. i timman. Sektionen består av cirka 100 medlemmar och av dessa får de ut 6 fritidsgrupper. Slutligen får det inte glömmas att de har minst 5 lotterier per år för att klara det hela. Jag vill också ge kassören en eloge för ett gott arbete. Hon är en verklig pärla för sektionen.

Jag vill till sist ge alla som arbetat med fritidsgrupperna ett stort tack för det arbete som de nedlagt under året och hoppas att vi skall nå samma resultat eller kanske ett ännu bättre under det kommande året.

Hilding Lövdahl

Fäktarnas facit

1. **Lag-DM florett damer 1961**

   Elin Eckerbom
   Gunilla Tollbom
   Christina Wahlberg
   Maud Nyman.

2. **Lag-JDM florett damer 1961**

   Gunilla Sparre
   Gunilla Tollbom
   Christina Wahlberg

3. **Lag-JDM värja**

   Jan Skogh
   Stefan Skogh
   Lars Larsson
   Bengt Johansson

Det är idel fördelar att spela med

TRETORN

Dagens och morgondagens boll

som hela tennisvärlden frågar efter

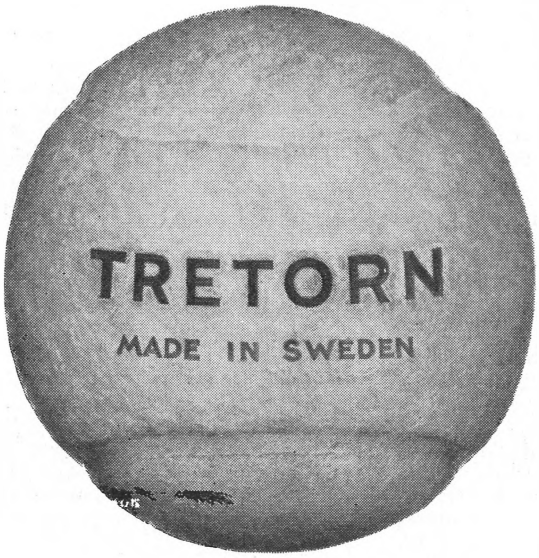

Bibehåller på grund av den patenterade tillverkningsmetoden utan inre gastryck sina spelegenskaper i åratal.

(Ni kan få bevis härför om Ni punkterar en **TRETORN** boll — Den studsar ändå!)

Ni behöver därför aldrig oroa Er för när en **TRETORN**-boll lämnade fabriken, utan kan lita på att alltid få bollar med en enastående jämnhet, vilket ger bättre bollkontroll och bättre spel.

BOLLEN *i toppklass*

som blivit en världssuccé

och som andra nu försöker göra efter

1891 TRETORN

TRETORN tennisskor finns i olika modller för olika förhållanden — alla med suverän passform — och kan köpas hos sport- och skohandlare landet runt.

HELSINGFORS GUMMIFABRIKS AKTIEBOLAG TRETORN, HELSINGBORG

Tack för vad som varit och för allt stort du uträttat för Djurgården, sades det till Åke Dunér sedan denne lämnat ordförandeklubban vid årsmötet på hösten 1961. Vid en liten middagsfestlighet blev Åke föremål för överstyrelsens hyllning och därifrån är denna bild tagen, som från vänster visar: Bo Hedvall, Carl-Hjalmar Bodman, Åke Dunér, Hugo Caneman, Karl Liliequist, Arne Weldner, Rolf Theblin, Åke Erixon, Hilding Lövdahl och Einar Axelsson.

Efter ett starkt år

När Överstyrelsen den 22 mars 1961 satte punkt för sin verksamhetsberättelse, innebar det att endast första kapitlet hade färdigskrivits. Årsmötet beslöt på sitt sätt att förpuppa sig för att återuppstå till hösten allt i enlighet med vad de nya stadgarna föreskrev.

Under det halvår som förflutit har mycket hänt och skett, som hållit oss alla i vår blårandiga familj i intensiv spänning. Vi har svävat mellan hopp och fruktan allt eftersom vårt fotbollslag kämpat mot de oroliga stormarna i de farvatten som kallas ömsom rena träsket ömsom div. II. Det lyckliga slutet på denna seglats gör att föreningen just nu kan andas ut och se mot en lugnare framtid. Med fotbollsskutan i hamn finns det utsikter för att ett magert år skall följas av ljusare tider.

Med ett magert år avses i detta sammanhang då uteslutande det förhållandet, att det ekonomiska bokslutet fått känna av en del törnar. Rent idrottsligt har vi kanske aldrig någonsin kunnat redovisa ett ståtligare bokslut. Lyssna och hör bara: i dag är Djurgården

allsvenskar i fotboll
allsvenskar i ishockey
allsvenskar i bandy

alltså landets tre stora dominerande lagspel.

Vidare är vi allsvenskar i bordtennis, brottning, tennis och bowling. Och i cykel, boxning och skidor har vi lagt rabarber på diverse SM-titlar. Med alltså 10 av våra sektionsidrotter i topp torde Djurgården kunna utnämnas till landets inte blott mångsidigaste utan även den slagkraftigaste idrottsföreningen nr 1. Vi har faktiskt rätt att finna oss vara rätt duktiga. Vår ställning kunde knappast vara starkare. Det kan nämligen inte slå för alla våra 18 sektioner på en och samma gång även om det handlar om ett jubileumsår. Om vi också har största anledning till belåtenhet över våra aktivas väldiga insatser, finns det aldrig utrymme för någon självgodhet. Konkurrensen kräver idel nya ansträngningar. Under det halvår som gått sedan sist innebär fotbollens återinträde i den allsvenska societeten årets gladaste händelse. Länge såg det ju mörkt ut, nästan tröstlöst, men både ledare och grabbar fortsatte att arbeta för att få en vändning på alla olyckor, och några minuter före kl. 12 uppenbarade sig också de stora möjligheterna. Då krävdes en iskall men samtidigt het viljeinsats för att manövrera förbi de sista skären ut i de allsvenska farvattnen. Det skedde under bombardemang från de nyupprustade kanonerna Tumba, Knivsta, Leffe Skiöld och annat skjutkunnigt folk och till sist låg alla konkurrentbåtar med kölen i luften. Det var en höstmanöver som gav eko över hela landet.

Efter senaste kriget talades det om det tyska undret som något otroligt, men fråga är om inte Djurgårdens fotbollsbragd av hösten 1961 är något ännu märkligare i underväg. Liksom västtyskarna rustade upp sitt land på rekordtid, rustade vår fotbollsledning upp sitt lag till att bli ett mirakellag, som från en till synes hopplös situation åstadkom det stora undret inom den svenska fotbollsvärlden. Samma fotbollsvärld som året innan antytt något om att vårt guldlag åstadkommit det årets märkligaste under, då i baklängesriktning.

Vid sidan om detta höstens största glädjeämne, har det funnits även mycket annat som gjort livet värt att leva och att fröjdas åt inom Djurgårdsfamiljen.

Inom cykel har Herbert Dahlbom framstått som årets stora champion vinnande det individuella mästerskapet på 5 mil och

Vid resor med tåg

individuellt eller i mindre grupper på avstånd upp till 10 mil är

Partibiljetten

idealisk. Den är opersonlig och lämnar stor rabatt.

Rabattkortet

användes av en person vid resor med tåg på alla avstånd. Den lämnar ännu större rabatt.

Begär upplysningar om SJ-rabatter — vid individuella resor och lagresor med tåg — på Er resebyrå eller järnvägsstation!

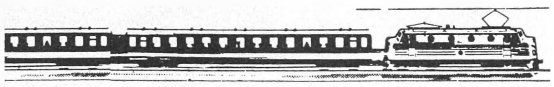

Använd SJ - buss

för turist- och idrottsresor

SJ biltrafik står gärna till tjänst med såväl prisuppgifter som med bussar av olika typer och storlekar

Ring

SJ bussbeställning tel. 29 02 00 ankn. 344

Kom till oss på...

Riche 62 00 21

Teatergrillen 62 00 24

Stallis 34 51 44

Operakällaren 24 27 00

alla med festvåningar
i olika storlekar

Välkommen önskar
Tore Wretman

Sportens stora dagliga tidning

DAGENS NYHETER

Många mästare hos mattmatadorerna

Brottningssektionen har även under det gångna året varit i livlig verksamhet och vi kunna rapportera följande:

Den 10—13/3 Vi arrangerade SM i grek. romersk stil med anledning av vårt 70-års-jubileum. DIF fick 2 mästare genom Edvin Vesterby i bantamvikt och Sture Söderkvist i weltervikt.

Bra arrangemang, sportsligt bra tävlingar, men tyvärr ett ekonomiskt bakslag, trots att själva tävlingarna lämnade en nettovinst med kr. 2.125:—, men genom att vi förbundit oss genom kontrakt att till Svenska Brottningsförbundet betala en garantisumma av kr. 6.000:—, blev det ett bakslag på 3.875 kr.

Den 9 sept. Internationll klubbmatch mot finska lägmästarna Rosenlewin Urheilijat från Björnebog. Tävlingen gick i Sjökrigsskolan vid Näsby Park och resulterade i säker seger för våra brottare med 5½ mot 2½.

Den 23 sept. Vi vann det första officiella svenska lagmästerskapet i fristil mot Trollhättans AK med 5½ mot 2½.

Svenska lagmästare blev:

Flugvikt Kjell Paulsson, Bantamvikt Kjell Norling, Fjädervikt Edvin Vesterby, Lättvikt Paul Pålsson, Weltervikt Kurt Madsen, Mellanvikt Bengt Fridh Lätt tungvikt Kurt Alariksson, Tungvikt Göte Rönn.

Den 4—9/10 Turné till Östtyskland med segrar mot östtyska lagmästarna SC Motor med 11—5 och starkt komb. östtyskt lag, identiskt med östtyska landslaget med 10—6.

Den 5 nov. I Mellansvenska Mästerskapen i Uppsala fick vi 3 mästare genom Bengt Fridh i mellanvik-, Kurt Alariksson i lätt tungvikt samt Göte Rönn i tungvikt. 3 st. 2:a placeringar genom flugviktaren Juhanni Haapanen, fjäderviktaren Edvin Vesterby och welterviktaren Sture Söderqvist samt 3:e placering genom Kurt Madsen. DIF överlägset bästa klubb.

Den 11—12/11. DIF representerade Stockholm i A-fyrstads i Klippan och blev 2:a efter segrande Klippans BK. I Stockholms B-lag vid Fyrstadsbrottningarna i Sala deltog vår welterviktare Åke Johansson.

Den 2—3/12. I landskampen Finland—Sverige i Lapua deltog Edvin Vesterby i bantamvikt och Sture Söderqvist i weltervikt. Lennart Öberg tjänstgjorde vid denna landskamp som matchledare och poängdomare.

Den 9/2 1962. I DM grekisk-romersk stil för seniorer, som i år arrangerades av 50-års jubilerande Stockholms-Polisen i Polishuset, blev DIF överlägset bästa klubb med inte mindre än 5 mästare genom:

Flugvikt Juhanni Haapanen, Fjädervikt Edvin Vesterby, Weltervikt Sture Söderqvist, Mellanvikt Stephen Hagblom,Lätt tungvikt Kurt Alariksson.

2:a placeringar genom Kjell Norling, fjädervikt, Lennart Ljung i mellanvikt och Kjell Claesson i lätt tungvikt.

Vi hade säkert klarat ytterligare en DM-titel, om ej vår tungviktare Göte Rönn varit skadad. Även vår mellanviktare Bengt Fridh var skadad, men Stephen Hagblom var en god reserv.

Övriga tävlingar:

I allsvenska brottningsserien, div. 1, zon 3 blev DIF denna gång "bara" 2:a efter segrande Finspång, delvis beroende på skador och att i inledningsmatcherna DIF hade två av sina bästa brottare med i landskampen mot Finland, Edvin Vesterby och Sture Söderkvist. Vi begärde flyttning av tävlingsdagarna, men Seriekommittén var omutlig. Dessutom har Bengt Fridh och Göte Rönn varit skadade en längre tid.

Samtidigt kan påpekas att serien i zon 3 ej varit rättvist fördelad, beroende på att Kopparberg i sista stund drog ur sitt lag i tävlingen och strax efteråt Mölndals BK genom olyckan med brottaren Hals, som omkom vid en serietävling. I fortsättningen fick DIF möta Arboga AK i 4 helomgångar, då däremot segrande Finspång endast fick möta Arboga i 1 helomgång.

Vår mellanviktare Bengt Fridh har deltagit i 2 landskamper mot Sovjet i Moskva i fri-stil och var den ende svenske segraren, slog den ryske mästaren på fall.

Våra brottare har också under sommaren spelat 4 fotbollsmatcher mot Munsö IF, Skå IF, Järnvägen och Karlbergs-Kadetterna.

Vi har dessutom haft brottningsuppvisningar i Täby i samband med en sommarfest samt vid invigningen av Skås nya idrottsplats, på Svartsjölandet.

Vårt B-lag har kämpat i allsvenska serien div. 2. Förra året vann de serien men i år har en och annan fallit bort eller försvunnit till vårt A-lag. Vi har fått ta unga och orutinerade brottare i anspråk och därför har det ej gått så bra i år, men vi anse att det är huvudsaken de får vara med och samtidigt få litet rutin.

Vi har även under det gångna tävlingsåret dokumenterat oss som Sveriges bästa brottarklubb sammanlagt i bägge stilarna. Vi vunno svenska lagmästerskapet i fristil och blev 2:a efter segrande Klippan i grek.romersk stil i Klippan. Vi vunno säkert över de bägge andra konkurrerande lagen Falkenbergs BK och Sundsvalls AIK. Hade finalen mot Klippan gått på någon annan plats än i Klippan, ex. i Falkenberg eller Sundsvall, så hade vi triumferat över Klippan. Det visade sig att två av domarna ej innehade annat än hedersdomarkort och ej skulle fått döma en SM-final.

Slutord:

Vår sektion drar stora omkostnader, omkr. ca 14.000 kr. om året. Under de sista åren har vi själva fått klara våra ekonomiska problem.

För att klara vår ekonomi har vi kört hårt med vår fritidsgruppsverksamhet och under år 1961 redovisade vi 58 fritidsgrupper, som givit oss dryga 7.000 kr. Vi har som vanligt arrangerat ett stort lotteri, som givit oss 2.500 kr. i rent netto samt vid varje serietävling och övriga klubbmatcher i vår lokal har vi försålt smärre lotterier. Vi har även genom listor samlat ihop penningmedel och tiggt ihop priser och på så sätt lyckats klara våra ekonomiska problem.

B. Anér

---

ovanpå det krönande en fin säsong med att åstadkomma årets kanske mest observerade bragd med segern i DN:s 6-dagarslopp. I sällskap med Oswald Johansson och Gunnar Göransson plockade Herbert även hem lagmästerskapet på 5 mil.

Brottarna trummade på med en rad SM- och DM-titlar (bäst i stan av bara farten), handbollen inledde en ny löftestid mot en hägrande plats i division II, tennis antecknade nya framgångar, fäktarna gick på i samma stil, pingislirarna fortsatte där de slutade dvs. bäddande för mera allsvenskt guld, boxarna började snöra på sig mästarhandskar och orienterarna snubblade vidare mot väl dolda mål.

Det var med andra ord ett mycket gott halvår. Det tydde på att vi med förenade ansträngningar från alla håll kan se framtiden an med ljusblå optimism. Vi tackar alla som stått på vakt. **K. L.**

(Ur årsberättelsen)

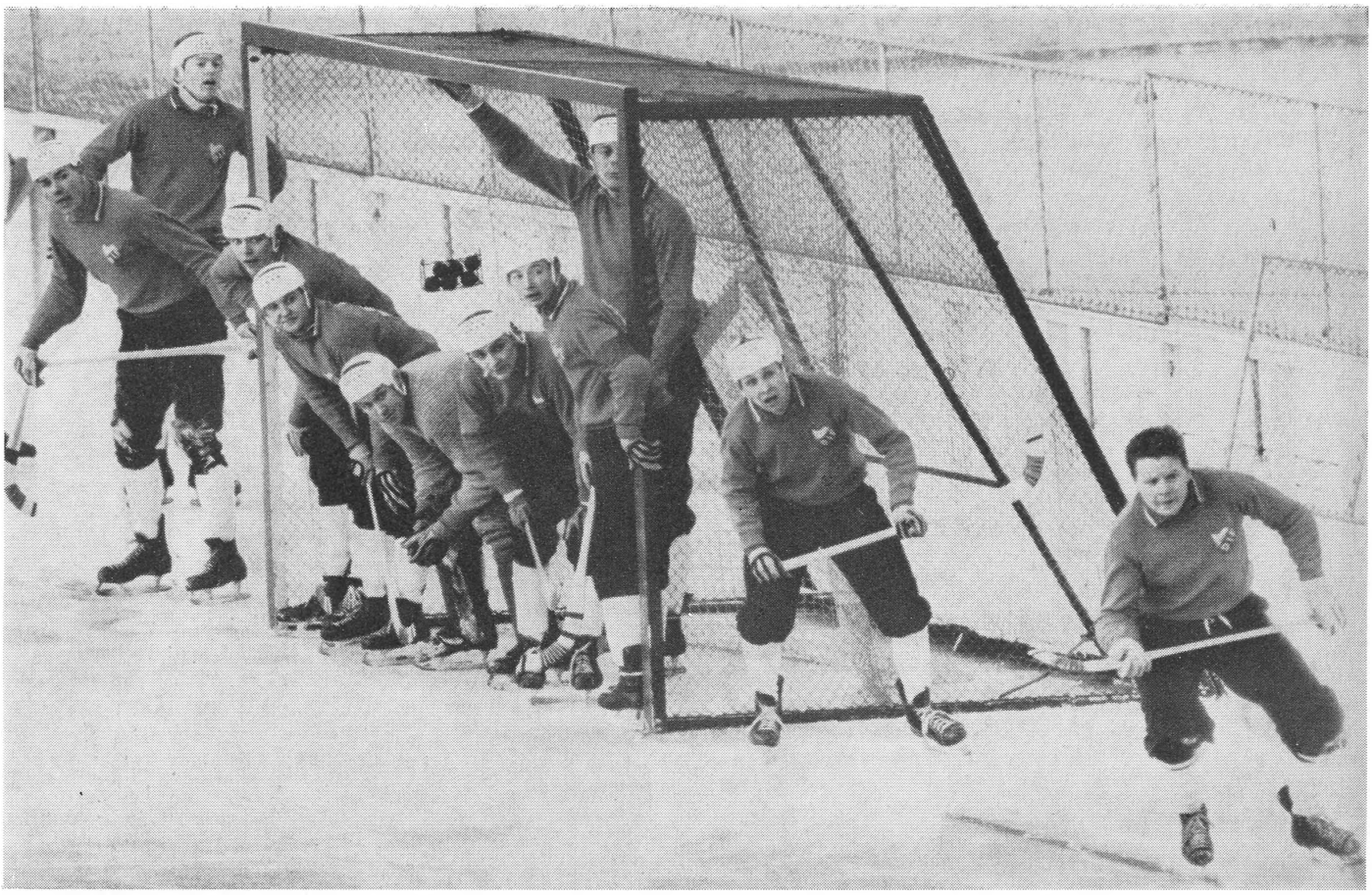

Med spänd uppmärksamhet har Djurgårdens bandylag tagit sikte på vad komma skall i samband med en hörna på Stadion. Fotografen har lyckats få med 10 spelare på plåten. Från vänster känner man igen: Lill-Stöveln Öberg, Leif Eriksson, Christer Andersson, Hans Jansson, Arne Arvidsson, Håkan Persson, Tommy Rune, Lasse Broström, Walter Klang och Knivsta Sandberg.

Kring ett allsvenskt bandyår

Hur det började i bandy

Skulle Djurgården bli ett motionslag i bandy, eller skulle avancemanget till allsvenskan innebära en skärpning och en sammandragning av diverse främlingslegionärer? Man undrade länge, men några större stjärnor dök inte upp före säsongstarten, och i största tysthet kom vänskapsmatchandet i gång utan att man kunde ana, att något var på väg att hända. Så här hette det i första träningsmatchen (enligt Stockholms-Tidningen):

HÄLLEFORSNÄS (ST). Trots fyra à fem reserver gjorde Djurgården en bra match på söndagen mot Hälleforsnäs på Brukssjön i Hälleforsnäs. Djurgårdens rese.vmaterial är tydligen av god klass.

För dagen saknades Knivsta-Sandberg, Lasse Broström och Jan Åslund. Leif Eriksson medverkade ungefär en timma och visade fint spel, men han överglänstes klart av hi Valter Klang från Bollnäs. Arne Arvidsson i djurgårdsmålet var ypperligt hela matchen liksom ytterhalvorna Tom Rune och Ossie Liljeqvist.

Djurgårdens mål sköts av vi Jan Erlandsson.

Sedan gick det bättre även med vänskapsmatchandet och bl. a. repade man mod i firman efter att ha lagt Katrineholms SK på rygg. Sedan började serien och snart förvånade Djurgården med att ha chansen att gå upp i SM-finalen. Genom att laget emellertid utsattes för vissa slitningar, bl. a. behövdes Knivsta Sandberg på ishockeyfronten, blev det inte möjligt att hålla undan för de nordligare lagen. Vi höll dock platsen i allsvenska tabellen, och för att pigga upp avslutningen på ett framgångsrikt år vann Djurgården DM-finalen över Hammarby med dunder och brak. Därmed övertygande om att Djurgården var stans skarpaste bandygäng.

Djurgården var ett av de få lag, som skakade de blivande mästarna från Edsbyn genom att borta i lejonens egen kula spela 3—3. En poäng på bortaplan är ju liktydig med seger.

Så här tyckte förre förbundsbasen Gunnar Galin i det sammanhanget:

EDSBYN, AB. Den delade poängen i Edsby-matchen, som gav mycken kamp och föga spel, mottogs helt olika av de båda lagen. Medan djurgårdarna gladdes åt den vunna pinnen, grämde edsbyborna sig över den tappade. Och lagen hade också anledning att se på slutsiffrorna ur väsentligt skilda synvinklar.

Djurgårdens bandylag är långt ifrån färdigt, men besvärligt att tas med. Laget vägrar nämligen envist att ge slaget förlorat och spelar för fullt alla 90 minuterna ut. Jag såg det mot Ljusdal och bevittnade det också nu. Det är bulldoggssege Knivsta-Sandberg som är föredömet. Hela laget fick förresten överbetyg av de tjänstgörande domarna från Västerås för sitt flotta uppförande.

Arvidsson huvudet högre

I gårdagsmatchen var Arne Arvidsson huvudet högre än kamraterna. Hans reflex med vänsterarmen på Jörgen Fors-

EN STARK KOMBINATION

Hur ska kedjan se ut? UK:s uppgift inför en landskamp är nästan lika krävande som själva matchen — det gäller att ge laget den mest genomtänkta sammansättningen! Fantasi, kombinationsförmåga och snabb uppfattning hos elva individer skall länkas samman till ett effektivt, samspelt lag.

Den moderna affärsbankens verksamhet är ett komplicerat spel, där de olika avdelningarnas specialister måste hjälpa varandra, så att de tillsammans bildar ett effektivt, samspelt lag. Variationsmöjligheterna är många — Göteborgs Bank hjälper Er att finna den kombination av tjänster som leder till Ert ekonomiska mål.

Mångsidighet och variationsrikedom kan illustreras på flera sätt. Göteborgs Bank har valt den fullslipade diamanten som symbol för sin rikt fasetterade verksamhet.

GÖTEBORGS BANK

lunds straffslag var mästerlig. — Jag har aldrig fått bättre träff, erkände Jörgen efteråt.

Jag tippar att Djurgårn inte sagt sitt sista ord i toppstriden, ty laget borde bli bättre ju längre säsongen lider. Försvaret med Broström som den för dagen starkaste näst Arvid är bättre än ryktet, och kedjespelet kan råka slå vilken dag som helst. Det finns onekligen talanger på det hållet, även om gårdagsspelet inte skvallrade så mycket härom.

"Skjuter som morbror Ask"

På Stockholms Stadion hände saker: först fick man — ett program i sin hand, sedan fick man skåda icke mindre än 4.277 entusiastiska medintressenter, därpå en djurgårdscenter, Leif Eriksson, som åkte igenom och dundrade in kanoner i burtaket och så slutligen djurgårdsseger och två poäng och fortsatt hopp om en placering i toppen där varken Sandviken eller Edsbyn av söndagsspelet att döma förefaller direkt odödliga. Hur det förhåller sig med Edsbyn får edsbyborna och en hel rad andra hälsingar förvissa sig om på söndag, då Djurgården kommer på besök. (Det blev 3—3.)

Djurgården hade som sagt en center, Leif Eriksson. Sitt första mål gjorde han ur 30 graders vinkel från höger, det andra från 30-graders vinkel till vänster. Det var en snärt i hans skott som påminde om Einar Asks och dennes systerson i Huges mål, Lennart Malmkvist alltså, hade goda argument för en jämförelse:

— Han sköt ju som morbror Einar en gång i tiden.

Men Leif Eriksson blir ännu bättre som fotbollscenter, försäkrar djurgårdssupporters.

I så fall blir han mera berömd än den Leif Eriksson som för 1.000 år sedan upptäckte Nordamerikas fastland.

Sluttabellen i allsvenskan

Edsbyn	9	7	1	1	34—17	15
Sandviken	9	6	2	1	23—11	14
Huge	9	4	3	2	19—16	11
Broberg	9	5	0	4	32—24	10
Västanfors	9	5	0	4	25—22	10
Djurgården	9	3	3	3	18—23	9
Heros	9	3	2	4	28—30	8
Skutskär	9	2	2	5	17—25	6
Ljusdal	9	1	2	6	11—23	4
Forsbacka	9	1	1	7	18—34	3

Ett platt fall för vår bandycenter Leffe Eriksson kan se ut så här, men det symboliserar inte lagets insats i comebacken i allsvenskan. I stället fick Djurgården åtskilliga konkurrenter att inta ryggläge. Ofta mycket bidragande härtill var just Leffe Erikssons genombrottsförmåga och skjutkraft. Då hjälpte det inte att motståndarna åkte omkull honom på det här sättet, ty Leffe kom igen och satte nätet i dallring.

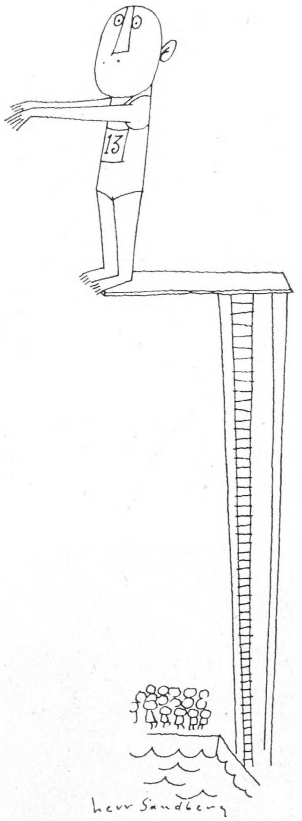

OM MAN ÄR FÖRSÄKRAD I FOLKSAM, FÖRLORAR MAN I ALLA FALL INTE.

När man är – eller vill komma – i feststämning, då heter stället Ambassadeur

"Herrarnas favoritställe — damernas förtjusning" säger Kar de Mumma om Ambassadeur. Och det är sant! Man trivs på Ambassadeur — för den trevliga miljön, för den utsökta maten, för den festliga stämningen.

• Varje afton
NATTKLUBB
med **DANS**
till 2 internationella
stjärnorkestrar

Ambassadeur

Kungsgatan 18
11 25 16 — 11 25 31 — 11 25 37
"Intime" 11 25 32

"GRYNET" ishockeypappa och idéspruta

Det finns många ansvariga krafter som skapat Djurgårdens storhetstid i ishockey. Långt bak i hednatid hade Rubbe Allinger, "Björnungen" Johansson, Ernst Carlberg och "Tattarn" Lindgren sin del i att puckningen kom i gång på allvar som en avläggare till bandyn. Sedan gick det illa ett tag och faktiskt lade Djurgården ned rörelsen under några år. Mest av brist på pengar och ledare. Det misstaget rättades dock till. Pengarna var visserligen alltjämt frånvarande ett tag men duktiga ledare anmälde sig, bl. a. Stor-Klas Svensson, Stor-Lulle Johansson och Pio Jihde, och i deras släptåg följde Arne Grunander. Därvid är vi framme vid det namn, kring vilket de senaste årens storframgångar byggts upp.

"Grynet" var ingalunda född till ishockeyspelare och hade väl i början inte heller någon tanke på att som ledare kunna göra Djurgården till landets ledande i branschen, men numera är det väl ingen, som anser honom som annat än svensk ishockeys idégivare nr 1. Mest har hans s. k. planeringar gällt Djurgården, men även när det gällt att bearbeta marken för UK och Tre Kronor säger de som känner till de stora linjerna att våran ishockeypappa är en förbålt duktig karl. För de våra är han inte bara en farsa, som gör allt för att grabbarna ska ha bra betalt och trivas.

Ishockeypappa Arne Grunander i sin rätta miljö, hängande över planket vid en match på Johanneshov och intensivt följande de sinas förehavanden. I bakgrunden synes lagledaren John Candelius ha råd att koppla av med sitt bästa charmörleende under tomtemössan.

Fem raka SM-titlar

1958						
Djurgården	6	4	0	2	21—19	8
Skellefteå	6	3	1	2	19—18	7
1959						
Djurgården	6	5	1	0	28— 8	11
Leksand	6	4	0	2	19—23	8
1960						
Djurgården	6	5	0	1	28—18	10
Södertälje	6	3	0	3	30—24	6
1961						
Djurgården	6	4	2	0	31—15	10
Skellefteå	6	3	0	3	21—27	6
1962						
Djurgården	7	6	1	0	54—20	13
V. Frölunda	7	6	1	0	33—21	13

Han är även en hårding och vet var kniven skall sättas in när det behöver opereras, och han vet också hur det ska gå att ordna en och annan värvning. I detta avseende är han inte mannen som vill göra storstädningar. Han tycker att det räcker att förnya ett lag på högst två platser pr år för att inte behöva göra en för stor generationsväxling på en enda gång.

Det är därför man känner igen Djurgårdens ishockeylag år från år. Ett och annat nytt ansikte ändrar aldrig totalbilden av att det rör sig om ett ishockeylag som kört i våra tröjor i snart 10 år . . .

När diverse s. k. förståsigpåare häromåret tyckte att det var dags att köra i väg det strävsamma backparet Lasse Björn och Roland Stoltz till Lövsta sopstation ansåg "Grynet" precis tvärtom. Lasse och Rolle skulle i stället gå mot sin bästa säsong lovade Arne och så blev det. Sedan kan det kanske här avslöjas att vår ishockeybas leker med tanken att om några år göra Lasse Björn till tränare vid sidan av Yngve Carlsson.

Nej till Hermes

Hur det gick till att vi fick Arne Grunander till Djurgården är ingen historia

om värvning i vanlig bemärkelse. Han berättar så här:

"Det var bara det att jag spelade back i fotboll i Norra latins skollag på 1930-talet och hela vårt gäng hade övertalats att gå in i en Klaraklubb vid namn Hermes. I det läget dök Djurgårdens juniorledare "Kerjus" Jonsson upp. Han gick också i Norra latin. Han bad oss noga överväga om vi inte skulle bli djurgårdare i stället. Vi övervägde ett tag och slog planerna på Hermes ur hågen. Endast en yngling vid namn Birger Sandberg, senare döpt till "Farsan", ville vara ordhållig och gick till Hermes. Jag vill inte påstå att vi gjorde några längre övertalningsförsök för att han skulle göra som vi. Om det berodde på att vi ansåg "Farsan" som alldeles för enfotad för att på den tiden passa i Djurgården? Ånej, så var det nog inte, och förresten kom "Farsan" efter ett år i Hermes till Djurgården och där blev vårt gäng juniormästare. Jag vill minnas, att det var 1935. Året därpå vann vi i egenskap av Norra latin Kronprinsens pokal i fotboll. Ett lag mest bestående av djurgårdare. Jag fick omsider ett par personliga chanser i A-laget i vänskapsmatcher men samtidigt kom militären och behövde mig och sedan blev det inte mycket bevänt med min fotbollsutveckling.

Den tidens Lasse Björn

I stället fick jag min chans i Djurgårdens överstyrelse, där jag blev sekreterare 1944. Jag hängde med i skrivarjobbet till 1948, då jag lyckades övertala Kalle Liliequist att efterträda mig på ett år. Men jag aktade mig sedan att komma tillbaka. Kalle fick så gärna fortsätta, ty i den här vevan hade Stor-Klas och Stor-Lulle tillsammans med Pio Jihde börjat satsa på ett ungt ishockeylag. Jag var själv med i B-laget och några matcher även i A-laget, där jag mest stod och stödde mig på klubban för att rusa rakt på motståndarna, när de kom åkande. Jag var den tidens Lasse Björn.

Vi hade en lång väg att vandra eftersom vi måste börja långt nere i gärdsgårdsserierna men ungdomarna körde av bara farten och så småningom var vi mogna att träda in i allsvenskan och bli svenska mästare 1950. Därmed började också min egentliga uppbyggartid i sektionsstyrelsen, dit jag också fick in Lasse Lindgren, nuvarande kassören, som även han kom från Norra latin och som sedan dess hela tiden hållit i pengarna i vår sektion. Bland dem som på den tiden förde fram laget fanns även Yngve Carlsson, som ju nu också sitter i styrelsen och samtidigt är vår högt värderade tränare. Det är alltså verkliga trotjänare jag har kring mig. Skaran har senare utökats med Lasse Nordvall, som jag hämtade från kanslihusets lokaler, där vi ofta strålade samman.

Det är klart att jag gärna vill salutera en lång rad spelare som under dessa år betytt mycket för vår storhet. Tänk bara på Lasse Björn, som inte missat en seriematch sedan 1950. Det är förmodligen svenskt rekord. Han hörde till de ganska många spelare, som kom till oss från Westermalm. Därifrån fick vi också Hasse och Stig Tvilling, Bingen Larsson och "Salle" Stelius.

Vilka värvningar som annars betytt mest för oss? Svårt att säga, men när vi fick "Tjalle" Mild till oss var det givetvis en godbit. Och Lill-Stöveln Öbergs beslut att lämna Gävle och bli stockholmare har väl ingen av parterna förlorat på. Och Rolle Stoltz förstås! Vilken lirare vi därmed presenterades av Torsten Flygelholm. Stoltzan kunde ju lika väl gått till någon annan, när hans gäng Atlas Diesel lade ned rörelsen, men "Flyget" såg långt redan på den tiden och bad oss intressera oss för Rolle.

En som sprack

En värvning som sprack var Sura-Pelle. Han var strängt taget klar och vi skickade in papper i som vi trodde rätta ögonblicket, men den luringen Sura-Pelle hade även skrivit på för Södertälje, som ännu bättre utnyttjade minuterna och fick Ishockeyförbundet att godkänna påskriften för kringlorna. Nu är spelarnas sista viljeyttring fram till den 15 oktober avgörande, och dessförinnan kan man ta det lugnt. Det gör man förstås inte om man vill ha något med.

Spelare som betytt mycket under den här 5-årsperioden är i första hand Lasse Björn, Tumba, Yngve Johansson och Yngve Carlsson. Slitstarka grabbar hela högen, men jag vill inte vara av med någon av alla de andra. Vi har verkligen haft fina gäng alla år, både bland spelarna och bland krafterna som jobbar vid sidan om i olika avseenden.

Ännu bättre skall det bli för dem som tycker om att se Djurgården spela ishockey. Nu får vi ju komma inomhus och då ska vi bygga upp snygga program. Litet överraskningar har jag i bakfickan. Men vi dröjer med avslöjandena.

Så säger alltså Arne Grunander. Man märker att han inte sagt ett ord om sitt arbete som försvarsadvokat. Hans grabbar har ju då och då varit ute i blåsväder. När de inte kan klara hårklyverierna själva, går de till pappa Grunander, som snabbt hjälper dem att lägga till rätta saker och ting. Han älskar sin roll som familjefar. Djurgårdens ishockeyfamilj är en önskefamilj. Pappan fordrar ordning och reda bland sina ungar, men han ger dem också stora friheter och möjligheter. Ett modernt sätt att sköta rörelsen.

K. L.

Kanadensisk röst:

SKICKA DJURGÅRDEN TILL VM!

Port Arthur Bear Cats coach (tränare-lagledare) Lee Fogolin ger ett råd till svensk ishockey:

— Ni får absolut inte plocka ihop ett landslag och sticka i väg med till VM i Colorado Springs. Gör som oss kanadensare i stället, ta ert bästa klubblag och förstärk det på fyra—fem platser.

Det sistnämnda diskuterade vi tämligen ingående med Bear Cats coach, som inte för sitt liv kunde begripa hur svensk ishockey kunde ta ut ett lag enligt principen "bäste man på varje plats".

— De hinner ju omöjligt lära känna varann. Jag kan mycket väl förstå att idén kommer från er nationalsport fotboll, men den går tyvärr inte att överföra till ögonblickspelet ishockey, där det är viktigare att ställa upp med ett väl samspelt lag än ett lag bestående av i stort sett bättre spelare men med ringa samträning. Kanada sänder varje år ett klubblag till VM. Givetvis förstärkt med fyra, högst fem toppbra spelare. Och kom inte och säg att vi misslyckas. (Jo då, det sprack visst i vintras...)

— Jag skall med spänning följa det svenska lagets deltagande i VM i Coloradio Springs. Jag tror inte att ni orkar med Galt Terriers, såvida de inte har en särskilt olycklig dag mot er, men jag är övertygad om att ni kan slå tjeckerna. Skicka över ert klubblag Djurgården med fyra eller fem förstärkningar!

*

Nu vet ju alla att de svenska UK-herrarna inte lyssnade till denna kanadensiska röst utan nöjde sig med att ta ut blott två Djurgårdare (Roland Stoltz och Tumba). Det gick ju bra i alla fall. Sverige blev världsmästare. Kanske det gått ännu bättre med rent Djurgårdslag...

TOG SM 5:e GÅNGEN I FÖLJD

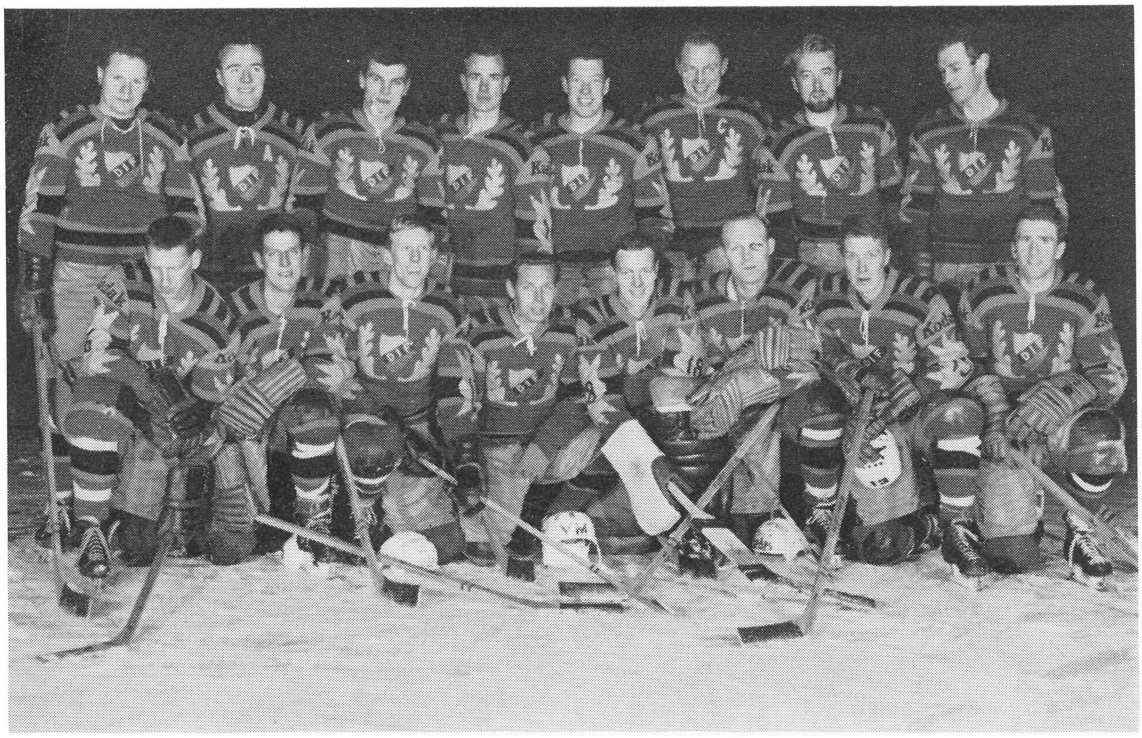

Återigen svenska ishockeymästare, från vänster stående: Knivsta Sandberg, Hasse Mild, Kurt Thulin, Lill-Stöveln Öberg, Leffe Skiöld, Lasse Björn, Leif Fredblad, Tumba Johansson; främre raden: Calle Lilja, Ove Malmberg, Lasse Lundqvist, Yngve Johansson, Tommy Björkman, Roland Stoltz, Rolf Berggren, Åke Rydberg.

Det började med 13-5-seger över AIK

17.000 på Johanneshov

Djurgården satte in ett verkligt skrämskott i sin första match i ishockeyns slutspel om SM-titeln. 17.000 åskådare hade samlats i Johanneshovs isstadion för att se om det unga AIK-laget skulle förmå rubba det segervana Djurgårdslaget. Upptakten såg lovande ut. AIK tog nämligen ledningen med 1—0 för att sen ju längre matchuret gick trampas ner i skorna riktigt ordentligt. Målen duggade in i AIK-kassen och när slutsignalen gick var segern Djurgårdens med 13—5 (4—1, 5—3, 4—1).

Det var siffror, som inte ens den mest optimistiske djurgårdaren hade väntat. Och därmed lämnade Djurgården sitt visitkort inför slutspelet.

Nu om någonsin fick man bevis på vilken tyngd djurgårdslaget förfogar över. Samtliga spelare verkade ordentligt laddade och AIK uppträdde som en samling juniorspelare i klorna på mästarna.

Djurgården behöver säkert inte heller detta år lämna ifrån sig titeln svenska ishockeymästare. Som laget uppträdde denna kväll finns det inget lag som kan ta det.

(Så började slutspelet enl. Sv. Dagbl.)

Så här slutade det enl. IB:

Allsvensk ishockey

Djurgården	7	6	1	0	54—20	13
V. Frölunda	7	6	1	0	33—21	13
Västerås	7	3	2	2	24—26	8
Skellefteå	7	3	1	3	39—31	7
Leksand	7	3	0	4	27—28	6
Södertälje	7	2	1	4	26—27	5
AIK	7	1	1	5	19—42	3
W/Östrand	7	0	1	6	13—40	1

NÄR DIF BLEV MÄSTARE

Så blev då Djurgården svenska mästare för femte gången i rad och för nionde gången genom tiderna. Frågan är dock om man någon gång genom åren varit så till den milda grad pressade som i kväll. Att säga att mästerskapstecknen satt långt inne räcker inte, efter andra perioden var nog den mest inbitne djurgårdsanhängare färdig att skriva under en eventuellt framsträckt lapp på att Västra Frölunda skulle vinna. Göteborgarna ledde visserligen bara med 4—3, men hade tagit upp ett hopplöst underläge på 0—3 och spelat upp en ishockey som charmade alla 16.855 vittnena.

I sista periodens 6:e minut tände emellertid Tumba åter hoppet om SM genom ett bildskönt mål, som Lindwall inte hade en chans att parera. Den pucken betydde 4—4 och Djurgården fick åka ärevarvet efter 1—0, 2—4, 1—0 och ta emot mästerskapspokalen ur Helge Berglunds hand.

— Vi var nog skakade...

Orden kom från en blek men relativt fattad Djurgårdstränare, Yngve Carlsson, efter matchen. Det låg, minst sagt, en del i dem. Faktum är att ingen människa hade kunnat protestera om Frölunda vunnit matchen. Inte på så vis att man pressade Djurgården mäktigt tillbaka, DIF vann skottstatistiken med 31—18 enligt sekreterare Nordvall, men varje Frölunda-anfall som drogs upp blev till någonting hyperfarligt. Samtliga fyra mål var också vackra produkter av ett lagspel inpluggat efter hockeyns ABC-bok. De var inga slumpens skördar utan följdriktiga avslutningar på intelligent koncentrerade attacker. När har det t. ex. hänt att Djurgården fått ett mål i baken när man är numerärt överlägset på banan? Det var

annars vad som hände i andra perioden när Ulf Sterner utjämnade till 3—3.

Det var en match som tog struptag på publiken. Ingen kunde hålla sig neutral hur få sympatier det än fanns för de agerande lagen. Det fanns allt vad man rimligtvis kan begära av en hockeymatch. Ett tempo, som väl blev för högt och tog mycket must ur spelarna, men där alla också satsade allt för segern. Inget enda likgiltigt eller halvslött ingripande kunde noteras. Mästarna såväl som utmanarna gav allt för att åskådarna skulle få valuta för entréskärven.

Brister i seriesystemet

Den här dramatiska seriefinalen avslöjade bristerna i det nuvarande seriesystemet. Djurgården har tidigare besegrat Frölunda vid tre tillfällen och dokumenterat sig som bäst i Sverige. Trots det hade stockholmarna ingen nytta av tidigare meriter den här gången. En enda match var direkt avgörande. Det var nog ändå inte riktigt rättvist.

I framtiden vill man nog hellre ha antingen en elitserie eller också dubbelserie i slutspelet. Då får man ordentliga garantier för att titlarna tillfaller de absolut bästa.

Ett faktum är också att publiken har svikit lagen i slutspelets bottengrupp. Dessa är missnöjda och vill ha en ändring till stånd redan nästa år.

Riktigast vore naturligtvis att ta steget fullt ut och införa en eliserie. Det skulle den svenska ishockeyn tjäna på — både sportsligt och ekonomiskt — i längden.

Många nervvrak i Djurgården

Nu hittade man många "nervvrak" i Djurgården — både bland ledarna och spelarna.

— Vi gör allt för publiken. Det var därför vi höll igen i dag. skojade lagkaptenen Lasse Björn, men innerst inne måste han tillstå att han och hans kamrater varit ordentligt skakade. De var inte sämre än att de erkände det.

De fick heller aldrig igång sitt vanliga spel. De dunkade för mycket och spelade för litet. De hade inte den sedvanliga företagsamheten och fantasin.

Fatalt misstag

Djurgården var ja — där var lagledaren Yngve Carlsson nära att få magsår under söndagsmatchens sista period. Åtminstone påstod han det själv.

— Så här på håret har det aldrig hängt tidigare, puh . . .

Yngve talade också om vad det var som gjorde att det kom att hänga så på håret.

— Vi gjorde ett fatalt misstag när vi ledde med 3—0: vi slog av på tempot.

De var så sant som Yngve sa. När Roland Stoltz gjort 3—0 på passning av Lasse Björn tog man för givet att saken var klar och så uppstod något av de man kallar nonchalans i försvaret. Det räckte för att gästerna skulle hinna göra fyra mål och ta ledningen. Och få publiken att vakna igen (det hade varit tyst ett bra tag på göteborgssektionerna vid det laget . . .)

"Tumba" gjorde't

Den som kom att bli Djurgårn's räddare den här gången var 30-årige Sven Johansson, "Tumba" någon gång kallad. Det hade gått precis sex och en halv minut av sista perioden då herr Johansson kom ensam med en back, gjorde en fintning åt höger, tog sig åt vänster och sköt en perfekt projektil ur svår vinkel rakt upp i VF-kassens högra kryss.

Gissa om "Tumba" hyllades som en hjälte efteråt. Han kände sig säkert som en sån också men det enda han kunde få ur sig de närmaste minuterna var:

— Oj oj oj va' nervöst det var, jag var så nervös, så nervös och — ja, usch va' nervöst det var . . .

När han lugnat ner sig lite hjälpte han kamraterna att hurra för sitt eget 7:e SM-tecken i ishockey och DIF:s 9:e.

Publikrekord

Innan Djurgårdens plats i slutspelet var klar, hade vi åtskilliga besvärliga uppgifter. En av de värsta var mötet i Göteborg med Västra Frölunda. Det gick vägen mot "nybyggarna" från Vilda Västern med knappast möjliga marginal, 6—5. Matchen innebar nytt svenskt publikrekord för ishockey med 21.807 betalande människor på Ullevi. När Djurgården strax innan mött de kanadensiska Bear Cats på Johanneshov fanns det publikunderlag för ett ännu märkligare publikrekord, men ungefär 10.000 personer fick vända utanför. Säkert hade, bara det funnits plats, denna final i Dagens Nyheters turnering om Ahearne cup kunnat samla 30.000 åskådare.

Dagen före 6—5-segern över Västra Frölunda fyllde Lasse Björn 30 år. Den måste han naturligtvis fira en smula ihop med familjen och det blev sent på kvällen. Dagen därpå gjorde han en toppmatch och utklassade allt annat i backväg på Ullevi.

Tumba efter slaget

SM-slutspelet är över, Djurgården vann och i stort sett bör jag alltså vara nöjd med allting. Men det är jag inte! Den nya serieindelningen är sportsligt sett orättvis. Det måste vara fel detta att ett lag som vunnit samtliga sina matcher mot svenska lag under året genom förlust i säsongens sista match löper risken att inte bli svenska mästare.

Förkastligt

Vi i Djurgården är absolut överens om att årets serieindelning, hur mycket den än lyckats publikt sett, är förkastlig och på inga villkor får upprepas.

Blir seriesäsongen därmed för lång, så korta ner på allsvenskan.

Och är gubbarna i seriekommittén ändå fast övertygade om att behålla den här sortens serieindelning, så låt i alla fall första och andra laget mötas på nytt två gånger i ett par extra finalmatcher.

Publikpjäs

Tänk vilka publikpjäser det skulle ha blivit med två drabbningar till mellan Djurgården och Västra Frölunda inom den närmaste tiden. En match på Ullevi med kanske över 30.000 betalande och en på Johanneshov inför fullsatt stadion.

Imponerad av Djurgården

Det är något alldeles märkvärdigt med den här ishockeymaskinen Djurgården som skoningslöst gluffar i sig poäng match efter match. Det torde inte kunna sägas annat än att det är en välskött apparat. I går var det över 12.000 västeråsare som blev övertygade om den saken. F.ö. var Lill-Lulle Johansson den mest resignerade på Rocklunda. Han insåg bättre än kanske någon annan hur hopplöst det är att kämpa mot övermakten. Jag måste säga: jag är djupt imponerad av Djurgården.

Djurgårdarna ställer alla begrepp på huvudet med sin överlägsenhet. De förvandlar alla lag till småpotatis, om inte förr så i tredje perioden.

Svar på tal

Tag t.ex. gårdagens drabbning på Rocklunda, där Västerås tog ledningen under oerhört jubel från de 12.000.

Innan det var färdigjublat var ställningen 1—1!

Innan besvikelsen hunnit lägga sig var Djurgården i ledningen med 1—2!!!

Tre mål på en och en halv minut och naturligtvis hade Djurgården gjort dubbelt så många som Västerås!

Om nu ett lag känner på sig att det är underlägset i spelstyrka, så blir det en fruktansvärd belastning med så snara motgångar efter en framgång. Jag är djupt imponerad, sa Bassen.

(Bassen Sköld i AB)

Ishockeyfinal på Hasselbacken

Fru Cacka: Ge Cacka något att göra...

För en s. k. Gala-Petrus fanns det mycket att göra, när ishockeysektionen avfestade sig själv på Hasselbacken och gladdes åt senaste SM-triumfen. Det var den femte i följd, och därför har vi i styrelsen slagit på litet extra, sade ishockeypappa Arne Grunander och meddelade i samma andedrag, att troligen dröjer det till nästa storkalas av motsvarande slag, som det inte kan bli aktuellt med förrän efter nästa period av 5 SM i följd...

Arne hade trummat ihop en rad av de stjärnor, som numera lagt av men som under de fem lyckosamma åren bidragit till att vi skrivit historia. Där såg man bl. a. Cacka Andersson, kapten under många år både i fotboll och ishockey, i sällskap med sin fru Gun. "Jag skulle gärna se att Cacka fick något att göra igen i Djurgården, duger han inte till att bli något i styrelsen eller som tränare. Förr var han hemifrån jämt, nu är han aldrig annat än hemma, och det blir kanske litet tjatigt." Sa Gun och tycktes mena allvar.

Man såg även Lill-Lulle Johansson i sällskapet trots att han nu under ett par år gjort allt vad han kunnat i Västerås för att slå oss, men han är lika "poppis" för den skull. Bland de äldre hejarna hittade man också Hasse och Stig Tvilling samt Hasse Stelius.

För Gala-Petrus var det härliga jaktmarker. Så mycket unga och sköna fruar och fästmör sågs sällan. Vem som tog skönhetspriset? Nästan hela högen konkurrerade. Lill-Lulles Gundi tjusade oss alla liksom pappa Grunanders Margareta och Lasse Lindgrens Ing-Britt. Där hittade man vidare sådana godsaker som ordföranden Hugo Canemans Ulla, vicen Carl-Hjalmar Bodmans Anne-Marie, förre ordföranden Åke Dunérs Vivi, ishockeykaptenen Lasse Björns Greta ("han är så snäll mot våra barn"). Roland Stoltz alltid glada Rutan ("Vad det kommer an på mej, så får Rolle aldrig sluta i Djurgården"), Tumbas och Lill-Tumbas Mona (som kunde vunnit kvällens twist-tävling om Tumba inte varit så totalt hopplös i sitt pajaseri, nu gick priset till paret Åke Rydberg i hård konkurrens med "Skägget" Fredblad med partner). Lill-Stöveln Öberg svängde sina lurviga ben i sällskap med skön hustru och likaså gjorde "Tjalle" Mild och Calle Lilja med sina glada hälfter.

Ja, sällan såg man så mycket kvinnlig fägring (och måttligt granna karlar). Läkarna "Lammet" Ljungqvist (guldplakett) och Benke Jäderholm behövde dock inte ingripa för hjärtstörningar.

Vad vi åt på vårskivan? Kom ihåg, att det var efter en säsong som innebar ishockeyns bästa kassaår och att grabbarna och deras inte bortskämda äkta hälfter var förtjänta av att ha det extra trevligt Kaffe och wienerbröd är väl den vanliga "skivan" i stora flertalet sektioner, men någon gång unnar man sig väl även i dessa en god matbit. Så här åt vi alltså i samband med att vi 5:e året i följd blivit svenska mästare i ishockey:

Vårtallrik — Champinjongratinerad Kyckling — Grönsallad — Romparfait Favorite — Små Bakverk — Viner 1958 Chateau Savoie Red Portwine.

Det var gott. **Gala-K**

DM-SM-EM-VM till Stoltz

Vem har varit vår mest framgångsrike ishockeyspelare denna säsong?

— Tumba naturligtvis!

— Fel mitt herrskap! Det är Tumbas klubbkamrat Roland Stoltz. Han har tagit alla de titlar en svensk hockeystjärna kunnat erövra under den gångna säsongen. Det började med att den strävsamme djurgårdsbacken blev distriktsmästare genom att Djurgården slog AIK med 2—0 i finalen på Solnais. Sedan var han med om att vinna ishockeyallsvenskans södergrupp och blev svensk mästare. Varpå han avslutade säsongen med att för första gången i sitt unga liv bli världs- och europamästare i Colorado Springs.

Dessutom tilldelades Roland Stoltz årets Kabom-pokal, priset till bäste svensk i landskampen mot Sovjet på Johanneshov i slutet på februari.

Men Tumba då?

Jo, han har varit nästan lika framgångsrik som Rolle. Men missade DM-

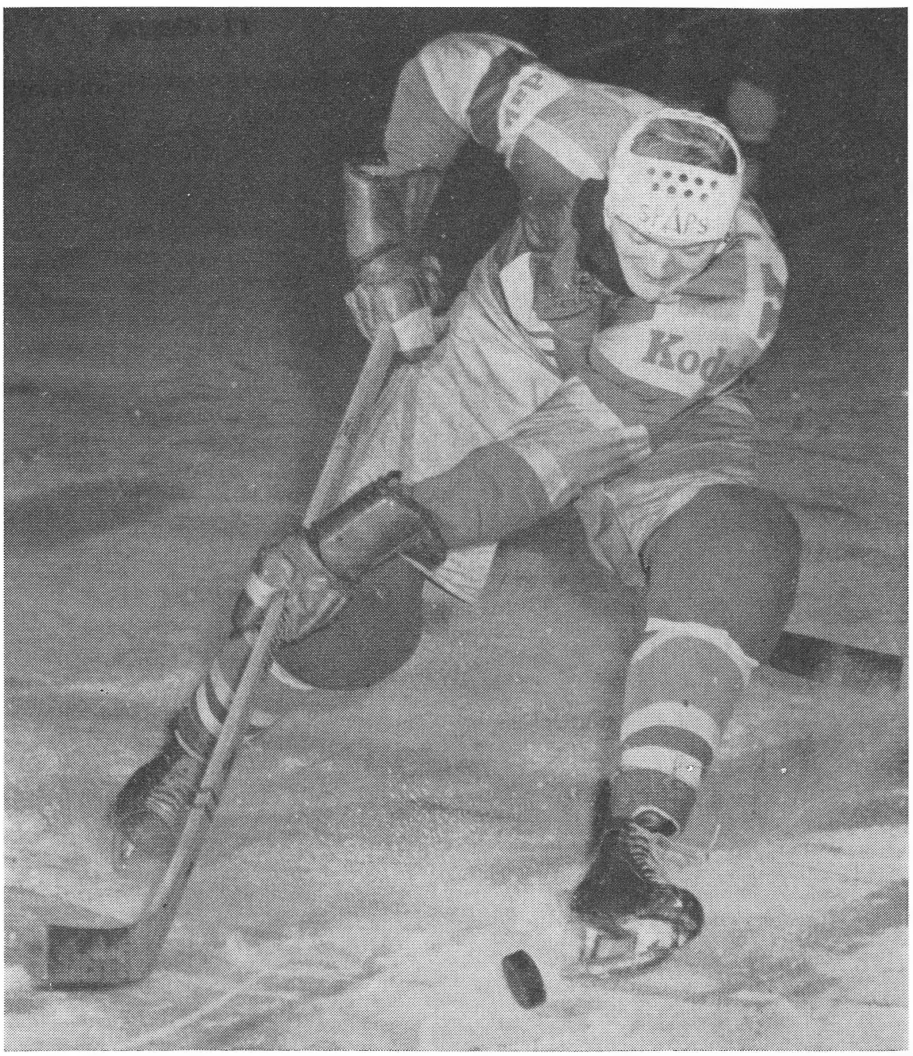

Naturligtvis Hans Mild, våran Tjalle, som är svensk idrotts kanske största stridshäst och aldrig finner några hinder. Framåt till varje pris är hans paroll. Han både tar och ger smällar. På vår bild bär det i väg till motståndarmålet. Pucken ser ut att hoppa av speliver att få vara med i den lustiga dansen.

FÖRKLARING TILL KNIVSTA

Gösta Knivsta Sandberg var 1961 års betydelsefullaste djurgårdare. Han var med på tre fronter och hävdade sig som ingen annan. Han var med att föra upp bandylaget till division I, han var med att föra upp fotbollslaget till allsvenskan och han var slutligen med om att göra Djurgården till svenska mästare i ishockey. På alla tre fronterna kämpade han med föredömlig energi och att det gick oss så väl i handom var mycket Knivstas förtjänst.

Vid årsmötet blev han också "utsatt" för en extra hyllning och förärades således två silverstakar i äkta vara med gravyren "Jubileumsårets förnämligaste lagprestation 1961".

När fanns det en sådan lagspelare i Djurgården?

"Gösta Sandberg — prototypen för svensk kraft och kämpaanda, en prima representant för den heta viljan att i ett svårt läge alltid försöka göra sitt bästa." (UK-chefen Eric Persson efter VM-kvalsegern mot Belgien i Bryssel.)

"Det finns en spelare i Djurgården som kan ta åt sig en mycket stor del av äran att laget åter hamnat i allsvenskan. Det är Knivsta-Sandberg. Tidigare har han dominerat i laget. Nu inte bara dominerade han utan ordnade också segermålen. Knivsta är en kämpe av rätta ullen. Han ger aldrig tappt utan sliter från första till sista sekunden." (SvD efter DIF:s avgörande 2—0-seger mot Öster i kvalet.)

"Hela världen älskar en fighter och om någon kan kallas för en fotbollsplanens verklige kämpe så är det Djurgårdens Gösta Sandberg. Han sköt två fruktansvärda fullträffar mot Norrköping och därmed var det gamla mästarlaget ur leken i guldstriden." (Årspublikationen "Fotboll 1959", då DIF senast tog allsvenskt guld.)

"Även om man aldrig så mycket — och med rätta — håller styvt på våra trogna försvarare i landslaget med Kalle Svensson, Erik Nilsson och Julle Gustavsson i spetsen, så kan ingen ta ifrån Gösta Sandberg äran att ha varit årets matchvinnare i svensk fotboll." ("Idrottsboken 1953", efter det Knivsta-Sandberg året före gjort sitt berömda drömmål mot Skottland samt varit "avgörande spelare" även mot Frankrike i Paris och mot Österrike i kvartsfinalen i H-fors-OS, där Sverige tog brons.)

178 centimeter i strumplästen, vägande sina modiga 80 kg, står 29-årige Gösta "Knivsta" Sandberg, massiv och stadig och med tjuvpojksglimten i ögat, innanför disken i sin ägandes färghandel i Bromma och försöker stilla intervjuarens frågvishet när vi vill avkräva honom en närmare förklaring på fighterfenomenet Knivsta-Sandberg, över 50-faldig landslagsman i fotboll, 8-faldig i ishockey och bandyspelare "på lediga stunder".

Är det temperamentet, viljan, konditionen — eller vad? — som gjort Uppsalafödde, Knivsta-uppväxte, numera tryggt Stockholmsförankrade Gösta Sandberg till matchvinnare, slitvarg, "järnkamin", "murbräcka", "försvarets hjälpgumma" — kärt barn har många benämningar — framför andra? Och som inte minst "kvalhösten" 1961 gjort honom till fotbolls-Sveriges kanske mest omskrivne spelare?

— Nja, jag vet inte om det "tänder" lättare eller hetare hos mej än hos någon annan, säger Knivsta. Och konditionen har jag väl liksom lite gratis, dels har jag aldrig kunnat klaga på min fysik, dels håller jag ju på nästan året runt med mina olika bollgrenar, så konditionen hänger med av bara farten.

— Nej, en förklaring är väl att jag tycker det är så rasande roligt att spela boll. Någon idrottsleda har jag aldrig känt, fast jag hållit på i snart 20 år nu (det syns förresten på hela karl'n hur roligt han tycker det är; sign. anm.).

Men så kommer det:

— Det är en fråga om att kunna h a t a också . . .

Det var två minst sagt kontrasterande uttalanden. Har man roligt och hatar på samma gång?

— Ja, det där med "hata" får tas för vad det är, en form av psykisk uppladdning helt enkelt. Man ska "hata" motståndaren f ö r e matchen, koncentrera sej på att tycka så illa om honom att man till varje pris vill besegra honom. Under matchen ska man inte "hata". Då ska man ha laddat upp tillräckligt för att om möjligt kunna spela med iskallt lugn. Och efter matchen kan man givetvis vara hur goda vänner som helst.

Knivsta-Sandberg förklarar sig vidare:

— Det där körde förre rikstränaren i ishockey, kanadensaren Ed Riegle med, en ilsken koncentration före matcherna.

I Kanada-hockeyn tar det sig t. o. m. sådana uttryck att man anordnar en speciell gemensam "hatkvart". För mej personligen tyckte jag det där låg bra till. Jag hade väl liksom lite på egen hand praktiserat "hatandet" redan tidigare . . .

När man ser Knivsta-Sandbergs outtröttliga aktion på idrottsarenan, hans bistra anletsdrag under matcherna, hans sätt att köra ned huvudet mellan axlarna och sätta ursinnig fart även efter s. k. hopplösa bollar, är det nog heller inte så svårt att inse att det haft ett förspel, modell ilsken uppladdning.

Till sist två "glimtar" Gösta Sandberg till: Han ligger lika påtagligt bra till hos klubb- och landslagsledning (spelar med lika stor glädje på vilken plats i laget som helst — "utom målvaktens förstås") som han gör hos publiken (fighterglöden). Om det säger han själv:

— Man måste underordna sig lagspelets idé. Först och främst måste man se till att l a g e t vinner. Får man bara en vettig motivering till att UK placerar en på en ovanlig plats, ja, då spelar man så klart lika gärna där.

Och om publiken:

— Ju mer dom gastar och skriker på läktarna, ju roligare är det att kämpa på planen. Vilket lag dom sedan hejar på kvittar mej personligen lika. Huvudsaken är att stämningen är hög! Det tråkigaste jag vet är en tystlåten publik som på sin höjd då och då artigt applåderar en teknisk finess. Fast allra helst ser man ju att dom sitter kvar på läktarna förstås . . .

— Vilket är roligast, Knivsta, fotboll, ishockey eller bandy?

Landslagsmannen i fotboll och ishockey svarar faktiskt utan betänkande:

—Bandy! Det är spelet hela da'n med sina fria ytor, utan motsvarighet i de andra bollsporterna. När isen ligger fin och vädret är lika fint, ja, då är bandyn sporten framför andra.

(Jerker i Sv.D.)

---

titeln därför att han lovat hålla ett föredrag i Norrtälje samma kväll som finalen spelades. I ishockey-DM liksom även i bandy-DM får bara de spelare förbundets tecken som medverkat i slutstriden.

ST. 26.3.62)

var 4:e svensk familj sparar i

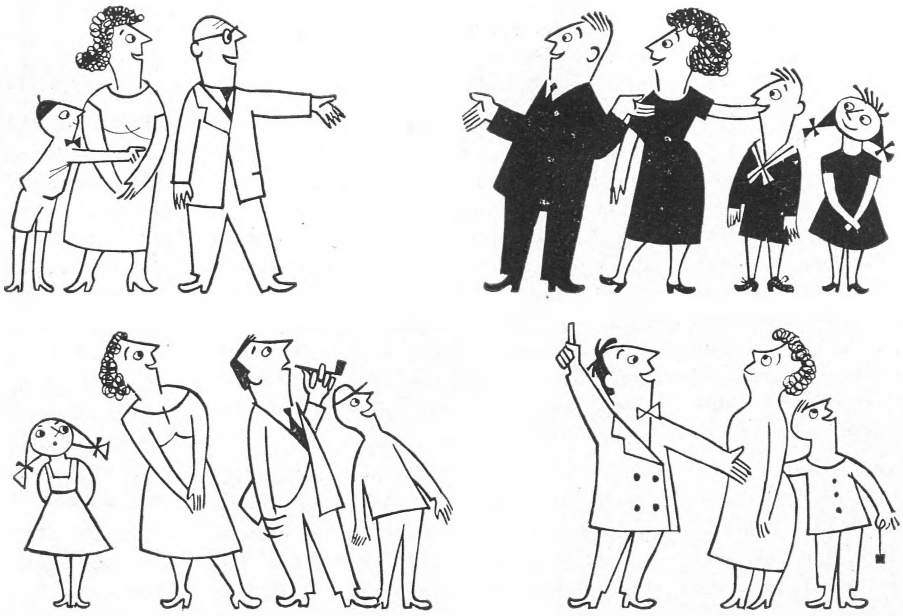

SVENSKA HANDELSBANKEN

AKTIEBOLAGET

Installationsfirman SEL

Huvudkontor: Kommendörsgatan 22.
Utställning: Karlavägen 50, Tel. 67 90 30
Filialer:
Sturegatan 21, Sundbyberg, Tel. 28 35 35
Bodalsvägen 12, Lindingö, Tel. 65 89 60

ENTREPRENÖR FÖR:

Elektriska stark- och
svagströmsinstallationer
Värme-, Ventilations- och
Sanitetstekniska anläggningar

BO BRA
BO BILLIGT
BO CENTRALT
BO PÅ

Hotell Kung Karl

Birger Jarlsgatan 23 - Telefon (010) 22 12 40

POKERSPELAREN STOLTZ

Vill man bli världsmästare måste man vara beredd på att bli ihopsydd

Djurgårdens ishockeylag har väl aldrig varit särskilt populärt i Sverige. Men utomlands kan väl en och annan djurgårdare vara bra att ha — det kan vi väl alla vara överens om! Vi kan aldrig komma ifrån att Roland Stoltz svarade för ett mål och en målgivande passning i segermatchen mot USA och att Tumba gjorde ett mål! Personligen måste jag erkänna att jag fick tårar i ögonen när Stoltz gjorde 2—1 efter 13 minuter och en sekund i tredje perioden denna minnesrika kväll. Det var för underbart att **just** han fick persionifiera den svenska sisun och framåtandan i VM i Colorada Springs. Inte bara för att han kämpat i landslaget i så många år utan mest därför att han som människa och idrottsman går utanpå de flesta andra.

Roland Stoltz är en pokerspelare på banan. Han rör sällan eller aldrig en min när han uppträder. Han har en mask som för det mesta döljer vad han innerst inne tycker och tänker både i medgång och motgång. Nu — när han fick den avgörande fullträffen — hade han emellertid för en gångs skull ett saligt leende på sina läppar. Han såg ut som om han ville ta hela världen i sin famn och han gjorde det också — nästan! Han påminde om en far omgiven av lyckliga barn, när han bredde ut sina armar för att ta emot alla yngre lagkamrater som kom störtande för att hylla honom. Man kände på sig att han upplevde ett av de största ögonblicken i hela sitt liv.

Rolands första kommentar efter matchen var också så typisk just för honom:

— Skriv nu inte att det var **jag,** som vann över USA. Det var **laget** som vann. Jag hade bara turen att få vara avslutare!

Han som stod utanför.

I det ögonblicket kom man att tänka på hur det var när den här säsongen började. Rolle hade fyllt 30 år och ansågs mer eller mindre stå utanför landslaget. Han kom med i den första internationella matchen — i Moskva — mest på nåder. Det var inte alls meningen att han skulle få spela. Han fick inte besked om att han behövdes förrän vi stod på Bromma flygplats minuterna före avresan till Sovjetunionen.

— Du skall vara med, sade lagledningen.

Den gången protesterade min vän i Djurgården.

— Pröva yngre förmågor, menade Stoltz på sitt fina och försynta sätt.

Trots allt fick han emellertid vara med, och han tackade för det genom att vara bästa försvarare mot ryssarna. Efter det var det inte längre något snack om **hans** plats.

Stoltzan har lärt hela svenska folket en sak i vinter:

— Ingen skall pensioneras därför att han råkar bli 30 år. När man bedömer en människa — han må vara idrottsman eller inte — skall man inte se i prästbetyget utan till livskraften och kunnandet. Det är det som betyder någonting.

Alltid att lita på

Djurgårdaren har fått lida mycken smälek för sin **långsamhet** genom tiderna men i den här VM-turneringen har han bevisat att han fortfarande hänger med. Han är en särling och av naturen ganska lat — det må så vara. I matcher där ingenting står på spel kan han kosta på sig att nojsa och ha roligt, det ligger i hans stil, men när det verkligen gäller någonting är han alltid att lita på. Därför ser man upp till honom i landslaget och lyssnar på vad han har att säga.

— Om man vill bli världsmästare måste man vara beredd på att få en skråma och att bli hopsydd med fem sex stygn. Sådan är ishockeyn, undervisade han sina yngre kamrater före mötet med USA. Det är bara att välja.

— Hur många vill bli världsmästare?

Jo, det ville alla. Ingen (**nästan** ingen) steg åt sidan när amerikanerna kom farande. Alla gjorde sitt bästa.

Roland är en ledartyp — annorlunda! Han kan få sina medspelare med sig på ett sätt som knappast märks. Däri ligger hans storhet.

Tänkare på banan.

Alla ni som sett Roland i Sverige vet att han är en s.k. tänkare på banan. I egenskap av sådan har han också lagt den amerikanska publiken för sina fötter. Det spelas en annorlunda ishockey här i Staterna, och den går för det mesta ut på att åka och skjuta — den saknar med andra ord finesser. Då förstår ni själva vilken succé våran pojke — som använder **insidan av huvudet** — gjort. När han började med sina finter mot USA satt amerikanerna och bara gapade. De kom sig inte ens för att applådera.

Jag försäkrar: en finare representant för svensk ishockey när den är som bäst har vi aldrig haft.

Stoltz är stolt. Han har aldrig varit någon publikfriare utan håller mest på för att roa sig själv och hjälpa laget.

Den jag mest saknade var Lasse Björn!

Rolle glömde inte bort sin bäste vän, när han smakade segerns sötma. Han tänkte på alla utom sig själv. **(Uffe i IB)**

JUNIORSERIERNA

Div. I Centrala

Djurgården	6	6	0	0	33— 3	12
Karlberg	6	4	0	2	28— 9	8
Olofslund	6	4	0	2	22—18	8
Olympia	6	3	0	3	12—23	6
Traneberg	6	2	0	4	14—23	4
Vällingby	6	1	1	4	8—24	3
Essinge	6	0	1	5	4—21	1

Finalserie

Djurgården	2	2	0	0	7— 4	4
AIK	2	1	0	1	7— 3	2
Gubbängen	2	0	0	2	5—12	0

1962 års Juniormästerskap

AIK—Enebyberg 9—0.
AIK—Sundbyberg 14—0.
Djurgården—Hagalund 6—2.
Djurgården—Olofslund 1—0.
AIK—Hammarby 3—1.
AIK—Djurgården 4—1.

Klass A, grupp 14

Djurgården	4	4	0	0	44— 1	8
Värtans IK	4	3	0	1	19— 9	6
Storkyrkopojkarna	4	2	0	2	10—17	4
Tre Dollar	4	1	0	3	11—21	2
Norrtulls SK 2	4	0	0	4	3—39	0

RESERVLAGSSERIERNA

Div. II, grupp 2

Karlberg	4	4	0	0	12— 5	8
Hammarby	4	2	1	1	15— 9	5
Djurgården	4	1	1	2	8— 9	3
Mälarhöjden	4	1	0	3	9—13	2
Göta	4	1	0	3	9—17	2
Norrlandsklubben	4	0	0	4	3—17	0

Klass B, grupp 18

Djurgården	4	4	0	0	39— 0	8
IK Winner	4	2	1	1	5—12	5
IFK Waxholm 1	4	2	0	2	13— 2	4
Kannans BK 2	4	1	0	3	2—31	2
The Devils	4	0	1	3	0—14	1

VI SÄLJER LOTTER

I allmänhet anses det ju att storklubbarna, till vilka även vi i Djurgården ju måste räkna oss, kan vältra oss i guld och inte har några ekonomiska bekymmer. Jo, pyttsan. Visst har vi inte ont om sekiner. Det är många munnar som skall mättas när man håller sig med en så stor barnaskara som 17 sektioner, av vilka bara ett par tre kan försörja sig själva. Men på de slantar som flyter in vid vändkorsen i samband med ishockey och fotboll blir det inte ens i allsvenska sammanhang så många ören över för huvudkassan att fördela bland de fattigare sektionerna. När fotbollen dessutom gjorde en störtdykning ned i division II, blev det inga pengar alls att få från det hållet.

En storklubb som måste leva som en småklubb är i mycket en korrekt benämning för Djurgården. Våra fattiga sektioner vet vad det vill säga att leva under knapphetens kalla himmel. Strängt taget varje sektion utan inkomster på sin tävlingsverksamhet har fått hitta på andra födkrokar, och särskilt lotterierna har varit en vanlig väg. Det har väl aldrig tillförne i Djurgårdens historia sålts så mycket lotter som under det gångna året. Och fortsatt lottförsäljning kommer det att bli. Vi har många energiska lottförsäljare att tacka för mycket.

Sektionerna har naturligtvis haft sina egna medlemmar som försäljare av lotterna men i några fall har de haft hjälp av utomstående sympatisörer.

Köp lotter, köp lotter.

SLEIPNER

THULEGATAN 40 — 44. TELEFON ***349980***

Sophämtning

Gårdsrenhållning

Snöplogning

Industrihämtning med
"Storbehållare"

Grus
Kvastar
Sopbehållare
Sopsäckar
Kloakskopor

Fullständig Åkerirörelse
Byggnadsställningar

Mannen bakom puckarnas protokoll avslöjar

En och annan, som är intresserad av ishockey och som någon gång besökt Johanneshovs Isstadion för att bevittna våra ishockeyvikingars kamp mot statistiken — ja de senaste åren har ju striden stått mindre mot våra motståndare på isen än mot frågan när första förlustmatchen skall komma — har kanske sett en figur, som suttit vid rink-side (!) och plitat på ett papper period efter period, match efter match, år efter år. Den personen är jag det, sekreterare i ishockeysektionen och protokollförare.

Nu frågar kanske någon vad dessa protokoll innehåller och vad de ha för praktisk nytta. Jo, för det första innehåller protokollet uppgift om deltagande lag, plats, tid och vad matchen gäller, båda kontrahenternas laguppställningar, period- och slutresultat, målgörare, åskådarantal och domarnas namn. Detta är protokollets första sida.

Protokollets tre följande sidor upptager de tre perioderna och vad sig under dessa tilldragit haver. Där antecknas sålunda tidpunkt för byte av kedje- och backkonstellationer, målgörare och tidpunkt för mål, vem som levererat passningen till den lycklige målgöraren, utvisningar och tidpunkt för dessa samt slutligen antal skott mot mål av såväl vårt lag som motståndarlaget.

Detta var alltså något om innehållet. Den praktiska nyttan då? Ett exemplar av protokollet utgör arkivexemplar. Det kan ju onekligen vara av ett visst intresse för både oss, som nu arbetar inom sektionen och föreningen, samt för våra arvtagare att kunna bläddra tillbaka och se vad som hänt i en svunnen tid.

Det andra exemplaret går till tränaren. Vad kan han då utläsa därur. Han ser, hur bytena har gått, vilka som varit inne — såväl kedjor som backpar — på baklängesmålen, vilka kedjor som varit framgångsrikast i fråga om måltillverkning och skottlossning, vilka som burit sig dumt åt och fått vila sig i utvisningsbåset o. s. v. Genom att jämföra protokollen för ett antal matcher kan han kanske i någon mån komma under fund med brister som måste repareras, ändringar som bör företagas i lagets sammansättning, utarbeta faktiska planer m. m. Redan under matchens gång gör protokollet en viss nytta genom att man i varje ögonblick kan se hur pass bra eller dåligt skotten varit riktade och vidta åtgärder som kunna anses nödvändiga.

*

Med dessa enkla rader har jag velat förklara för de fundersamma min funktion under våra matcher. Väl mött i höst, då vi få sitta under tak och ha det varmt och skönt medan vi betitta våra iskrigares övningar. I sanning inte en dag för tidigt.

Lars Nordvall

SKRÄMSKOTTEN — DE VIKTIGASTE I ISHOCKEY

Hur är det möjligt, detta att våra annars så tuffa svenska ishockeyspelare blir snälla som lamm så snart de möter ett kanadensiskt lag? Ja, så snälla till och med att kanadensarna påstår att våra puckarvikingar är rädda?

Vi har utrett den högaktuella frågan med jättebacken Steve Hrymnak, stor som en oxe, hård som flinta och mannen som våra ishockeyspelare tycktes vara mest rädda för hos Björnkatterna, berättar Åke Wilhelmsson i AB.

Man får inte vara vänner...

— Om jag skulle berätta för dig om alla de trick vi lär oss där hemma för att skrämma upp exempelvis nykomlingar i sporten med skulle du kunna fylla en hel sida i din tidning, berättar Hrymnak. Låt mig i stället få inskränka mig till de mest väsentliga skrämskotten, de som enligt mitt förmenande européerna lätt fastnar för och som säkerligen vi i Bear Cats inte är ensamma kanadensare om att praktisera när vi möter ishockeylag från den gamla världen.

För det första:

Grina så mycket som möjligt med din tandlösa mun så motståndaren förstår vad för slags kille han har att göra med (europeiska ishockeyspelare har till skillnad mot transatlantiska mycket gott om tänder). Då förstår killen att det är allvar.

För det andra:

Var absolut avmätt mot honom om han försöker vara vänlig. Vänta med vänskapen till efter matchen. Då kan du till och med kyssa honom.

För det tredje:

Sätt honom på plats vid första sammanstötningen. Visa honom att du kan kroppstackla.

För det fjärde:

Är han envis och ger igen, så visa att du kan bättre. Det gäller att skaffa sig initiativet från början. Han kommer sällan igen för att erövra det ifrån dig.

För det femte:

Du måste se förbaskat arg ut och reagera ilsket när domarens signal går. Ingen protest mot domaren, men slit åt dig klubban som om de trodde att någon ville stjäla den ifrån dig.

För det sjätte:

Killen fortsätter att vara uppkäftig, du har svårt att tampas med honom och måste ta till tuffare metoder. Utan att fullfölja det, så hytta med crosschecking (fatta i var sin ände av klubbskaftet och hota att stöta det i ansiktet på motståndaren). Obs att jag sa hota — g ö r det absolut inte!

Efter en lärdom

PORT ARTHUR BEARCATS klädde av varenda spelare i Djurgården in på bara kroppen. De avslöjade svenskarnas brister och förtjänster på ett nära nog obarmhärtigt sätt.

Låt oss först titta på hur de förberedde finalen!

De anlände till Isstadion en timme in-

Protestera inte

Utöver de sex punkterna tillade Hrymnak:

Spela alltid efter reglerna. Ta inte på dig några utvisningar förrän i yttersta nödfall. Och protestera inte mot domaren.

Enligt Hrymnak räcker sex nämnda punkter till för att få vilket som helst europeiskt lag på fall. Det må spela aldrig så vacker och förnämlig ishockey.

När era spelare lärt sig att inte vara rädda för de där metoderna kan vi räkna upp en rad nya, säger Bear Cat-backen som ler som ville han påskina att det också finns andra graden skrämskott.

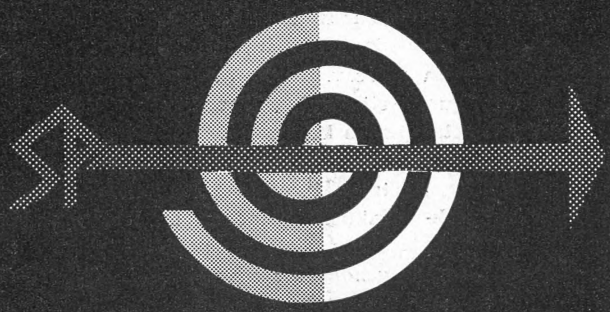

DIREKTREKLAM
TRYCKSAKSPRODUKTION
SALES PROPAGANDA AB

Mälartorget 15, Stockholm, Tel. 10 52 30, 10 52 32

Bröderna Sandströms – nytt

BRASIL KÄNGURU

– Toppklassig fotbollsko

Tillverkad av äkta australiskt känguruskinn

Det absolut starkaste materialet för fotbollskor

smidigare—lättare—starkare — konstant passform — vattenfrånstötande

Vulkad specialgummisula med reglementsenliga dobbar, godkända av Svenska Fotbollsförbundet

BRASIL i original tillverkas endast av
BRÖDERNA SANDSTRÖMS SKIDFABRIK AB
Finns hos varje välsorterad sporthandlare.

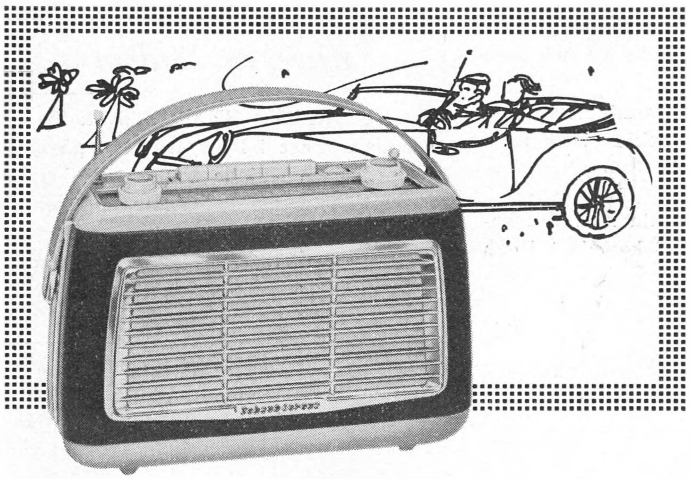

TOURING T 30

transistormottagaren i världsklass — med LV, MV, KV och UKV — lovordas av enig teknisk expertis.
I hemmet, bilen, båten eller på badstranden — överallt ger Touring en mottagning Ni knappast vågat drömma om.
Finns i fem olika moderna färgkombinationer — lindgrön/sand, korallröd/sand, helt sandfärgad, duvblå/grå och antracit/grå.

Riktpris **498:—** Riktpris för bilkassett **55:—**

mitt i stan
träffpunkten
TEL. 22 11 20 * BRUNKEBERGSTORG
Gillet

– stället där man bor bra och äter gott.

★

FESTVÅNINGAR
för kongresser, sammanträden, familjehögtider, jubiléer m. m.

HOTELL & RESTAURANT · Stockholm
BRUNKEBERGSTORG • TELEFON 22 11 20

BETALD

ANNONSPLATS

nan och använde den första halvtimmen till att göra i ordning sin utrustning. Under tiden befann sig deras coach, Lee Fogolin, i korridoren utanför omklädningsrummet.

Fogolin, en axelbred, nästan fyrkantig buse med buskiga ögonbryn och tillplattad boxarnäsa, såg ut som en tjur med ett rött skynke framför sig. Med händerna djupt nerkörda i fickorna och med framåtlutad, vaggande gång vankade han fram och tillbaka under det att han ömsom blundade och ömsom ursinnigt stirrade omkring sig med ögon som blev mer och mer blodsprängda. Han fnyste föraktfullt och hatade!

När knappt en halvtimme återstod tog han sats och "sprängde" dörren till omklädningsrummet. Nu var han "antänd" och nu skulle han se till att även spelarna blev det. De skulle vinna finalen!

Skolexempel på forechecking

I tisdagsnumret av IB analyserade vi Port Arthur Bearcats och berömde dem för deras fina positionsspel, forechecking och backchecking.

Vad innebär då "forechecking" i praktiken? Jo, när man vill använda detta system gäller det:

1) Att så snabbt som möjligt komma in i motståndarnas försvarszon.
2) Att försöka komma i besittning av pucken.
3) Att hålla motståndarna kvar i deras zon.

Det skall böjas i tid det som krokigt skall bli . . . Våra yngsta handbollsflickor har varit damsektionens största glädjeämne och här pryder vi upp sidan med denna bild av laget med ledare och reserver. Stående från vänster: Kerstin Pihl, Siv Carlsson, Agneta Almqvist, Gunilla Svedberg, Gun Andersson, Ann-Christin Bergenhamn, Inga-Britt Belin, Aina Ekvall; sittande från vänster: Margareta Ekvall, Lena Persson, Lisen Largelius, Christina Gustavsson, Christina Nelsson, Inger Pihl, Britt-Inger Johansson.

Djurgårdens friskaste kroppstacklare var Ove Malmberg och han framstod också som en av banans huvudfigurer i alla avseenden. Ove måtte vara vår mest undervärderade ishockeyspelare för närvarande, eftersom ingen nämnt honom i samband med landslaget. Sanningen är ju den, att han är Sveriges bäste back i skrivande stund.

(Uffe i IB)

De är obesegrade i fem olika serier

TENNIS

Djurgården	8	7	1	0	27—5	15
SALK	8	6	0	2	25—7	12
AIK	8	1	3	4	11—21	5
Upps. stud.	8	1	3	4	10—22	5
TK Hobby	8	1	1	6	7—25	3

HANDBOLL

Djurgården	13	13	0	0	377—176	26
Polisen	13	11	1	1	313—156	23
Nytorp	13	7	1	5	245—187	15
Swithlod	13	7	0	6	219—221	14
Silwing	13	6	0	7	211—243	12

BANDY

Sandviken	4	4	0	0	15—4	8
Edsbyn	4	4	0	0	14—5	8
Djurgården	4	3	1	0	11—5	7
Huge	4	3	0	1	8—5	6
Broberg	4	2	0	2	13—13	4

ISHOCKEY

Djurgården	14	13	1	0	82—37	27
V. Frölunda	14	9	1	4	93—39	19
Västerås	14	9	1	4	72—49	19
Södertälje	14	7	3	4	59—64	17
Bofors	14	6	0	8	42—61	12

BORDTENNIS

Djurgård. IF	8	6	2	0	46—23	14
Norrby IF	8	6	1	1	44—22	13
Vingåkers IF	9	5	0	4	41—33	10
Arboga BTK	9	3	3	3	42—37	9
Falkenb. BTK	8	4	1	3	34—32	9

I Norrköping finns det ett talesätt som säger att allt Nalle Halldén tar i blir guld.

I Stockholm är de orden än mer användbara på Sveriges störste klubb — Djurgården.

Just nu finns det ingen hejd på framgångarna, som i bollspelen avspeglas i de fem tabellerna härovan. I år har ännu ingen i seriesammanhang, lyckats sätta stopp för DIF, som verkligen vräker sig fram som en ångvält.

☐ I fyra allsvenska serier är Djurgården hittills utan förlust, i en femte gren är tabellraden lika imponerande, även om det där bara rör sig om division III-spel.

☐ Den mäkligaste prestationen är ishockeyns treåriga segermarsch med 56 förlustfria seriedueller.

☐ Tennisspelarna har varit lika suveräna sedan sektionen kom till 1959. Man har gått obesegrade genom alla serier, nu senast division I norra med motståndare som Sven Davidson och Uffe Schmidt i AIK.

☐ Bordtennisen är lika pålitlig med serieledning igen, och handbollen är för andra året i följd på väg uppåt i seriesystemet. I fjol blev det oväntat bakslag i slutomgångarna, men i år ser vägen ut att ligga öppen.

☐ Bandygänget, som inte togs på allvar före säsongen och som mest betraktades som motionslag — det är fotbollsspelarna som håller till där — är den största överraskningen med sina fyra förlustfria matcher.

17 SEKTIONER

I ett par andra allsvenska serier har det inte gått lika bra. Men brottarna ledde så sent som före söndagsomgången — resultaten är ännu inte klara — och bowlarna har varit med i tätstriden.

Djurgården har allsvensk representation i sju grenar. Man har sjutton sektioner inom klubben men bara sexton i verksamhet — det är fri idrottarna som vilar — och det finns svenska mästare på de flesta områden.

STÖRSTA KLUBBEN

Djurgården är Sveriges största civila förening med sina 2 200 medlemmar — det finns några skol- och korpklubbar som är större — och har sedan starten 1891 plockat hem 270 SM-tecken.

Skidåkarna har varit framgångsrikast med 66 titlar. Brottarna och boxarna har båda 44 mästerskap, bordtennisen 40 och friidrotten 38.

Dessutom är ishockeyn på väg mot ytterligare en rekordserie. Skörden är hittills sju SM, men det förnämsta är att man tagit fyra raka med snudd på ett femte. (Det är det slutspelet som stundar.)

"STJÄRN"-RIKT

Man har sektioner för fotboll, bandy, ishockey, bordtennis, bowling, boxning, brottning, curling, cykel, friidrott, fäktning, handboll, konståkning, orientering, skidor, tennis och dessutom en damsektion.

Klubben har mästare och storstjärnor i strängt taget varje gren.

Förutom i lagsporterna med landslagsmän som "Knivsta" Sandberg, "Tumba" Johansson, Arne Arvidsson, Roland Stoltz (och några till) har DIF berömdheter som Jan Erik Lundqvist (en av världens bästa tennisamatörer), Herbert Dahlbom (cykel), Kathinka Frisk (skidor), Edvin Vesterby (brottning), Björne Mellström (bordtennis).

FOTBOLLEN BETYDER MEST

Det kostar pengar att driva en klubb av det här formatet och till stor del är man beroende av inkomsterna på fotbollen. Därför hamnade blåränderna i ett nödläge, då fotbollselvan ramlade ur allsvenskan för två år sedan. Kvalvinsten i höstas var också den bästa jubileumspresent som 70-åringen kunde få.

En av de största inkomsterna ligger annars på medlemsavgifterna. Det rör sig om stora summor, då de 2 200 medlemmarna betalar 20 kr — under 18 år endast en femma — för att få vara med.

UTAN KANSLI

Klubben drivs av frivilliga krafter — det förekommer en del arvoden — men utan kansli.

Det finns en överstyrelse med sju ordinarie ledamöter, som var och en håller kontakt med ett par, tre sektioner.

Högsta djurgårdaren i dag är Hugo Caneman, nyvald ordförande efter Ake Dunér.

EDSBYN SPRÄCKER NOLLAN

Många har varit ute efter Djurgårdens skalp och man har länge väntat på att bollspelens förlustnolla skulle försvinna.

Mycket pekar också mot att den gör det på söndag, då DIF reser till Edsbyn för bandyfinal. Men traditionen förpliktar . . .

Bo Alm

När det blommade som bäst för Djurgården i vintras ståtade vi i fem stora bollspel med idel nollor i förlustkolumnen på serietabellerna. Så här presenterade Stockholms-Tidningen denna unika kraftdemonstration.

FÖR SNABB OCH

EKONOMISK

TRANSPORT

Erbjuder vi vår 47-års erfarenhet på flyttningar både in- och utrikes

AB ÅHS EXPRESS

Norrtullsgatan 22 tel. 33 80 94, 33 80 95, 31 36 57

Vid det allsvenska målet hösten 1961 efter en stormig seglats i division II-fotbollen. Här är gänget, som blommade upp i en otrolig spurt och återtog vår plats i storserien; från vänster stående: Uffe Schramm, Leif Skiöld, Leif Eriksson, Lasse Broström, Gösta Knivsta Sandberg och Sven Tumba Johansson; främre raden: Olle Lill-Lappen Hellström, Janne Carlsson, Arne Arvidsson, Lars "Laban" Arnesson och Hasse Mild.

VÅR SISTA UTPOST GÖR SITT 10:e ÅR

Allt är inte bara Knivsta och Tumba och Lasse Björn och Edvin Vesterby och Jan-Erik Lundqvist och Bosse Hedvall och Arne Grunander och Kurre Hammargren. Det finns även andra betydelsefulla personer i Djurgården. För den här gången skall vi ägna en smula intresse åt Arne Arvidsson, som har ansvaret att som sista utpost vakta våra mål i båda fotboll och bandy. En betydelsefull människa. Han får inte göra någon miss för då blir det mål. En back kan få göra en rundpall, en halvback kan kosta på sig ett par rundpallar och våra forwards får slå hur många rundpallar som helst, men när det gäller Arne Arvidsson är det inte tillåtet att göra en enda miss. Han måste vara asbolut omutlig. Han får inte missa.

Det måste följaktligen vara ett nervöst jobb att stå i målet och normalt skulle Arne Arvidsson efter att i 10 år ha vaktat vårt A-mål i fotboll vara ett nervvrak. I själva verket är han en lugn och trygg och harmonisk människa. Dessutom en prakttyp i olika avseenden.

Man har numera levt så in i att han är djurgårdare att man hunnit glömma bort hans ursprung. Det kan därför vara värt att erinra om att han är dalmas och kom till Djurgården från Långshyttans AIK. Hade ödet velat, skulle han ha gått vår näsa förbi. Han hade nämligen redan hunnit provspela hos den klubb, som satt dylika "provspel" i system, nämligen Norrköpingskamraterna. Det hände år 1952. Djurgården hade Ove Nilsson i målet och våra talangscouter hade börjat se sig om efter en efterträdare. I den vevan hade Arne Arvidsson, bara 17-årig junior i Långshyttan, börjat längta ut i stora världen och som sagt också hunnit provspela i Norrköping. Det tyckte en av ledarna i Långshyttan inte riktigt om. Ledaren hade en bror i Djurgården vid namn Sigge Bergh, som en vacker dag fick ett samtal från Långshyttan med förslag att låta Arne Arvidsson provspela i Stockholm. Det vore lämpligare destination än Norrköping. Tyckte man i Långshyttan.

Sigge Bergh trodde på sin brors uppfattning och det dröide inte länge förrän "Arvid" kom till huvudstaden och ställdes i Djurgårdens mål i en träningsmatch mot Enskede. Han fick visa framfötterna bara under en halvlek, men det var tillräckligt för att Djurgårdens ledning skulle bli övertygad om att man här hade en fin påläggskalv. Ännu ville Ove Nilsson emellertid inte lägga bollskorna på hyllan, varför "Arvid" fick vänta på sin allsvenska debut. Den stora chansen kom den 7 september 1952 i Hälsingborg på Olympia mot HIF. Det blev en hård match (som delvis gick till historien genom att Djurgårdens spelare enligt Birre Stenman stämplades som busar) och för "Arvid"

var det säkerligen också nervöst, sedan Djurgården tagit ledningen med 1—0 genom Hasse Tvilling och därmed bäddat för en sensationell seger. Så småningom kunde Hasse Persson kvittera för Hälsingborg och slutresultatet blev 1—1. "En lovande debutant" skrev lokalpressen om Djurgårdens nya målvakt.

Redan i nästa match blev det bistrare klimat, då Djurgården på Stadion mötte Elfsborg och fick stryk med 1—0. Djurgården hade 90 procent av spelet och gjorde 12—0 i hörnor men forwards kunde inte hitta rätt med skotten. Det kunde däremot Djurgårdens vänsterback Ingvar "Mysing" Pettersson (sedermera känd som han som sparkade på allt som rörde sig), som i samarbete med Sigge Parling passae på att dundra bollen i eget mål. Arne Arvidsson hade inte skuggan av en chans vid ett så lömskt attentat. Några andra skott fick han inte att mota. Naturligtvis kunde man inte göra "Arvid" till syndabock för nederlaget, men i nästa match hade Anders Bermar och Dave Astley i alla fall ordnat så att han försvunnit i en lucka och berett tillfälle för Ove Nilsson att göra comeback. Det gjorde Ove förresten med den äran på Ullevi i Göteborg, där Djurgården förvånade med att slå Kamraterna med 4—1. Sedan fick Ove stå kvar till sista seriematchen mot Degerfors på Råsunda, då Arvid hoppade in och tvingades släppa in två mål. Degerfors vann med 2—1.

I landslaget

Sin debut i landslagsfotbollen fick Arne göra på hösten 1954 i Oslo med 1—1 mot Norge. I matchen innan hade Kalle Svensson tvingats släppa in 7 mål mot Sovjet i Moskva och när det då ropades på en säkrare herre mellan stolparna gick budet till Arne, som efter Norgematchen också fick spela mot Danmark och vara med om att vinna med 5—2 på Råsunda. Det landslaget innehöll ytterligare en del djurgårdare, nämligen Arne Larsson, Sigge Parling, Jompa Eriksson och Gösta Sandberg. Sedan tyckte "Arvid" han gott kunde återge jobbet till Kalle Svensson, som blev ordinarie i A-målet ända till det Sverige mötte Rumänien i Bukarest 1956. Då gjorde Arne Arvidsson comeback och var omutlig i målet. Sverige vann med 2—0 en högst oväntad seger. Sedan dess har vår målvakt gästseplat då och då bland de stora pojkarna och ständigt stått på lut att skrämma Kalle Svensson och Zamora Nyholm med. De har tvingats överträffa sig själva i vetskap om att UK annars skulle kasta in Arne Arvidsson.

När det här skrives är han inte stor grabb ännu, men det skulle förvåna mycket om han inte blir det. Hos oss i Djurgården vet vi hans värde.

Även i bandy har Arne avslöjat sin kapacitet och den vinter som gick innebar att han även på denna front fastnade i UK:s minne. Djurgårdens mål fredade han med stor skicklighet. I ishockey har han också vissa talanger, vilka han dock mest ägnat enklare lag. En allsidig herre och därtill en mycket förnämlig grabb, modig och kallblodig. Han åstadkommer trygghet i vårt försvar. Han har varit ett effektivt lås i 10 år utan att rosta. **K. L.**

SMAKAR DET - SÅ KOSTAR DET

Lasse Lindgren redovisar siffror

På tal om ishockey och pengar så får man ofta höra av personer både inom DIF och utom av "vanliga" dödliga att: "Djurgårdens ishockey — dom har kosing!

Sektionskassören har på uppdrag av redaktören för vår förnämliga klubbtidning ombetts att söka klargöra begreppen.

I en match får 15 spelare användas varav 2 skall vara målvakter. Vårt A-lagsstall består av c:a 20 man och av dessa räknas 17 såsom svenska mästare. Alla inom stallet har i stort samma ekonomiska villkor, d. v. s. uppbär dagisar som vara-på-isen'-spelare eller som reserv. Därtill kommer arvoden och traktamenten till tränare och materialförvaltare, styrelseledamöter och ledare för ungdomsavdelningen.

I serien och slutspelet har åskådarsiffrorna pendlat från nytt svenskt rekord med 22.307 betalande på Ullevi i seriematchen mot "Vilda Västern" ned till blygsamma 635 betalande i mötet mot Forshaga (trots Nisse Nilssons medverkan).

Alltså från kassapjäs ned till fikastålarpjäs.

Totalt har sektionen under spelåret omsatt c:a 255.000 kronor och vi kan börja med att se på vad varje spelare kostar i stridsutrustning:

Undertröja, byxor och strumpor 20:—, hängslen 8:—, axelskydd 66:—, armbågsskydd 41:—, benskydd 35:—, suspensoir 23:—, strumphållare 12:—, skridskor 290:—, hjälm 22:—, tröja 120:—, handskar 160:—, byxor 130:—, klubba 20:—, damasker 24:—, hela munderingen 971:— kronor och för målvakten ytterligare 400:— beroende på flera och mycket kraftigare skydd. Summa för laget: 15.400!!!

Ett utsålt hus på "Hovet" med 17.000 betalande omsätter c:a 115.000 kronor.

De största utgiftsposterna är:

Planhyra c:a 25,5 på bruttot	33.700:—
Extra vaktmästare	2.200:—
Polisbevakning (inom arénan	1.100:—
Ishockeyförbundets andel	29.200:—

Dessutom tillkommer domararvoden, the och läskedrycker till domare, eget och gästande lag, kaffe med dopp till vissa prominenta besökare, till laget, förslitning på det dyrbara materialet m. m.

Kostnaden för en hemmamatch ligger på 1.500—2.000 kronor. En vardagsmatch mot t. ex. något av värmlandslagen går på c:a 4.000:—.

Trots senaste spelårets enorma publiksuccé med nytt rekord skulle vi inte få sektionens affärer att gå ihop om vi inte hade en ekonomisk sponsor bakom ryggen i form av KODAK på ryggen och om vi inte vore medarrangör i Europas förnämligaste turnering för klubblag; — nämligen Ahearne Cup i sällskap med Dagens Nyheter.

Nedanstående "kalla" siffror kanske manar alla och envar till en stilla stunds funderare:

Spelåret 1961—1962:

Erlagda planhyror vid hemmamatcherna	93.500:—
Extra vakter	12.800:—
Extra polisbevakning (inom arenan!)	4.400:—
Ishockeyförbundets andelar	39.500:—

DIF tog sitt första SM 1926 och det andra följde 1950. På hösten samma år blev vår sektion självständig ("Grynas" + en annan hade den stora äran att få vara med om premiären). Med undantag för ett par smärre lån från storebror fotboll under de två första åren har vi lyckats få rörelsen att gå ihop och även lämna vinst. Under årens lopp har vi till ÖS levererat in c:a 75.000 kr. som kommit våra "medellösa" sektioner till hjälp.

Lasse Lindgren

Djurgårdens Idrottsförenings styrelse 1962

Ordförande:	Hugo Caneman
Vice ordförande:	Carl Hjalmar Bodman
Sekreterare:	Karl Liliequist
Kassör:	Bo Hedvall
Ledamöter:	Åke Erixon
	Hilding Lövdahl
	Arne Weldner
Suppleanter:	Einar Axelsson
	Rolf Theblin

Allsvensk triumf i tennis

Vår senaste artikel avfattad i mars 1961 avspeglade en stor optimism även för den kommande säsongen.

Denna optimism har förvisso visat sig vara långt ifrån oberättigad.

Utomhussäsongen 1961, allsvenska serierna m.m.

Martine Zacharias, som på grund av "lycklig tilldragelse" varit borta från tennis under 10 månader, inledde utomhussäsongen med att nå finalen i Majspelen, där hon knappt förlorade mot svenska 2:an Ulla Sandulf efter 4 1/2 timmes spel (förmodligen nytt rekord för damtennis). I allsvenska utomhusserien fick Martine, sedan Katarina Frendelius på ett mindre angenämt sätt svikit föreningen, ta på sig den stora bördan att försöka rädda laget kvar i division 1. Detta lyckades också för Martine tillsammans med klass 3-flickan Ingegerd Lindberg, sedan Martine vann sedan tävlingarna i Hälsingborg och lyckades i Båstadtävlingen slå norska mästarinnan Lif Paldan, varjämte Martine gjorde en framstående insats i utomhus-SM.

Vårt allsvenska seniorlag (Mal Fox, John-Anders Sjögren och Torbjörn Munthe-Sandberg) vann division 2 utan matchförlust och återfinnes således innevarande säsong i division 1 utomhus.

Juniorerna slutligen (Benkt Swederman, Roger Bernow och Björn Svedin) gjorde den stora prestationen att vinna division 2 utomhus. Detta var faktiskt något av en bragd, eftersom vi — i avsaknad av flickjunior — varje gång på förhand förlorat flicksingeln.

Juniorerna "härjade" under sommaren ganska ordentligt på västkusten med flera platser. Sedan Roger vunnit Majspelen utomhus, vann han också juniorklassen i Hälsingborg efter finalseger över Tom Zacharias. Roger gick också till finalen i Båstad, där han förlorade knappt mot Zahr, vann Malentävlingens juniorklass, sedan han slagit Tom i semifinalen och vann såväl minsta som näst minsta juniorklasserna i Ängelholm, den sistnämnda "som vanligt" över Tom i finalen.

I JSM slutligen nådde Roger semifinalen, där han hedersamt förlorade mot svenske mästaren Lundgren.

SM utomhus

Sommarsäsongens stora händelse var för oss emellertid SM-tävlingarna i Saltsjöbaden, som vi erhållit förtroendet att arrangera. Trots regn under s a m t l i g a av tävlingens ordinarie speldagar lyckades vi att med endast en dags försening genomföra tävlingen och enligt samstämmiga uttalanden var tävlingen en stor arrangörsframgång.

Icke nog härmed. Jan-Erik Lundqvist vann den eftertraktade singeltiteln efter en finalmatch mot Ulf Schmidt, som kanske går till historien såsom en av de bästa matcher, som spelats mellan två svenskar. Vidare vann Jan-Erik herrdubbeltiteln tillsammans med Schmidt. Martine nådde kvartsfinalen i singel, semifinalen i mixed tillsammans med Ingemar Ingvarson samt finalen i damdubbel tillsammans med Svea Ljungqvist från Malmö FF. John-Anders nådde semifinalen i mixed tillsammans med Svea Ljungqvist och Ingegerd nådde kvartsfinalen i singel och semifinalen i damdubbel. Sammanlagt blev vi näst bästa klubb, efter SALK.

DM utomhus

Någon vecka därefter startade DM. Sjögren vann herrsingeltiteln, medan Martine nådde finalen, där hon förlorade mycket knappt mot Ulla Sandulf. Martine och John-Anders gick även till finalen i mixed, där de emellertid lämnade w.o., då tävlingarna, som var uruselt arrangerade, drog ut i tiden i tre veckor. I damdubbeln nådde Martine och Ingegerd finalen.

KM

KM inomhus har avhållits och vanns denna gång av Mal Fox efter finalseger över John-Anders, medan Roger vann juniorklassen.

Jan-Erik Lundqvist

Jan-Erik har som vanligt självfallet varit sektionens och kanske också föreningens framgångsrikaste idrottsman. Jan-Erik nådde i maj 1961 semifinalen i Paris (världens största en tous cas-tävling) och vann sina Davis Cup-matcher mot England och Italien, där han särskilt i den sistnämnda matchen gjorde årets bragd genom att besegra Europaettan och världsettan Pietrangeli på dennes hemmaplan.

Att Jan-Erik sedan vann SM i singel och dubbel är ovan omförmält.

Under höstsäsongen har Jan-Erik deltagit i samtliga landskamper och vunnit samtliga sina matcher för Sverige, bland annat mot danskar och tyskar m.fl. Beträffande Jan-Eriks medverkan i allsvenska serien återkommer jag här nedan.

I februari i år vann Jan-Erik Franska internationella mästerskapen och senast i mars Egyptiska mästerskapet i Alexandria.

Det torde stå utom allt tvivel att ingen individuell idrottsman inom vår förening haft så stora framgångar under den gångna tiden som Jan-Erik.

Vi har dock anledning att vänta oss ännu större framgångar av Jan-Erik innevarande år, och vi önska honom lycka till i hans uppsåt att bli rankad såsom världsetta.

Djurgårdens allsvenska seriemästare i tennis, från vänster: Ingemar Ingvarson, Jan-Erik Lundqvist, John-Anders Sjögren och Mal Fox.

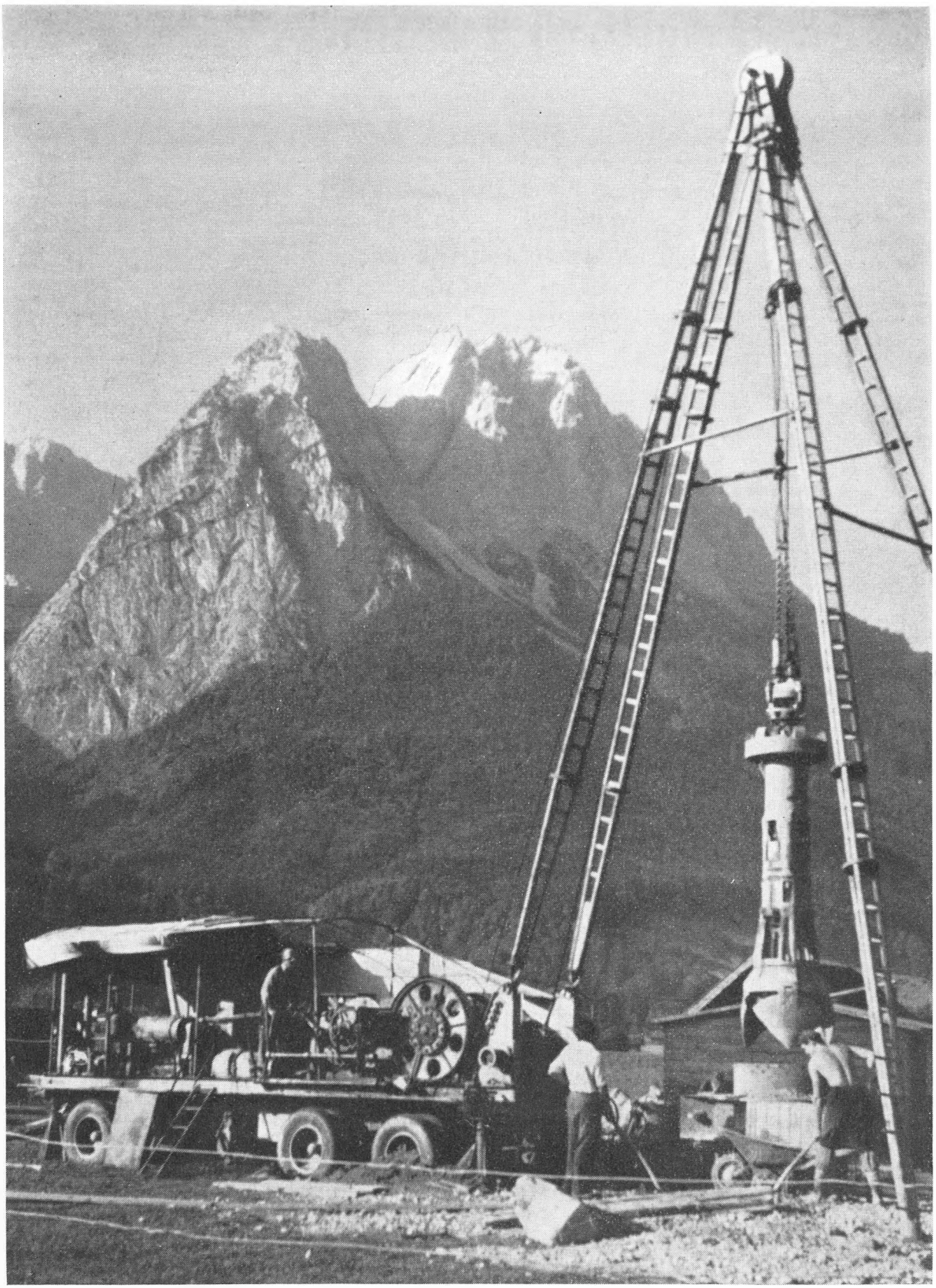

I OLYMPISK JORD...

I Garmisch-Partenkirchen, i skuggan av Zugspitze och Wachsenstein bygges en 160 meter djup Schönebecker silrörsbrunn. Lönen för mödan blir stora mängder pärlande friskt, källklart vatten.

Schönebecker silrörsbrunnar säljes i Sverige och Norge av

RIMA AKTIEBOLAG, Stockholm 5

Allsvenska serien inomhus

Till sist det bästa.

Sedan vi gått tvärs igenom division 3 1959 och division 2 1960, hade vi bestämt oss för att göra allt för att försöka vinna även division 1 — helt utan matchförlust. Jan-Erik Lundquist, Mal Fox, Ingemar Ingvarsson och John-Anders Sjögren kämpade också för glatta livet och lyckades först vinna division 1 norra efter segrar bl.a. över SALK och AIK. I semifinalen därefter mötte vi Lugi. I första matchen, som spelades i Lund höll det på att gå illa. Jan-Erik var borta och Fox skadad. Ingvarsson och Sjögren tillsammans med i sista stund "inkallade" Uno Bjarnemark reste ner och åtminstone undertecknad som lagledare hade nog räknat med att det ändå "skulle gå vägen". John-Anders skadade sig emellertid i sin singelmatch och det hela såg mörkt ut, då Bjarnemark förlorade ssin singel. Sedan John-Anders fått stödförband på sin fot lyckades dock Ingemar tillsammans med haltande John-Anders rädda dubbeln och därmed 1 poäng. I returmatchen i Stockholm ställde vi upp med vårt starkaste lag och vann också tämligen smärtfritt.

I finalen mötte vi Kungl. Klubben först då "hemma" i B-hallen, därvid vi spelade oavgjort utan Jan-Erik. Till returmatchen veckan därpå i Kungl. hallen ansåg vi det säkrast att ta hem Jan-Erik med flyg från London. Detta visade sig vara mer än välbetänkt, ty vår seger hängde ändock på en "tunn tråd". Jan-Erik, med en liten släng av maginfluensa, vann visserligen sin singel mot Staffan Stockenberg tämligen smärtfritt, men John-Anders förlorade oväntat mot lovande Ölander, medan Mal hade stort besvär i sin singel. Den sista matchen, dubbeln, blev sedan rena thrillern. Vi var nämligen piskade att vinna dubbeln för att inte förlora på mindre antal vunna game (!). Då Kungl. Klubbens två ungdomar Holmström och Ölander vann första set mot Jan-Erik och Mal med 6—2 och därefter från 3—5 i andra set gick upp till 5—5 och 30—30 i Mals serve, trodde väl till och med den optimistiske lagledaren att "det var klippt", innan Jan-Erik och Mal slutligen skärpte sig, vann setet med 7—5 och avgörande set tämligen smärtfritt.

Var och en av våra spelare har under säsongen gjort sin "räddning" av laget.

Jan-Erik besegrade Schmidt för första gången inomhus och räddade därigenom oss mot AIK.

Mal låg i första finalmatchen mot Stockenberg under med 0—4 i avgörande set men lyckades kämpa sig till 6—4 och rädda laget från förlust.

Ingemar räddade laget i dubbelmatchen mot Lugi tillsammans med skadade John-Anders.

John-Anders slutligen avgjorde kanske hela serien genom att i slutmatchen mot SALK sensationellt besegra landslagsmannen Carlstein.

Vi har därmed lyckats göra vad — såvitt är bekant — ingen annan klubb tidigare gjort, nämligen att gå tvärs igenom alla serierna och slutligen vinna allsvenska seriemästerskapet — dessutom utan matchförlust. Större framgång kan vår förening icke vinna i tennis.

Framtiden

Självfallet är vår optimism för framtiden icke nu fullt så stor. Vi har nått toppen och tyvärr måste vi därför räkna med att i fortsättningen få vissa motgångar. Fox lämnade landet i april och detta innebär självfallet en mycket stor förlust. Jag vill begagna tillfället att tacka Malcolm Fox för hans stora insatser för vår förening under den gångna tiden.

Vi knyter dock stora förhoppningar till våra "blomstrande" juniorer.

★

P.S. Sedan ovanstående skrivits har våra juniorer avhållit Svenska Mästerskapen under påskveckan och därvid hedrat föreningens färger.

14-årige Tom Zacharias gick sålunda vidare till tredje omgången, där han förlorade hedersamt och mycket knappt mot toppsidade Length-Persson från Malmö.

I dubbeln spelade Tom med Roger Bernow, och pojkarna vann först en hård match mot 2 betydligt äldre grabbar och gjorde därefter en bejublad insats och förlorade hedersamt mot 2 av Sveriges bästa äldre juniorer.

Så det bästa till sist. Vår 14-årige klubbmästare, lille Roger, gjorde sedan den stora prestationen, att, trots att han varit litet ur slag, medelst förlust av ett obetydligt antal game nå semifinalen, där han ånyo för andra gången besegrade Håkan Zahr, varefter Roger var i sin första SM-final. I finalen vann Roger tämligen överlägset första set med 6—4 och ledde därefter andra set med 5—4 och 30—0, när han råkade ut för en mycket svår bortdömning, vilket medförde att ställningen i gamet blev 30—15 i stället för 40—0 och 3 matchbollar! Detta blev för myckt för Rogers nerver, och sedan matchen dessutom flyttats till en annan bana för att bereda plats för TV, förlorade Roger tyvärr matchen. Rogers prestation under tävlingarna är emellertid värd all beundran.

D. S.

MEDLEMSAVGIFTER

för Djurgårdens Idrottsförening utgör för medlem under 18 år kr 5:—, för medlem över 18 år kr 20:—. Ständig avgift för medlem som tillhört DIF i minst 10 år är kr 150:—.

Medlemsregistrets postgiro: 50 53 22

Tennissektionen har börjat med nybörjarkurser...

— Du, det måste vara svårt att spela tennis. Jag orkar knappt lyfta racketen...

Från Långholmen

En av fångvaktarna började tycka synd om en av de intagna. Denne var visserligen en hårding, men när det var besöksdags tyckte vaktaren att någon människa skulle väl hälsa på den gamle boven. Men ingen kom, och en dag, när alla de andra fångarna hade besök, kallade fångvaktaren till sig den glömde mannen och frågade honom:

— Ni har ju aldrig besök, hur kommer det sig, har Ni inga vänner eller någon familj?

— Oh, visst har jag det, blev svaret, men de sitter alla härinne.

Från Californien

Vi tackar för jul- och nyårshälsningar från Californien. Det är förre boxningsbasen och demonpromotorn Sven Holmberg, som inte glömt sin gamla förening. Alice, hans fru, skickar också sin hälsning.

Erövrade Mästerskap i bordtennis

DM 1961:
Herrsingel Christian Heyerdahl
Herrdubbel Christian Heyerdahl / Hans Brolin.

NM 1961
Herrdubbel Björne Mellström

ÖSM 1962:
Herrsingel Christian Heyerdahl
Herrdubbel Christian Heyerdahl / Björne Mellström
Mixed dubbel Björne Mellström / Ing-Britt Molin
Damdubbel Ingbritt-Molin

STÅLGJUTGODS

Segjärn Aducergods Tackjärnsgjutgods

levereras från svenska och utländska verk

AB Stål-Tham

Slussplan 5 · Stockholm C · Telefon 21 22 31

TAPETEN

väljer Ni bäst hos

WINGQVIST

GAMLA BROGATAN 19 - TEL. 23 30 50

STOCKHOLM

Som att spela mot sina egna barn, sa Lasse

Det är som att spela mot sina egna barn sade Lasse Björn i samband med en ishockeymatch i vintras, varmed han ville ha sagt att motståndarna var så små och lätta att de nästan blåste omkull, när han kom farande. Det uttalandet fick Lasse äta upp. Stackars Lasses barn, suckade man, är det inte ett fall för barnavårdsmannen? Expressen skickade dock inte någon barnavårdsman till Lasse Björns hem utan en kvinnlig reporter, som kom med lugnande besked. Så skrev Brita Håkansson:

UK, ishockeypublik och press får säga vad dom vill — hemma hos sig är Lasse Björn idol.

11-årige Fred — eventuellt blivande ishockeystjärna — och 9-åriga Susanne, som är mer road av nålarbete, stirrade häpna när Expressen ställde frågan:

— Är pappa tuff hemma också? Klappar han ofta till er?

De hade inga bekännelser om misshandel att göra. Hemma är pappa den som skämmer bort. Fred har börjat spela ishockey och hoppas att bli fin på det. Men det är inte pappa som har skyndat på honom. — Han får göra vad han har lust till, säger far.

Ishockey är ett spel för karlar, fastslår Djurgårdsmästaren. Hans lojala maka håller med honom 100-procentigt. Han är över huvud taget hans ivrigaste försvarare. Men hon blir inte lika förvånad som barnen över att bli tillfrågad om pappa är lika våldsam i hemmet som på isbanan.

— Min man tar kritiken mycket lugnare än jag. Jag blir ursinnig. Så många gånger som han har fått smällar själv. Dom slog in bröstkorgen på honom i Squaw Valley. Inte har han någonsin lagt sig ner och blivit utburen. Tänder har han fått utslagna, revben har knäckts. Han har inte gnällt ens när han har kommit hem.

Tar inte tillbaka

Fru Lasse Björn är stor ishockeyfantast. Och hon tycker om att vara på plats och ta kritiken — när det är kritik.

— Som när jag och en annan av fruarna hörde en medelålders herre på läktaren brösta sig om att "åderförkalkade gamlingar" inte borde få vara med och spela ishockey. Tyvärr var det inte jag som vände mig om och undrade: "Om man är åderförkalkad vid 30 vad ska man inte då vara vid 40." Men för att han spelar ishockey hårt, så är han inte hård hemma.

— Nej, jag har aldrig ens varit i något slagsmål, reflekterar den anklagade själv. I varje fall inte sedan jag var liten, liten grabb.

Lasse Björn kan spela polerat också. Hemma verkar han lugn som en filbunke och det är han ju på plan också, säger kamraterna. Men om någon bär sig illa åt, reagerar han snabbt.

Impulsiv det är han ju, medger t.o.m. den lojala makan. "Men det är väl inget fel."

— Sen är det väl klart att det märks mera om någon som är stor och stark som Lasse faller över någon.

Lasse Björn är en rese på 192 cm. Så nog märks han. Är han bitter över att UK inte ville ha honom med i landslaget, så visar han det lika litet som sina smärtor, när han fått hårda smällar. Han har inte många egna tänder kvar men det godmodiga leendet verkar lika äkta för det, när han försäkrar:

— Jag tänker i alla fall spela vidare. Några år till åtminstone. Jag tycker att jag har spelat lika bra på sista tiden som förut. Kanske bättre ibland.

En stilla familjefar som gärna pysslar i hushållet? försökte vi utmana fru Björn. Nå, så mycket hushållsarbete gör han kanske inte. Han sover mest när han är hemma.

Ett klagomål man tycker sig ha hört från andra fruar.

Men Lasse Björn har mycket att stå i. Han har stort åkeri, han tränar ishockey 3—4 kvällar i veckan, och precis till jul flyttade familjen in i den Brommavilla man har hållit på att bygga färdig i tre års tid. Det är en underbar plats, där allt är uttänkt och utarbetat i minsta detalj. Så arbetsbesparande som någon husmor kan önska sig ett hem. Och lite hushållsarbete gör jag, försvarar sig den äkta mannen.

Inte toffelhjälte

Han vill inte precis påstå att han är toffelhjälte där hemma.

— Men det är min fru som har hand om pengarna och inte ger hon mig mer fickpengar än jag behöver.

Frun säger förfärat att "visst, men han vill att jag skall sköta affärerna".

"Råskinnet" fortsatte att le godmodigt och flyttade ytterst hänsynsfullt huskatten, svart, vit och lättjefullt spinnande, ur en av stolarna för att själv få en plats vid kaffebordet.

Hurudan han är när han har ishockeyklubban i handen har jag aldrig sett. Men han säger också: Jag knuffas inte om det inte behövs.

— Och titta bara om det är en utlänning som han slår till. Då jublar den svenska publiken.

Sade hans indignerade maka, som alldeles tydligt gillar sin idol.

— Och min herre önskar?
— Att jag var 40 år yngre . . .

Djurgårdens yngsta bandyflicka heter Marie men får ännu inte vara med bland de stora flickorna. Har som idol "farbror Knivsta".

NYA MEDLEMMAR

Djurgården är redan en stor idrottsfamilj men vi ser gärna att familjen blir ännu större. Vi har också tänkt oss att varje medlem skulle kunna skaffa minst en ny medlem per år. Med denna inte särskilt hisnande värvningstakt skulle vi i alla fall snart nå högt och om ett antal år bli bortåt 10.000 medlemmar. Det är inte mycket ändå jämfört med vissa utländska klubbar, som kan redovisa bortåt 75.000 medlemmar. Men vi nöjer oss gärna med att bli 10.000, och det bör kunna nås genom en smula energi hos våra nuvarande medlemmar.

En särskild kategori medlemmar har införts i sammanhanget sedan sist — stödjande medlemmar. Dessa betalar samma avgifter som övriga medlemmar och har samma förmåner, men de deltar inte i val och dylika interna procedurer. Bas för de stödjande medlemmarna är Åke Erixon, som gärna står till tjänst med alla uppgifter.

SAXAT, KLIPPT OCH KURIOSA

Djurgårdsblocket Arne Arvidsson, Olle Hellström, Lasse Broström och Hasse Mild spelade som en instruktionsbok i modern fotboll, täckte bakom varandra, slet upp boll på boll. Allra bäst Tjalle Mild, som debuterade som kapten med att göra den förmodligen bästa match han någonsin gjort i landslagsdress. Knappast en miss på hela matchen och bäste man på plan.

(Ur skånsk avisa sedan Sverige slagit Sovjet i B-kampen 1962 med 2—1.)

Hr Redaktör!

Är utlänning och ett flertal gånger sett DIF spela rätt så vackra matscher. Som utvecklingen betr. fotboll i Sverige är nu kan det inte ta så många år till innan proffsfotboll är aktuellt för Sverige. Då frågar man sig redan nu varför inte göra Djurgården till Sveriges 'Real Madrid". Klart att en hel del pengar kostar detta men man bör även räkna med mycket, mycket större inkomster redan vid första finalen om Europa Cup. Tänk själv vilken reklam. Reser mycket och har sett många matcher och spelare. Med nedanstående lag kunde DIF vara Sv. mästare redan 1963. Dagens lag har svårt att hänga kvar i Allsvenskan.

Arvidsson

Wing Ö-gryte — Mild

Hellström — Bergmark — "Knivsta"

L. Skiöld — O. Olsson Gbg

L. Aronsson — L. Eriksson — Svahn MFF

Reserver har DIF t. v. men en som bör värvas är T. Grip fr. Degerfors. 1:klass skytt bör man ha helst flera sådana som Ove Olsson. Knivsta går bra under 62.

Utlandsfotbollare

*

Man tackar för tipset, men hur förverkliga det — hur få spelarna utifrån att komma till oss?

Red.

—

Nykläckt

Bland studenter som kläcktes i Spånga läroverk den 2 maj 1962 noterar vi detta namn: Eddie Wingren, ishockeyback i Djurgårdens mästarlag, på andra lediga stunder längdhoppare i svenska friidrottslandslaget.

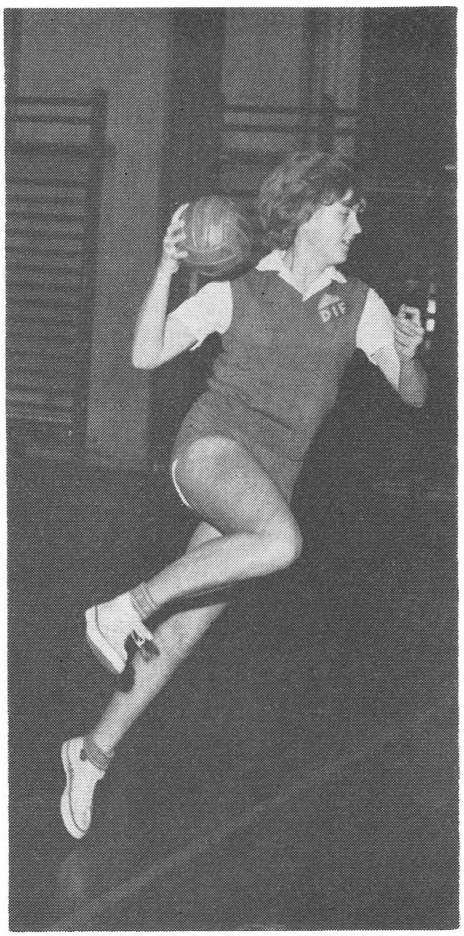

Så här skall det gå till, säger Margareta Ekvall och laddar för ett kanonskott. Hon är handbollens yngsta junior, bara 15 vårar, men redan en center att se upp för.

Damsektionen

Vi har inte rostat igen . . .

Juniorlaget gästade den 15 april 1962 Eskilstuna GUIF i den fina sporthallen. Flickorna var glada och optimistiska men GUIF satte för säkerhets skull in 4 st. A-lagsflickor och 1 st. partisk domare som när det inte blev några mål för GUIF, dömde 3 straffar i följd och visade ut vår högerback så i halvtid efter 1 spelmål var siffrorna 4—0 till hemmalaget. Sedan tog vi upp oss till 4—3 men slutresultatet blev 8—4 till GUIF.

Returmötet i höst blir säkert spännande.

Damsektionen har inga seriesegrar att redovisa för, men den lilla kuggen i den stora Djurgårdsskutan har inte rostat igen. Vi kämpar på vår front och bättre resultat hoppas vi på nu när juniorerna börjar få rutin. Vi kan glädja oss åt en 3:dje placering i klass 1 juniorer i innehandboll.

Aina Ekvall

Suppleant pingislejon

I och med att det uppkom rykten att några av våra bästa pingisspelare fått anbud ute från landsorten och kunde riskeras försvinna från oss, beslöt Överstyrelsen att inom sitt eget led undersöka sin förmåga i branschen. Efter ett sammanträde kastade sig således styrelsegubbarna över en pingisboll och utkämpade en turnering "alla mot alla". Till allmän överraskning visade sig nya ledamoten och suppleanten Rolf Theblin vara en verklig talang och vann klart alla sina matcher. Även Bosse Hedvall och Hugo Caneman hade vissa framgångar. I en revanschturnering någon vecka senare höll Theblin fortfarande mästarklassen, medan Bosse gått nedåt något och Carl-Hjalmar Bodman, Åke Erixon och Kalle Liliequist ryckt upp sig. Hilding Lövdahl ställde inte upp och Einar Axelsson slog upp de flesta bollarna i taket. Senare visade det sig, att pingissektionen hade så god tumme med sina storspelare, att dessa inte hade några planer på att bli landsortsbor. Nu vet man i alla fall, att överstyrelsen har reservförmågor den dag det behövs . . .

En dubbeltriumf

Vilken lördag för dem som var blårandiga i själen! Nästan i samma minut som brottarbasen Pelle Strömbäck höjde ett fyrfaldigt leve för åtta pojkar som skänkt gamla Djurgårn det allra första svenska lagmästerskapet i fristil, hälsade ett vrål i stadionborgen tillkomsten av det elfte mål som högst sensationellt gav Djurgården inte bara poäng — utan även klar målskillnadsledning i svealandsdivisionen.

Tjalle Mild och Lill-Lappen som ytterhalvor, och Knivsta uppflyttad till vänsterinner som förbindelsekarl och rivjärn i största allmänhet bredvid gamle skämtaren ishockey-Johan, gjorde i ett slag Djurgården framtungt istället för baktungt.

Tumba var faktiskt riktigt bra, fast han ibland tycktes tro att han stod på vattenskidorna, när han försökte köra rakt igenom eskilstunaförsvararna.

(Bengt Ahlbom i ST. 24.9.61)

(annons hittad i dagspressen)

Förlovade

Jan-Erik Lundquist
Elisabeth Thorson

Brev från Amerika

Då och då får vi ett brev långväga ifrån. Vi har både klubbmedlemmar och vanliga vänner långt borta i främmande land, och de hör då och då av sig. Ett särskilt värde satte vi på det här brevet:

Mr Karl Liliequist, Redaktör
Djurgårdens Idrottsförening
Klocktornet, Stadion
Stockholm Ö
Sweden

Dec. 13, 1961

Dear Mr. Liliequist:

I just have to tell you how much I enjoy receiving your annual publication "Djurgårdaren" and how much I appreciate your keeping me on your mailing list.

The 70th Anniversary number especially gave me quite a kick.

I am very happy and proud to see that you continue to grow and expand always adhering to your basic high standards and ideals.

I sincerely wish you continuous success.

With Very Best Wishes for a Merry Christmas and Very Happy New Year to yourself and all my friends in "Djurgården".

Sincerely,
Sten Soderberg

Vem Sten Soderberg är? Jo, vår gamle vän "Knata" Söderberg, legendarisk fotbollsspelare i Djurgården och även i landslaget, en av våra mästare i branschen. En dribbler av på den tiden sällan skådat slag. Han utvandrade till Amerika och där gick det honom så väl i händerna, att han inte kommit tillbaka ännu. Men han kommer ihåg sin gamla förening.

Ljus åt Knivsta

Vid årsmötet på hösten 1961 rådde det bara en mening kring Gösta "Kniven" Sandberg — det var han som gjort de stora insatserna på tre fronter. I den egenskapen fick han känna föreningens tacksamhet genom att ÖS presentade honom vår unikaste gåva, två silverljusstakar i äkta metall med gravyr "Jubileumsårets förnämligaste lagprestation 1961".

En brinnande själ skall ha brinnande ljus.

Efter 11—1

Läst i Svenska Dagbladet:

Djurgården tänker protestera mot att 11—1 ger bara 2 poäng.

Samtidigt såg man en gubbe promenera omkring med en skylt i demonstrationståget med denna paroll:

Mera poäng!

DIF

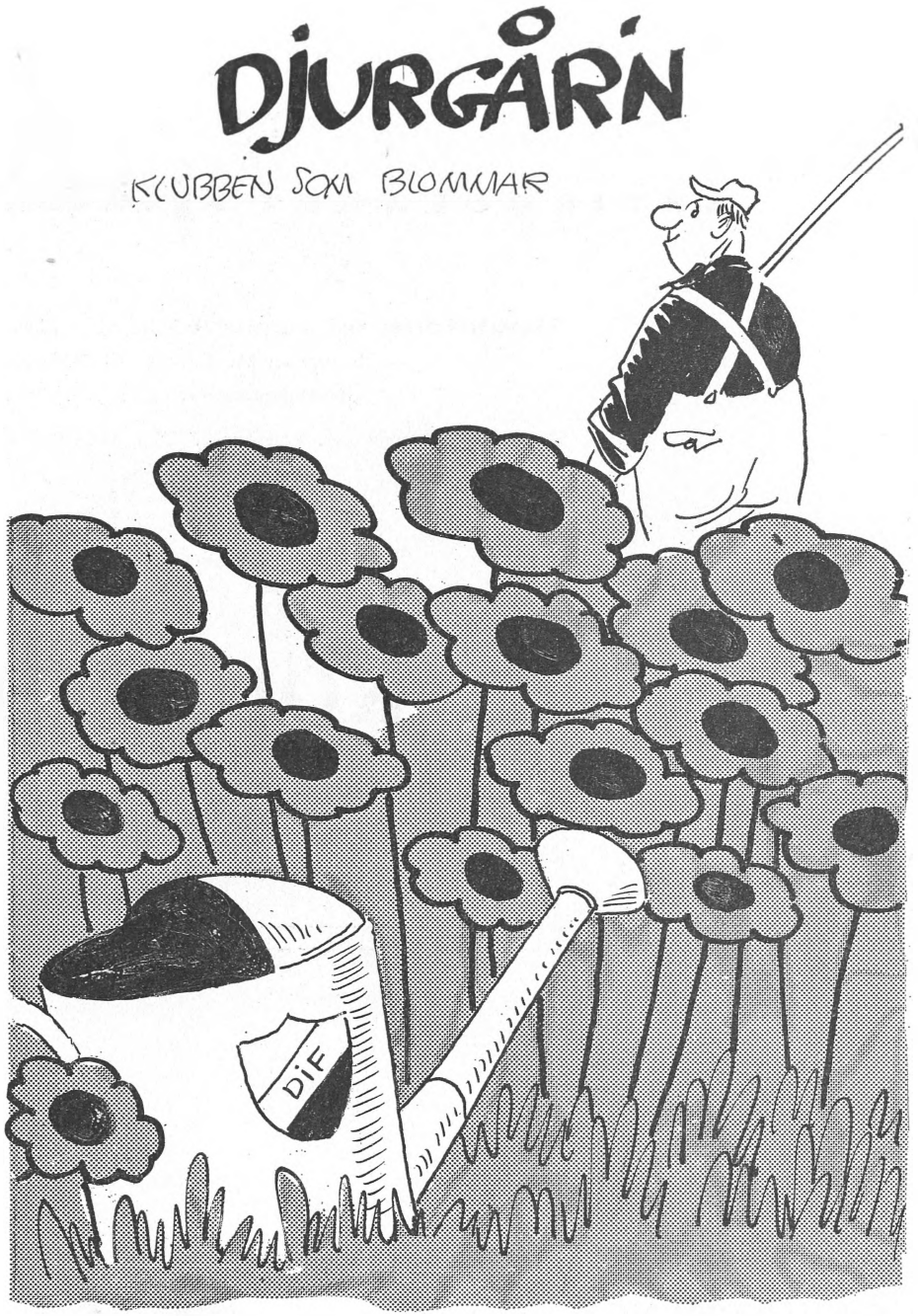

DJURGÅRDENS 3-3 BORTA MOT EDSBYN I BANDY I SÖNDAGS VAR ETT UTROPSTECKEN. EN TITT I TABELLERNA VISAR ATT DJURGÅRDEN JUST NU ÄR NÅNTING ALLDELES OTROLIGT OPPÅT. TREA I BOWLING, PÅ VÄG MOT SEGER I TENNIS-ALLSVENSKAN, OBESEGRADE I BANDY, OBESEGRADE I SIN HANDBOLLSERIE, OBESEGRADE I DINGIS OCH EN SVIT PÅ 56 MATCHER UTAN NEDERLAG I ISHOCKEYSERIEN. **OBESEGRADE UNDER TRE ÅR!!**

TILLÅT EN GAMMAL AIK-ARE ATT LYFTA PÅ KANNAN...

Vintern som gick innebar diverse glädjeämnen för vår blårandiga familj. DN-tecknaren Ritola stod välvilligt till tjänst med denna plansch och denna uppskattning.

AKTIEBOLAGET **ljuskopia**

Stockholm Smålandsgatan 24. Telefon: 212194, 212499
Storgatan 21. Telefon: 611955, 611960
Gotlandsgatan 74. Telefon: 400201. 425582

Solna Sjövägen 2-4. Telefon: 277770, 270430

Er kopiering

SIAB
SVENSKA INDUSTRIBYGGEN AB

GENERAL-
ENTREPRENÖR
för
PHILIPS
KONTOR
och LAGER
Stockholm

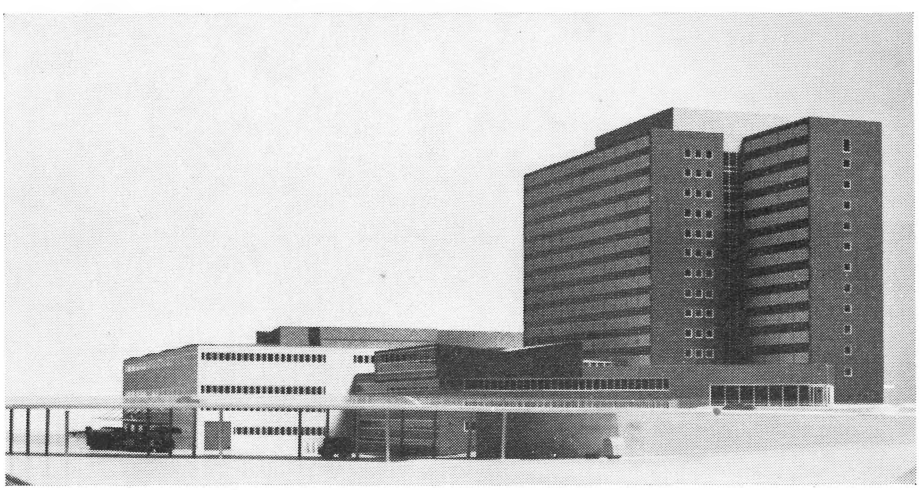

Anläggningen består av en kontorsdel för ca 1100 personer och en lagerdel med ca 50.000 kvm yta, fullt utbyggd. Kontorsdelen utgörs av en högdel i 13 våningar med bärande stomme av stål, bjälklag av prefabricerade betongkassetter samt fasader av prefabricerade betongelement och lättmetallinfattade fönsterpartier och färgade fasadglas.
Lagerdelen skall byggas i prefabricerad betongstomme med bjälklagskassetter och fasader av huvudsakligen betongplank.

SVENSKA INDUSTRIBYGGEN AB

Norra Stationsgatan 75—77, Stockholm Va. — Tel. 34 90 40

”Jag vill säga något gott om Tumba...”

För första gången under hela denna säsong vill jag säga någonting gott om Tumba — och det gläder mig ofantligt att få göra det. Jag har aldrig varit någon beundrare av honom som ishockeyseplare men som människa och god kamrat är han värd all högaktning.

Tumba var den som fick de fetaste smällarna av USA, men tro nu inte för den skull att han klagade. Nej, det har han aldrig gjort. Han försöker alltid att göra sitt bästa i alla situationer — det kan man aldrig ta ifrån honom.

Den här kvällen blev lyckad för honom på många sätt och vis. Det var han som angav tonen i det svenska laget. Han gjorde ledningsmålet och ryckte de andra med sig genom sin obändiga vilja och fighting siprit.

— I kväll skall jag göra mitt livs match sade han när jag träffade honom på eftermiddagen. Han höll ord! Jag har sällan eller aldrig sett honom så till sin fördel.

— Jag är ingen stor ishockeyspelare sade Tumba till mig efter matchen. Men jag försöker göra så gott jag kan, och jag uppskattar att ha två ytterforwards som inte skäller ut mig när jag glömmer bort att passa eller åker åt fel håll.

— Det är ett helt annat spel här än hemma i Sverige. Mycket hårdare... Och det trivs jag med! Här koncentrerar jag mig också på ett helt annat sätt än hemma. Jag tänker bara på ishockey och glömmer allt annat — och det är till fördel för mig.

Jag sköt som en tokig, men jag skulle ha gjort två mål till!

Vid mitt mål svepte jag pucken förbi den ena backen och sköt när den andra kom ångande... **Uffe**

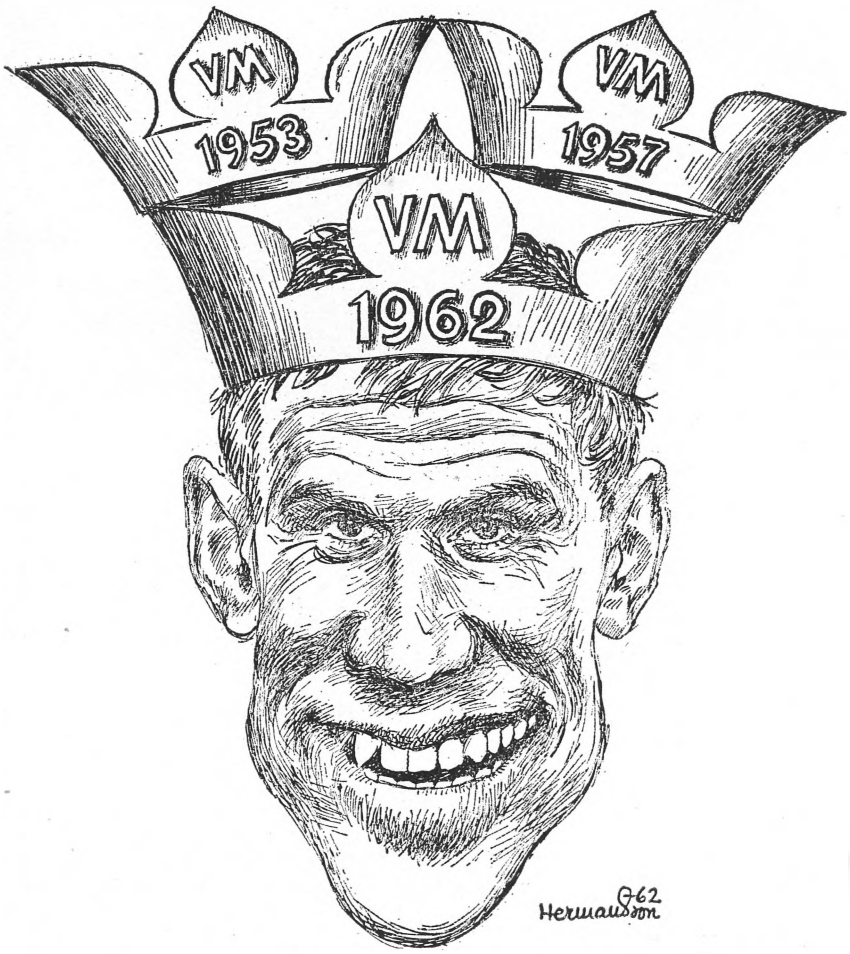

Egentligen skulle han inte få komma med till ishockey-VM om vissa sakförståndiga (?) herrar fått råda UK, men Tumba inte bara kom med till Colorado Springs, han spelade även en avgörande roll och internationell expertis utnämnde honom till en av VM:s främsta forwardsmän. Med sammanlagt 3 VM-titlar har Tumba försetts med en verklig kunga-krona av IB-tecknaren Hermansson. Känner man Tumba rätt är han ute efter en fjärde titel av årgång 1963.

Synpunkter på Tumba

Jag prisar ishockeyns nya UK för att man tog ut ”Tumba” Johansson till VM i Colorado, ty det var 1950-talets svenske ishockeykung som räddade Djurgårdens femte raka mästerskap i ishockey genom att kvittera till 4—4 genom att ”sätta en praktfull balja i krysset”, förlåt men det heter verkligen så på kisarnas och puckarnas i många avseenden säregna språk. Frölunda hade då nosat på SM i sammanlagt 6 minuter 47 sekunder.

Blir vi överspelade i Colorado, vilket säkerligen händer då och då, så finns det bara två man i svensk ishockey som kan föra pucken upp från egna försvarszonen och i närheten av motståndarkassen. De två heter Nisse Nilsson och så ovannämnde Tumba.

Den senare alltså matchvinnare när Djurgården kramades till torra citroner tills kvitteringen kom till ”om 4”.

Bobby i samma tidning tyckte:

”Tumba” Johansson banade sig i början fram till en publik succé genom sin rappa åkning. Dessvärre fick han ett återfall i egosjukan och solokörde ibland mot fem motståndare. Dömt att misslyckas.

Efteråt anklagade UK-basen Göte Dahl mr Johansson för att han på grund av sin självviskhet spolierat vf Leffe Anderssons chans att hävda sig. Göte borde ha gett sig själv en näsknäpp. Han har således tagit ut ”Tumba”, trots att han borde veta att det inte går att lära gamla hundar sitta vackert.

Sven ”Tumba” Johansson återfinns överraskande nog i den 26-mannatrupp som hockey-UK nominerade i Göteborg. Listan över de uttagna skall distribueras till VM-värdarna senast den 1 februari och har alltså officiell karaktär även om den så småningom måste bantas ner till att omfatta bara 17 man.

— Vi har också spikat namnen för att veta vilka som skall underkastas behandling av dr Bertil Blomstedt, säger UK-basen Göte Dahl. Varje man måste t.ex. ympas mot smittkoppor före avfärden till Colorado Springs.

Dessutom underlättar förteckningen vårt arbete. Vi vet nu vilka vi i första hand skall inrikta vår uppmärksamhet på.

Truppen innehåller följande sektioner: 3 målvakter, 7 backar, 6 centrar, 4 högerforwards och 6 vänsterforwards.

Och ”Tumba” kommer att stå med bland de 6 kedjeledarna.

Vi har dock en bestämd känsla av att han kom med som tjugusjätte man! Det hade kanske varit lika bra att utelämna honom redan på detta stadium då han med nästan hundraprocentig säkerhet i varje fall slussas längre fram.

*

Det tipset höll dåligt. Tumba blev mer än 26:e man — utnämndes till VM:s bäste forwards. I konkurrens med kanadensare och amerikanare...

Tumba vet man aldrig var man har.

SM-GULD FÖR PINGISHAJARNA

Allsvenska guldmedaljörerna i pingis av årgång 1962, från vänster: Björne Mellström, "Pille" Heyerdahl och Curt Österholm.

Ett stort bordtennisår kan våra pingishejare redovisa. Det har blivit både guld och mästerskap. I allsvenska serien vann vårt lag i stor stil ledande nästan från start till mål. Inte ett enda nederlag behövde de inkassera.

Så här blev slutställningen:

Djurgården	14	11	3	0	81—41	25
Norrby IF	14	9	2	3	75—47	20
Falkenberg	14	7	2	5	61—55	16
Vingåker	14	7	0	7	58—53	14
Landskrona	14	4	5	5	57—64	13
Arboga	14	3	6	5	64—64	12
Norrcopensarna	14	3	1	10	43—74	7
IK Waria	14	2	1	11	36—77	5

Vårt lag? Björne Mellström, "Pille" Heyerdahl och Curt Österholm.

Vid SM vann Björne Mellström den individuella mästerskapstiteln. För femte gången! Tillsammans med Tony Larsson, numera kullagerspelare från Göteborg, vann Björne i mixed, och slutligen tog Curt Österholm hem oldboystiteln, som visserligen inte gäller som officiellt SM men är en fin sak ändå.

Slutligen klättrade våra flickor tillbaka till allsvenskan genom att dels vinna sin serie och dels överlägset ta hem kvalen med 6—0 mot Kometen och 6—0 mot Triss.

Här några radanteckningar av Rune Månzon i BT:

— Ni får faktiskt ursäkta, om jag trasslade till ritningarna, men det var min tur, tydligen!

Björne Mellström såg för en gång ut att allvarligt mena vad han sa.

— Får man det så här fint upplagt, kan man inget mer begära . . .

Ja, DIF:aren hade det verkligen beviljat i herrsingeln, sedan någon okynnig individ som understundom går under beteckningen "den okända faktorn" lyckats nalla fyrverikerilådan och sätta sprutt på några pjäser som briserade effektfullt med ty åtföljande knallar och stjärnsmällar och lämnade fältet fritt för Mellis att ganska lätt knipa sitt femte singelmästerskap, när krutröken väl skingrats.

Frågan är var Björne lade ned mesta energin — på att se till att han vann sina egna matcher eller att hjälpa några av sina motståndare med "sekonderingen" vid hagen för att spelarna skulle hjälpa till att röja vägen åt honom mot finalen . . .

Det var VM-klass!

"Pille" Heyerdahl, som länge varit litet upp och ned, hade i kvarten manövrerat ut Stellan Bengtsson rätt lättvindigt med 3—0, blev nästa man till rakning. Efter en jättematch. Den ska länge kommas ihåg. Av den anledningen att den innehöll allt vad man rimligen kan begära av välregissering à la Hitchcock och en välspelning från båda håll som var en smekning för bt-ögat. Sällan har jag sett den 18-årige inte ens då han i fjol var i toppslag och stockholmsgrabben mer till sin fördel, begåvades med VM-resan till Peking.

Nu kom han laddad till tänderna med skärpa och precision i slagen och ett blodfullt spel som endast en bollhämtande och över hela bordet dominerande motståndare kunde klara.

"Gamba" hade dessa kvalifikationer! Alla de Heyerdahlska offensivskurarna — nåja, nästan alla — kom tillbaka och man trodde sig i vissa ögonblick vara förflyttad till en VM-fight av finaste klass.

Kent Johanssons top spin-spel höll ej mot Björne i semi. Kent försökte en och två åt gången och när han såg, att det inte lyckades, la han av. Dumt nog.

Björnes berömda underskruv och låga bollhållning omväxlande med välplacerade, snabba kontringar gav snabbt slut åt det hela (3—1). En svaghet hann mästaren dock avslöja: i tredje set övergav han plötsligt sitt vinstgivande spel och började slå och kontra. Kent ryckte snabbt fram åtskilliga bollar. Tills hr Mellström återgick till "sitt" spel.

Och så finalen då: "Gamba" föll med flaggan i topp, minst sagt. Det var bara det, att han inte riktigt räckte till. Björne var för bra i en i övrigt sevärd match. Han spelade med mästarens resning och säkerhet. Allt vad han företog sig var en treenighet av logik, visshet, säkerhet. Han visste på pricken hur slipstenen skulle dras. "Gamba" spjärnade visserligen emot berömvärt men förgäves.

Och härutöver undrade "Svenske Erik" alias Erik Extergren:

Återigen ett SM — för mig det 28:e i följd. Och samma konstaterande som de flesta år — ungdomen kommer, både flickor och pojkar och ändå får man som segrare i de två viktigaste klasserna inregistrera de "gamla namnen" Birgitta och Björne! Inget fel i det, de är långt ifrån lastgamla och har mycket att ge svensk elitbordtennis ännu.

I flickornas klasser märktes en del nya namn och skall någon särskilt nämnas bör det då vara Birgitta Walfridsson från Djurgården. Hon har ett härligt humör

Damerna kommer tillbaka

Två pingistitlar

Två SM-titlar blev skörden för Djurgårdens del vid SM genom Björne Mellström, som vann i singel och i herrarnas dubbel (här tillsammans med Tony Larsson), Curt Österholm blev oldboysmästare.

Från kvartsfinal till final

Herrsingel, kvartsfinaler: C. Heyerdahl, Djurgården — S. Bengtsson, Falkenberg, 21—16, 21—15, 21—16; semifinaler: Karlsson—Heyerdahl, 16—21, 21—19, 13—21, 27—25, 21—19; Mellström—Johansson, 21—12, 21—19, 19—21, 21—7; final: Mellström—Karlsson, 21—12, 21—11, 14—21, 21—16.

Herrdubbel, kvartsfinaler: T. Larsson/B. Mellström, SKF/Djurgården—S. Bengtsson/D. Torstensson, Falkenberg, 22—24, 21—15, 21—8, 21—9; semifinaler: Larsson/Mellström—Flisberg/Karlsson 22—20, 21—16, 19—21, 21—11; Ljungström/Johnsson—Pettersson/Engvall 16—21, 21—9, 16—21, 22—20, 21—11; final: Larsson/Mellström—Ljungström/Johnsson 21—19, 21—18, 21—18.

Mixed dubbel, kvartsfinaller: T. Larsson/ B. Tegner, SKF BTK/T. Borg/R. Wetterström, Arboga/Torp, 21—13, 21—19, 21—19.

Flicksingel, kvartsfinaler: B. Walfridsson, Djurgårdens IF—M. Påhlsson, Hörby BTK, 21—12, 20—22, 21—14: semifinaler: Carlsson—Guntsch 20—22, 21—16, 21—15; Andersson—Walfridsson 21—13, 14—21, 21—13.

Oldboys, semifinaler: C. Österholm, Djurgårdens IF—S. Nilsson, Parca, 21—11, 21—19; B. Elg, AGA—A. Andersson, Byttorp, 21—15, 24—26, 21—13; final: Österholm—Elg 21—18, 21—17.

Det handlar inte bara om lagspel...

Vad är Djurgården? Är det bara de stora triumferna i ishockey, fotbollagets frammarsch till allsvensk härlighet, bandyns respektlöshet med de stora bröderna... Det är förvisso dessa saker som mest skaffar fram rubriker åt Djurgården i de stora tidningsdrakarna, men finns det inte också något annat, någon annan sida av vår förening. Vi har ju 17 sektioner och bandy, fotboll och ishockey blir hur man än räknar bara tre. De andra 14, betyder inte även de något för Djurgårdens ansikte?

Utan att vilja bestrida att vad som händer och sker när våra stora lagidrotter är i gång med att klubba ner motståndarna ger mesta ekot utåt, så är det fel att tro att det inte uträttas betydliga ting på de "mindre" fronterna. Det sker under mindre publik-uppmärksamhet, och det sker utan att denna avdelning av blåränderna får vare sig dagtraktamenten eller segerpremier eller uppmuntringsresor eller segerfester. Ofta får de i stället lägga till med slantar ur sina egna magra plånböcker för att hävda Djurgårdens intressen. Låt oss alltså ägna något av all vår glädje och all vår stolthet i samband med de stora lagspelen åt de mindre idrottskämparna i Djurgården. De är värda att känna vår tacksamhet och vår glädje över hur de jobbar och sliter i det tysta.

Det är givet, att det skall satsas hårt på de grenar, som åstadkommer de stora pengarna. Utan fotboll och ishockey skulle ju våra övriga sektioner stå sig slätt, men nog måste det väl sägas, att dessa övriga sektioner i mycket gör vad Djurgården just är — en stor allroundförening vida berömd och erkänd i snart sagt alla idrottsläger. Jag skulle därför önska att även de sektioner, som vi ofta kallar "små", får mera erkännande och stöd. Kom ihåg att de som regel måste jobba under nästan hopplösa ekonomiska villkor, som tvingar deras ledare att dra åt svångremmen och hushålla med en skottes snålhet för att någorlunda få det hela att gå ihop. Vid sidan av detta att det skall skrapas ihop rörelsekapital, ofta via lotterier och andra former av tiggeri, måste ju ledarna driva sina sektioner idrottsligt, tänka på framtiden, planera inte bara tävlingar utan även förstärkningar på den aktiva fronten. Jag har svårt att förstå att vissa ledare "stoppar" för alla dessa prövningar. Det måste vara klubbkärleken, som ger dem kraft och förmåga att hänga med. Tänk på detta, alla ni i de sektioner, där det inte precis är nödvändigt att väga varje krona. Tänk på att bröderna och systrarna i alla våra sektioner är värda uppmuntran och uppskattning. De drar sin betydelsefulla del av vårt tunga lass. Det behöver inte vara så tungt om vi hjälper varandra. Låt oss satsa hårt på de idrotter, som ger oss nödigt kapital, men låt oss inte glömma de små fattiga sektionerna. De är lika värda att leva vidare. Alla hjälper de till att skaffa oss respekt ute i stora världen.

"Djurgården är inte bara de stora lagspelen", säger vice ordföranden "Colle" Bodman men avslöjar på det här fotot en viss faibless för bandy och ishockey...

Carl-Hjalmar Bodman

Ett gott SM-år i cykel

Djurgårdens cyklande avdelning hade stora framgångar under jubileumsåret 1961. Herbert Dahlbom framstod som en mästare utan like. Hans triumf i Dagens Nyheters 6-dagarslopp var otrolig, och tillsammans med Oswald Johansson och Gunnar Göransson knep han SM på 5 mil.

Här några synpunkter på triumferna (kommer de tillbaka i år, då vårt stjärnstall blivit uttunnat?):

med fighterhjärta och de brister hon har i teknik kan säkert avhjälpas på ganska kort tid bara hon är flitig och uppmärksam.

Skall något tråkigt nämnas från alla våra trevliga ungdomars uppmarsch i bordtennis är det tendensen till slarv i klädedräkten vid bt-bordet. Varför är det så snyggt att vara klädd i shorts av badbyxtyp? Jag ställer mig mycket tvivlande till "modet" ifråga. Varför kan man ej stoppa in tröjan innanför shortslinningen? Det är då absolut ej snyggt att ha tröjan utanför byxorna. Jag tycker det ser förfärligt ut. Varför snyggar man ej till byxor och tröjor, åtminstone bör man göra det inför vår stora generalmönstring och bordtennisfest som SM är.

Det är en styggelse att se ovårdade ungdomar. Och mina vänner — DET ÄR INTE TUFFT att se ut som en slarver eller slarva. Man behöver ej vara snobb för att man är ren och prydlig. Därför: tvätta och stryk tröjor, byxor och kjolar och snygga till skorna så de blir vita igen tills vi träffas igen. Redan till nästa tävling.

Herbert Dahlbom cykelns suverän

När Herbert Dahlbom i den kulna höstkvällen spurtade in som segrare i det 25:e Sexdagarsloppet kunde han räkna ut, att han under den gångna säsongen trampat 2.000 mil på sin kära cykel och att han deltagit i över 70 tävlingslopp. Han hade inte fått sin senaste framgång alldeles gratis — nej, långt därifrån...

— Starkare än så här har jag aldrig varit, erkänner han utan omsvep. När jag var yngre körde jag mest på "gnista", numera lever jag uteslutande på min hårdhet.

Herbert har hunnit bli 27 år vid det här laget. Den minnesgode läsaren kommer säkert ihåg att han slog igenom när han var 22 — i Berlins fyradagars, som han överlägst vann.

Det tyska etapploppet betecknar han fortfarande som sin största triumf. Därnäst kommer Sexdagars.

I det nyligen avslutade Jubileumsloppet, hans fjärde stora etapptävling i år, var han aldrig sämre än sexa. Ledartröjan fick han dra på sig efter fyra etapper och den behöll han in i mål.

— Fjärde dagen var kanske värst, erinrar han sig i efterhand. Då hade jag "gummi" i benen och tyckte inte att jag kom någonstans...

Herbert medger att han haft turen med sig i det är loppet.

— Bara en punktering och ett maskinfel (växeln krånglade på första etappen). Det enda allvarliga missödet inträffade på sjätte deletappen fram till Huddinge, då jag fick en stenflisa i högra ögat och tillfälligt miste synen. Medan kamraterna låg och laddade upp inför sista tempoetappen fick jag åka till Karolinska sjukhuset och få stenflisan (som repat hornhinnan) bortopererad. Smärtorna försvann när jag värmde upp mig före starten. Inte har man tid att känna efter när man tävlar. En gång under min tid som fri-idrottsman (Herbert var löpare som junior och noterade 3.59,4 på 1.500 m) hade jag ont i ett knä, men den skadan "försvann" också när jag kom ut på banan. När det gäller sekunder glömmer man allt annat.

*

I år har de stora kanonerna tagit ett viloår, men goda förstärkningar har kommit i stället.

Lycklig resa startar hos Brodins

När Ni planerar resan — kontakta Brodins. 28 års erfarenhet och högt kvalificerad personal med grundlig utbildning och gediga praktiska meriter inom resebyråbranschen borgar för ansvar och service över alla gränser.

Affärsresor

Alla slags resor och arrangemang samt valutaservice, viseringar etc. Speciella kontaktmän, tränade att uppfylla affärsmannens speciella önskningar, står till Er tjänst.

Privatresor

Skräddarsydda resor efter varje enskild önskan, arrangerade med tyngdpunkt på personlig trivsel och komfort — till sällskapsresans förmånliga pris.

Sällskapsresor

Begär vår specialbroschyr som redogör för våra populära sällskapsresor till Spanien, Kanarieöarna, Italien och andra lockande resmål. Prisexempel: Mallorca, 1 vecka, helpension från 565:—, Rimini, 2 veckor, helpension från 650:—. Läs också vårt långreseprogram "Möt äventyret med Brodins" som berättar om jorden-runt-resor och sällskapsresor till bl.a. Söderhavet, Afrika och Amerika.

Ring 23 57 00 eller titta in på Sergelgatan 19 i Stockholms Hötorgs-City för mer information.

BRODINS RESESERVICE AB

Topp i sport

Bra på boll

Det är på ST-sporten ni finner de friska synpunkterna, de pigga idéerna, de rätta kommentarerna...

ST är tidningen med åsikter — framförda av folk som *kan bollsport:* Bengt Ahlbom, Wille Engdahl, Glokar Well, Axel Hülphers, Bo Alm, Bert Falk, Curt Söderberg, Sten-Olof Thorsson och många fler.

STOCKHOLMS TIDNINGEN

Prenumerera

Orienterarna:

Vi håller igen en smula...

Det kan aldrig vara nyttigt för en klubb av DIF:s grovkaliber att alla sektioner bedriver ren toppidrott. Redan nu går allt för många och solar sig i medaljglansen. För att allt detta inte skall pösa över, har vi i orienteringssektionen beslutat hålla inne de stora segrarna i år också, allt för jämviktens skull. Vi är ändå nöjda med det som varit, för vi vet att rätt som det är kan vi inte hålla igen längre, segrarna kommer att vältra fram — och vem vet — då kanske de behövs för klubben.

Våra damer har stått för de bästa sakerna i år. De lyckades så bra i DM-kavlen att en start i SM var motiverad. Där gick det nu inte lika bra, sista flickan missade rätt grovt inte bara kontrollen utan också tåget hem. Små poänger som förgyller tillvaron på äldre dar. En fin 2:a placering i DM fick vi genom damjunioren Lotta Strindberg. Grabbarna har inte rosat marknaden över hövan, men dykt upp då och då. Hans Hansson närmar sig stockholmstoppen med stora kliv.

Att vara innerstadsklubb i dessa tider, då folk placeras ut i stadens periferi, har sina problem. Att därifrån rekrytera folk är svårt då varje förort har sin klubb "om hörnet". Att värva räknas inte som "fair play" i orienteringskretsar, och "vi" vill inte på något sätt göra Djurgårdens namn impopulärt. Vi arbetar i stället vidare på annat håll, så länge Djurgårdseken står pall gör vi detsamma.

Den här säsongen blir som kanske bekant lite annorlunda mot förr. Den otrevliga gulsoten har framtvingat ett tävlingsuppehåll fram till hösten. Vi kommer under tiden ingalunda att slöa till. Nybörjarkurser kommer köras. Vi har träffar och utflykter. Vi tränar tillsammans, vi trivs och jobbar för bättre resultat.

Till sist en liten sann historia ur orienterarlivet:

Det var en av våra killar som hade ett natt-KM som han beslutsamt gick in för att försvara. Nu lyckades han inte, det blev i stället en mycket blygsam placering i årets KM-skubb. Därför var det en "tagen" och "missmodig" grabb som i den sena timmen klev in i hemmets lugna vrå. När snälla frun plockar fram lite ur ryggsäcken, fann hon det tröstens ord hon så vänligt sökte.

— "Du, undra på att det gick så dåligt för dig när du haft sällskap med den här" sade frun med en "förstående" röst och höll upp ett av de sura tävlingsplaggen, där en stor och grann snigel parkerat sig.

Sven Jansson

JUBILARER

Det gångna året förde med sig att många Djurgårdare passerade s.k. milstolpar. Det innebar att vår kombinerade hyllningsgratulationsavdelning var i verksamhet från bittida till sent.

För att nämna några som blev äldre och fyllde jämna år tar vi som hastigast detta axplock:

William Borgström, tandläkare, veteran och med i Gamla Djurgårdares krets, fyllde 80 år.

Lill-Ejnar Olsson, störst av alla djurgårdare, blev 75 år och firade dagen på (som alltid) undangömd plats i skärgården.

Sven Samuel Carlson, allas vår SS, och liksom Lill-Ejnar trogen i samband med skidor, kom bara en dag efter med sin 75-årsdag.

Något tidigare hade "Nocke" Nordenskjöld passerat 70-årsgränsen och hyllades under ljudligt bifall från hela föreningen. Själv tackade "Nocke" i verserad form.

Arne Malmgren, fotbollskassör i många år, fyllde 50 år i egen ägandes villa i Enskede. Kusinen Sven Hellborg följde strax efter med 50 år.

Allan Othberg, i många år i jobb på vårt Stadionkansli lämnade detta och fyllde 50 år.

Bertil Anér, skrivkarl i brottningssektionen och medarbetare i Djurgårdaren, fyllde 50 år och tog ledigt från jobbet.

Vår familjeredaktion fick många tackkort. Ett av dessa såg ut så här:

Vi tacka varmt och hjärtligt för de vänliga lyckönskningarna och för den vackra gåvan som vi hade den stora glädje mottaga till vårt bröllop.

Birgitta och **Johann Hansi**

(Det var som bekant Birgitta som fick en spis av oss. Inte någon av våra berömda järnspisar i fotbollssektionen utan en mera matvänlig spis.)

NOCKE

alias Bertil Nordenskjöld, en symbol för Djurgårdens kraft och styrka, ordförande i Sällskapet Gamla Djurgårdare och föreningens hedersordförande.

175 GAMLA DJURGÅRDARE

Sällskapet Gamla Djurgårdare stiftades den 12/3 1920. Av stiftarna lever fortfarande fyra: Birger Nylund född 1881, William Borgström född 1882, Hilmer Holmerin född 1882, Albert Sandström född 1883 och Einar Björe född 1885.

ORDFÖRANDE vid starten var John G. Jansson, Djurgårdens Idrottsförenings förste ordf., som 1928 avlöstes av Ehrnfrid Frostell. 1929—1932 N. A. Hedjerson. 1932—1944 Axel Schörling och från 1944 Bertil Nordenskjöld (Nocke).

SEKRETERARE har under åren varit: 1920—1927 Harald Andrén (Lappen), 1927—1929 Eric Löfgren, 1929—1931 Melcher Säwensten, 1931—1932 Gustaf Ekberg, 1932—1936 Axel Lindgren (Xet), 1936—1943 arl Sundholm, 1943— Torsten Svennberg.

KASSAFÖRVALTARE: 1920—1925 V. N. Petsén, 1925—1945 Karl Sundholm, 1945— Ingvar Norén.

REVISORER: 1920—1955 Carl Jahnzon, 1945—1961 Karl Lundberg, 1955— Carl G. Swanberg, 1961— Hilmer Holmerin.

Sällskapet håller sig också med en Valberedning (fr. o. m. 1945). Sammankallande Åke Löwgren. Div. medl.: William Bergström, Nils Nordberg, Axel Jonson och Melcher Säwensten.

Axel Schörling var under åren 1944—1961 hedersordförande.

Sällskapets medlemsantal är f. n. 175 st. Men så är detta också en kärntrupp, en blårandig krets av gamla pålitliga och trogna medlemmar i DIF, för vilka det

Lyckad resa börjar hos Reso...

"När någon gör en resa, har han något att berätta", säger ordspråket. Och det som alla nöjda Reso-resenärer berättat för vänner och bekanta har skapat Resos framgångar. Gott rykte beror uteslutande på goda erfarenheter hos nöjda kunder. På 25 år har Reso blivit landets största förmedlare av resor och semesterarrangemang av de mest skilda slag.

Det är därför Djurgårdens IF vid sina resor inom och utom landet vänder sig till Reso för att utnyttja dess erfarenheter och resurser.

I Resos omfattande verksamhet ingår:

- fullständig resebyråtjänst
- egna förstklassiga storhotell
- egna anläggningar för sommar- och vinterferier
- bygdesemester — landets billigaste semesterform
- billogi, bra och billig service för bilturister
- den internationella fritidsstaden Riva del Sole i Italien
- en omfattande kongresstjänst
- individuella resor, sällskaps- och föreningsresor med flyg, tåg, båt eller buss inom Sverige, i Europa och till främmande kontinenter

VART NI ÄN RESER — RESO RESEBYRÅER HJÄLPER ER

STR ER GARANTI

RESO

RESO

Tel. 22 60 20, Stockholm

ANSVAR - RESURSER - SÄKERHET

Markområden lämpliga för industri- och radhusbebyggelse säljas förmånligt

STOR-STOCKHOLM FASTIGHETS AB

Väpnargatan 6 — Stockholm — Telefon 63 45 93

Hushållsförpackning som ej läcker.

Praktisk ströare.

inte existerar någon annan idrottsförening än Djurgården. Inval i Sällskapet sker endas på årsmötet och fordras bl. a. ha fyllt 35 år och ha gjort kvalificerade insatser som aktiv eller som ledare.

Sällskapets plakett av år 1936 utdelas årligen å DIF:s årsmöte och är i första hand avsedd att tillfalla den av föreningens idrottsmän, som under närmast förflutna verksamhetsår åstadkommit den förnämsta idrottsprestationen (idrottsbragden) inom föreningen.

Plaketten präglas i valörerna guld (förg. silver), silver och brons.

Beslut ang. plakettens utdelande handhaves av en kommitté bestående av Sällskapets styrelse och ordförande i Djurgårdens IF.

Plaketten utdelades första gången 1936 till Einar Karlsson för 3:e pris i grek.-rom. brottning fjädervikt vid OS i Berlin och

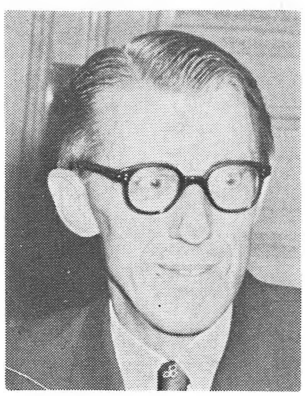

Torsten Svennbeck som presenterar Sällskapet Gamla Djurgårdare.

avslutades raden av plakettmottagare av Lars Björn för utomordentlig prestation i ishockey (mångårig kapten för ishockeylaget).

På Djurgårdens IF:s 65-årsdag den 12 mars 1956 överlämnades en *Minnessten,* placerad på den plats DIF:s första backtävling på skidor ägde rum. Platsen är belägen ca 30 m väster om Vårdkasen på Skansen. På framsidan av stenen är en bronsplåt fäst med följande inskription:

Här startade DIF sin första backtävling på skidor 1891.

På hösten 1956 fastsattes en plåt på baksidan med följande text:

Till DIF:s ära restes denna sten av Gamla Djurgårdare. Minnesstenen är tillkommen på initiativ av Birger Nylund och fördes ekonomiskt i hamn tack vare medlemmarnas storartade offervilja.

Sällskapets medlemmar kallas två gånger om året till träff. Vårträffen är den mest traditionsrika. Efter en 3-kampstävling på Gröna Lund följer prisutdelning, supé och samkväm på någon Djurg.rest. Höstträffen har arrangerats som middag och med talare om aktuell idrott. Då huvudföreningen har sitt årsmöte på hösten, kommer Sällskapet att ha sin träff i samband därmed.

Till slut § 1 ur Sällskapets stadgar: Sällskapet Gamla Djurgårdare har till ändamål att vårda Djurgårdens IF:s traditioner, vara en sammanhållande länk mellan äldre och yngre Djurgårdare samt stödja föreningen och verka för ett gott kamratskap.

Vi gamla Djurgårdare äro stolta över vad våra yngre idrottskamrater presterar på olika idrottsbanor, det säger något att vara Allsvenskar i 7 idrottsgrenar och med topp i övriga.

Djurgården är någonting otroligt just nu!

Torsten Svennbeck

Betald

annons

plats

En resa med fotbollslaget

Barcelona 26/11 1961

Jag fick nöjet att göra en resa med fotbollslaget, en välarrangerad sådan med Sigge Bergh och Gunnar Lundqvist som ledare.

Som första mål Barcelona, där vi spelade en match mot deras mästarlag. Som alla vet är de därnere ute efter två av våra bästa forwards Leffe Eriksson och Leffe Skiöld. Det är väl unikt att vi reser ner och visar upp dem i en match där vi förstärkt laget på tre platser med Bengt Anlert, AIK, Arne Larsson, Hammarby samt "Salle" Salomonsson, Hälsingborg. Det visar att vi inom klubben vill pojkarnas bästa, trots att de två "Leffarna" betyder mycket för oss. Själva matchen blev delvis förstörd av ett kraftigt regn. Vi spelade utmärkt under första halvlek där vi hade det mesta av spelet trots 2—1 till hemmalaget.

I andra halvlek kom deras bättre kondition fram, och spanjorerna vann matchen med 4—1. Det kunde ha varit 4—3, Leffe Skiöld var igenom två gånger ensam med målvakten och det borde ha givit resultat. Nu att märka målvakten var Spaniens landslagsmålvakt. Trots att vår säsong var slut för 1 1/2 månad gjorde vi trots det en mycket god match och fick många lovord.

Dagen efter flög vi till Mallorca för att ha det skönt några dagar. Där var det underbart väder. Vi badade den 1 december med 18° i vattnet samt strålande sol.

I en idrottstrupp finns det alltid några rolighetsministrar. Denna gång var det Arne Larsson och Lasse Broström. Arne gick under namnet Herr Larsson och var ihop med "Broarn" hur kul som helst.

Mallorca är en verkligt tjusig ö. Vi gjorde en bilresa runt ön där vi på vissa ställen kom upp på höjder omkring 1000 m över havet. I en gammal stad där namnet talar för sig själv, staden hette Inka, åt vi lunch i en vinkällare från 1878 med vinet direkt från faten.

Vi besökte även ett pappersbruk vars ägare var vår hotellvärd. Pappersbruket var gammalt och primitivt. Där arbetade en man som aldrig haft ett par skor på fötterna. Det säger allt om pappersbruket. Det fanns mycket att se och försöka förstå.

Till sist ett tack till fotbollssektionen för en trevlig resa.

Hilding Lövdahl

Gynna

annonsörerna

i

DJURGÅRDAREN

(De gynnar oss)

Cirkeln sluten för "Sluring"

Forsbacka har återfått sin kände fotbolls- och bandyson, **Sigvard Parling,** som nu är stationerad på Forsbackaverkens konstruktionskontor. Därmed tycks cirkeln sluten för den 31-årige allroundidrottsmannen.

Sin idrottsuppfostran fick han i Forsbacka, men locktonerna från först Sandviken och sedan Djurgården blev för starka. Dubbel seriemästare hann han bli med Djurgårdens fotbollslag. 38 landskamper i A-landslaget hann han också med, däribland finalen i 1958 års VM. Under årens lopp har han några säsonger rest hem för att hjälpa FIK i bandysammanhang. Tjänsterna under senare år ägnade han dock Sirius i Uppsala. Två finaler hann han med där. Den ena medförde ett bandy-SM. Även i bandy är han månginternationell. Han har gott och väl passerat de nödvändiga 25 poängen för att bli "Stor grabb". I fotboll har han långt över 100 poäng för samma utmärkelse.

Större delen av jordklotet har Parling besett under sina idrottsresor. Idrotten har dock inte blivit självändamål. Tvärtom, han har ansett sig ha råd att avstå från en rad landskamper. Under årens lopp har han tillägnat sig en examen som VVS-ingenjör. Det är främst denna som gjort återkomsten till Forsbacka möjlig. "Ingenting går upp mot Forsbacka och Storsjön", anser Parling.

(Ur Våra Bruk, Fagersta Forum)

ALLA OSÅLDA LOTTERS FIENDE NR 1

Det här ansiktet kanske inte känns igen av så många, men ägaren av ansiktet är inte minst därför förtjänt att få förekomma i dessa spalter. För att få sitt ansikte mera känt. Hur som helst heter ägaren av ansiktet Tord Karlstam, och han är en av mest blårandiga som finns i Klarakvarteren. Där har han utvecklat sig till storförsäljare i lotter, och alla lotter kommer från Djurgården. Antingen säljer han lotter för konståkningsflickorna, för bandysektionen eller för boxarna. Huvudsaken är att kosingen går till Djurgården. Och när han får tillfälle ger han gärna ishockeyspelarna ett pris efter slutad säsong. Djurgården har många sådana här oegennyttiga jobbare i vingården. Dom syns inte men dom jobbar. Tord Karlstam, vars vagga stod i Värmland, får synas för en gångs skull. Även från denna mörka del av världen kan det komma blårandiga ljushuvuden.

Men låt oss i sammanhanget också nämna eldsjälen Kalle Mohlin, som också är en trollkarl när det gäller att sälja lotter och att även i övrigt jobba i det tysta och göra stora ting.

HARALDS GRABBAR

Djurgårdens juniorer har med eftertryck dokumenterat sig som Stockholms bästa. I söndags blev blåränderna JDM-mästare genom finalseger (2—0 över Hammarby), och dessförinnan hade man bärgat seriesegern i klass I centrala med tre poäng tillgodo på närmaste konkurrent.

2—0-segern i JDM-finalen ser klar ut i siffror, men avgörandet föll först i förlängningen, sedan resultatet varit 0—0 efter de ordinarie 90 minuterna.

Det fostras inga divor i juniorleden hos dagens storklubbar, om man får ta Djurgården som mönster. Inte en kopp kaffe har spelarna fått under året, och ingen hägrande resa har stått som slutmål för säsongen. Det "magra" året i div II för representationslaget har satt sina spår nedåt. Åtstramning och sparsamhet har medicinen hetat.

Lagledare för dagens framgångsrika blårandiga juniorlag är Harald Gustavsson, och den sysslan har han skött i tio år.

— Årets lag är en prima uppsättning, berättar han. 1959 års lag var visserligen ett strå vassare; det vann JDM, serien och allsvenska juniorcupen. I år åkte vi ur cupen mot Norrköping, som sedan gick till final, men då hade vi inte laget färdigt. Med nuvarande uppsättning tror jag vi hade haft en god chans att upprepa trippeln.

— Flera av grabbarna har fått spela i allsvenska reservlagsserien, bl. a. hy Kjell Larsson och vi Håkan Moberg, men största utvecklingsmöjligheterna har kanske ändå hi Villy Möller och ch Rolf Rudin, båda juniorer även nästa år.

— Hur många spelare från varje juniorlag räknar ni med som framtida A-lagsmän?

— En man per år är ett gott resultat och två är strålande.

Träningsvilja

— Är det många som söker sig till en storklubbs juniorlag?

— Det är det onekligen, men vi har bara ett i gång, och i det har vi använt 15—16 man. Det är trångt om plats, men man vill ju inte avvisa någon som kommer och vill spela. Det kan hända att en grabb som i starten gör ett vekt intryck kan växa till sig på en säsong, det går nämligen fort i den åldern. Ett typiskt exempel är vår hh Lars Schwartz, som blivit en av lagets nyckelspelare under det här året. Honom får vi glädje av även nästa år.

— Träningsviljan? — Strålande! Det beror på att den som inte tränar inte heller får spela. Så hård är konkurrensen. Vår f. d. A-lagsback "Mysing" Pettersson kör med grabbarna, och han har fått väldig pli på dem.

— Kan det bli någon riktig klubbanda i en storklubbs juniorlag?

— Absolut. Ett problem i en storstad är givetvis att grabbarna är spridda över ett stort område. Efter träningarna väntar läxläsning för många, och det är ju ett legitimt skäl för att avvika. Vi försöker motverka splittringen genom att ordna klubbträffar på Stadion, och de har varit mycket uppskattade.

Mästarna:

Mv Christer Granlund, djurgårdare sedan 1955.

Hb Hans Öhman, finspelare.

Vb Björn Jonsson, tekniker med god blick för spelet.

Hh Lars Schwartz, som i finalen hade till uppgift att döda Hammarbys bäste spelare Leif Ekstig. Klarade sig med heder från uppdraget.

Ch Rolf Rudin, framtidslöfte. Bra på huvudet trots ringa längd — 175 cm. Lagets kapten, junior även nästa år.

Vh Lars Hägg, hård, oöm, kommer från Södertälje.

Hy Kjell Larsson, har rutin från allsvenska reservlagsserien. Junior även nästa år.

Hi Villy Möller, snabb och målfarlig nykomling från Kalmar. Junior även nästa år.

Cf Bosse Karlsson, spelande center.

Vi Håkan Moberg, från Kalmar, målskytt i finalen. Två matcher i juniorlandslaget.

Vy Peter Lindén, hård och rivig. Målskytt i finalen.

(Ur ST.)

Betald

annonsplats

Senaste kullen juniormästare hos Djurgården: från vänster stående lagledaren Harald Gustafsson, Kjell Karlsson, Willy Möller, Bo Carlsson, Rolf Rudin, Håkan Moberg, Peter Lindén och tränaren, gamle A-lagsbacken Ingvar Pettersson. Knästående: Lars Schwartz, Hans Öhman, Christer Granlund, Björn Johnsson och Lars Hägg.

Det stora undret i fotboll

Ur en berättelse av årgång 1961

Efter de uppnådda träningsresultaten med 36—9 i målskillnad haussades vi inför seriestarten den 23 april på Stadion. Våra premiärmotståndare var nyuppflyttade Sunne. Trots seger med 3—0 inför 4.503 personer så märkte vi att det helt säkert skulle bli friska fläktar över de lag vi hade att möta i serien.

Några milda sunnanvindar möttes vi ej heller av när vi mötte vår nästa motståndare, IFK Eskilstuna den 30:e på Tunavallen. Det var hårda tag så länge orken räckte för våra antagonister, men en ny viktoria kunde bokföras med 3—1.

En del yrväder från Brasilien under namnet Bangu lyckades vi tämja och spela 1—1 med, tillsammans med våra alliansbröder AIK och Hammarby den 3 maj på Fotbollstadion.

Endast 861 intresserade hade lust att se oss i nästa hemmamatch på Stadion den 6:e då vi slog City med 3—0. Vår sektionsordförandes landsmän hade ingen respekt för sina motståndare den 11:e, då de stretade emot och bara fick stryk med 2—1 hemma i Borlänge. Brage var lagé.

Idrottsföreningen Kamraterna i vår egen stad, som mest bestod av f.d. klubbkamrater till AIK och oss själva hade en av sina största framgångar den 14 maj. Samtidigt som DN:s stadslöpare sprang runt på gatorna för att se vem som skulle hinna först upp till Stadion och beskåda 2:a halvleken av vår match, hade nämnda kamrater tagit ledningen med hela 3—0. Eftersom vi själv, med 10 man — Leif Eriksson skadad i matchens inledning — bara lyckades göra 1 mål i den följande halvleken, så hade sensationen inträffat och det första nederlaget var ett faktum.

Något litet av pingsten, hänryckning, förnam vi genom att slå Köping med 6—2 i nästa Stadionmatch på annandagen, men än mer av den varan måste Sundbybergs spelare och supporters känt genom att uppnå 1—1 på samma plan den 25 maj.

2 man inkallades under fosterlandets fana för att hjälpa till i VM-kval mot Schweiz den 28:e. Knivsta och Lill-Lappen spelade med viss hjälp av några andra, 4—0 mot tyrolarna. Arvidsson och Tjalle Mild var med i 22-mannatruppen, men behövde inte rycka in.

Tjalle gjorde större insats i vår nästa match i Hallstahammar den 31:a och gjorde matchens enda mål, dessbättre i motståndarnas bur. Det är möjligt att solen

Inga teblad i koppen

och lika lätt att laga som med påse

tack vare ETT-TU-TE

Om Ni *verkligen* tycker om te så brygger Ni naturligtvis teet i kanna.
Och då är det här en nyhet, som Ni kommer att bli stormförtjust i! Tefiltret ETT-TU-TE, som passar i alla tekannor.

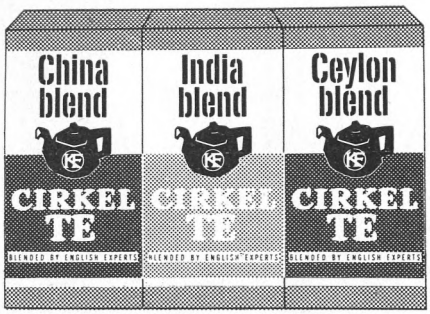

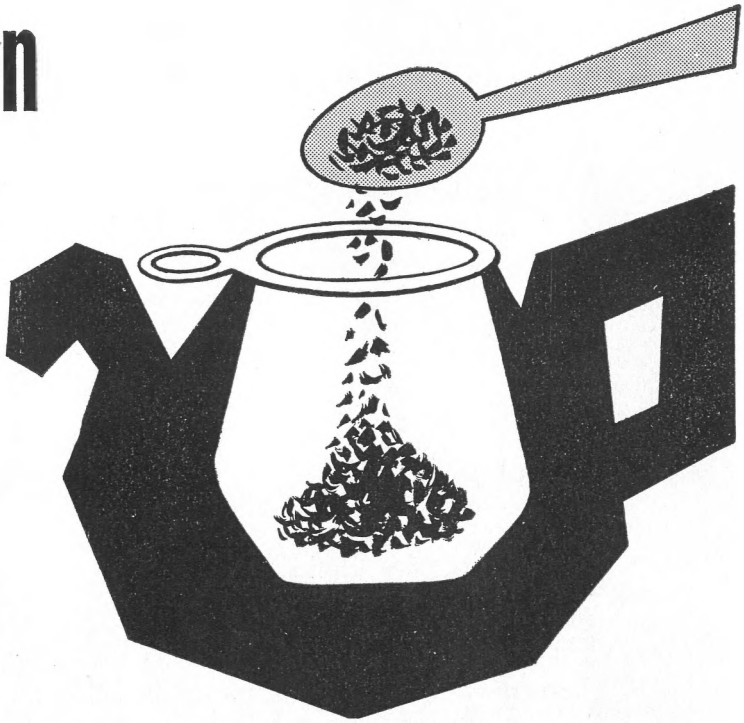

finns i konsum

Nr 3 i serien
AWE:s idrottsböcker

Gunnar Gren

VI SPELAR FOTBOLL

med Agne Simonsson och Rune Börjesson.
Den moderna instruktionsboken i fotboll för aktiva, tränare och andra fotbollsintresserade i alla åldrar.
Utkommer i september. **7:50**

Tidigare har utkommit:

Sven Tumba Johansson

TUMBAS ISHOCKEYSKOLA

7:50

Roland Mattsson

VI SPELAR HANDBOLL

med Uno Danielsson och Kjell Jönsson. **7:50**

Samtliga böcker rikt illustrerade med instruktiva bilder.

ALMQVIST & WIKSELL

alltid lyser över Karlstad, men gjorde det knappast över dess representanter på Fotbollstadion den 4 juni, då de fick återvända till det eventuella solskenet med 2—0 i baken. Båda djurgårdsmålen svarade centerdebutanten Christer Andersson för.

Samma segersiffror hade vi i bortamatchen mot Sifhälla den 11:e, men tyvärr bara i halvtid. De återstående 45 minuterna vann Säffleborna med 2—0.

Avestaforsens brus...

Det brukar heta att "skall det gå åt skogen' så skall det gå med musik". Ingen hade väl dock trott att det skulle bli till tonerna av Avestaforsens brus i våromgångens sista match den 15 juni. Att stadens lag dessutom hade ändelsen AIK gjorde inte saken bättre. Smärtsamt infördes nederlaget i matchprotokollet med siffrorna 1—3.

Våromgången var alltså slut och situationen kunde och borde varit bättre. Av 11 spelade matcher hade vi vunnit 7, spelat oavgjort i 2 och förlorat 2. Inte ens studium av tabellen kunde göra en sann djurgårdare glad ty före oss tronade tidigare nämnda kamratlag från Stockholm.

Djurgårdsskutan hade varit i blåsväder förr, det återstod en höst. Nog skulle det bli en fight om rätten att kvala till fotbollens socialgrupp 1.

Trots vår tillvaro i division 2 glömdes våra spelare inte bort när det drog ihop sig till landskamper. Den 18 juni var Kniven och Olle Hellström i Köpenhamn och vann med 2—1. Arvidsson fick samma traktamente som reserv. Tjalle Mild förekom i B-landslagets 3—3 match och Ronny Pettersson var målvaktsreserv i ungdomslandslaget. Återstod bara en av föreningens målvakter, Ove Brandt, varför denne uttogs till juniorlandslaget, men måste lämna återbud på grund av skada. I samma juniordust mot dansken var Håkan Moberg reserv.

För omväxlings skull stämde DM-matcherna med årtalet och vår motståndare i denna tävling, var Spånga den 26 juni på Zinkens Damm. 8—0 till blårandigt.

Dagen efter var det åter brassebesök i stan. Vasco da Gama lyckades inte bättre än sina kompisar i Bangu, trots att det denna gång var enbart DIF och Hammarby, som svarade för motståndet. 1—1 alltså i slutresultat från Stadionmatchen.

För att slippa höra andra versen på Avestaforsens brus i den första höstmatchen åkte laget med tränare till Domarudden i Österåker ett par dagar före matchen. Några domarproblem diskuterades inte, men väl taktik och träning, vilket hade till resultat att det var Avestas tur att återvända med ett nederlag på halsen. Stadion var spelplatsen vid vår 4—0 seger.

4—0 tycktes vara segersiffror, som passade oss för både matchen i Karlstad den 6 augusti, som den på Stadion mot Sifhälla den 12:e slöt på detta sätt. I samma vecka hade Knivsta åter hjälpt landslaget mot Finland, medan Lappen fick tacka nej på grund av skada. Tjalle som ordinarie och Arvid som reserv åkte med B-landslaget till Lahti och i ungdomslandslaget debuterade Nisse Andersson och Ronny Pettersson var reserv i samma match. Reserv var även Ove Brandt i juniorkampen mot Finland i Nyköping.

Den 16 augusti var det Uffe Schramms tur att avgöra matchen mot Hallstahammar, även denna gång fick 1—0 räcka som segerresultat.

Även om simklubben Neptun är en utbrytning från vår förening, så tycktes Sundbybergsspelarna vara mera simkunniga än våra grabbar ute i grannstadens idrottsplats den 22:a. Förhoppningar om serieseger var inte stora efter den, såväl andligen som kroppsligen, obehagliga kallduschen med 1—3.

Hoppets tändes väl i någon mån igen efter den begärliga revanschen vi fick på Fotbollstadion den 27 augusti mot IFK Stockholm. 2—0 och verklig fighteranda igen.

Det var nu kastbyarna satte in. Samtidigt som det blåste in 8 bollar bakom Köpingsmålvakten i vår match den 3 september mot ingen hos Arvid i vår bur, så bröt solen igenom för Karlstad i Stadionmatchen mot våra konkurrenter i serietoppen. Helt plötsligt ledde vi serien om ock så knappt som med målskillnaden 49—17 mot IFK:s 47—15. Leffe Skiölds målaptit hade vaknat till liv och med hans 2 mål på Brage ute i Råsunda den 9:e inregistrerade vi en 2—0 seger. Rena thrillern hade kommit i gång. Kamraterna gick upp i ledningen dagen därpå med 1 mål övervikt och ridån syntes definitivt gått ned efter deras seger med 9—1 mot Sundbyberg samtidigt som vi bara gjorde 4—2 en match den 20:e, då blågula Kniven mot City i Eskilstuna den 17:e.

Landslaget—Pressen stack emellan med ställdes mot Tjalle på motståndarsidan. Arvid och Leffe Eriksson var reserver. Leffe fick dock bli blågul i 2:a halvlek.

Avgörandet på slutet

Endast 2 matcher återstod av serien och det ville nästan till underverk om vi skulle kunna knappa in på Kamraternas målskillnad. Det första undret blev Stadionåskådarna åsyna vittnen till den 23:e då Eskilstunas kamratlag fick ge sig för djurgårdskanonaden. Leffarna Skiöld och Eriksson höll på att göra siffergubben i Valhallavägskurvan utarbetad med 6 resp. 3 mål vardera. När så Kniven spädde på med ytterligare 2 mål höll han på att kollapsa. Eskilstuna lade ytterligare en sten på hans börda genom att lyckas överlista Arvid en gång. Efter söndagen, då Stockholmskamraterna endast nådde 4—1 mot City, toppade vi med målen 66—20 mot kamraternas 63—17. Nu gällde det sista omgången den 1 oktober. Vi själva borta mot Sunne och Kamraterna på Johanneshov mot Avesta. Det blev radiotransistorernas match. Direktsändningarna från allsvenska matcherna kom i bakgrunden. Sällan har vi haft sådan hemmapublik, som vid matchen på Johanneshov. Det jublades för varje mål som gjordes av våra grabbar i Sunne. Det blev 11 st. där också mot 1 i baken. Avesta höll stången mot IFK, som fick nöja sig med en 2—1 seger.

Efter 7 sorger och 8 bedrövelser var vi så äntligen framme vid vårt första mål för 1961 års övningar — kvalmatcher till allsvenskan.

Tillsammans med GIF Sundsvall, Östers IF och Högadals IS skulle vi få göra upp om de två platserna i solen.

Det mångomtalade öppnandet av ett fönster mot Norrland hade vi ingen lust att öppna på vår egen bekostnad den 7 oktober. Första hindret, Sundsvall, klarade vi av med 3—1 på Fotbollstadion.

I Växjö var det utsålt en vecka före matchen den 15 oktober trots att man lånat bänkar och läktare från halva Småland och Blekinge. Ett fantastiskt intresse och stort pådrag av allt vad Småland hade att bjuda på i form av nöjen inramade matchen i dagarna två. Något smålandsfönster hade aldrig varit aktuellt och lika bra var det, för det hade ej ens öppnats på glänt under matchen. 0—2 stod det på anslagstavlan, vilket stämde med domarens anteckningar och därmed hade en tredje match varit obehövlig, både för oss som Högadal. Nu blev Nässjö den stad, som fick vara värdar för matchen den 21 oktober och beskåda hurusom huvudstadens representanter var 5 mot 3 bättre än Karlshamns dito.

I tabellform kunde vi så konstatera att serien fick följande topp:

Djurgården	22	17	2	3	77—21	36
IFK Stockholm	22	17	2	3	65—18	36

och kvalseriens tre matcher lämnade följande rad:

Djurgården	3	3	0	0	10—4	6

Sällan eller aldrig har väl en series toppstrid varit så intensiv och oviss in i det sista. Nog blev det hårdare än vad vi innerst inne tänkt oss, men desto roligare att till sist få triumfera.

Riktigt slut på matchandet var det dock inte. Lagets kapten Gösta Sandberg fortsatte landskampandet redan dagen efter vår match i Nässjö, som han f.ö. inte fick UK:s tillstånd att vara med om i Göteborg där Norge fick stryk med 2—0. Detta trots att, som vanligt, både Arvid och Tjalle nötte reservernas filtar.

Returmatchen i VM-kvalet mot Schweiz den 29 oktober gick åt skogen för de blågula trots samma djurgårdsuppsättning på spelare och det hjälpte inte ens att Tjalle blev ordinarie i omspelsmatchen i Berlin den 12 november. Kanske hade det räckt om även Arvid blivit ordinarie.

Resan till Spanien blev verklighet under tiden 26 november till 3 december. Barcelona med förre storspelaren Kubala i spetsen hade intresse av titta litet närmare på våra båda Leffar, Eriksson och Skiöld. Någon omedelbar övergång blev inte aktuell och matchen mot Club de futbol Barcelona förlorade vi med 4—1. Ett veritabelt skyfall dränkte både spelare och publik på Barcelonas magnifika Stadion den 28 november. Resten av veckan blev avkoppling och rekreation på Mallorca efter det påfrestande fotbollsåret.

Därmed var det dock slut med fotbollandet för år 1961 och den sammanlagda statistiken redovisade 42 matcher med 33 vinster, 2 oavgjorda och 7 förluster med en målskillnad av 149—44.

Omsättningen på spelare i representationslaget var stor. Inte mindre än 19 spelare ha vi använt oss av. Främsta orsaken härtill och att 1961 inte stod det olycksaliga året —60 långt efter var det stora antalet spelarskador. Ingen rättrogen djurgårdare ansåg att vi behövt vara mogna för nervhem med grabbarna hela. Därmed ingen skugga över de reserver, som så förtjänstfullt fyllde luckorna, därmed bevisande att laget med de bästa reserverna i längden är det bästa.

De som mest nött spiraltrappans steg till kansliet för att hämta traktamente är Arne Arvidsson och Hans Mild, som spela-

de samtliga seriematcher. Även Gösta Sandberg hade uppnått denna siffra om inte Svenska Fotbollsförbundets UK hindrat honom vid ett tillfälle.

27 mål av Leffe Skiöld

De som gick hårdast fram mot våra motståndares målvakter var Leif Skiöld med 27 mål och Leif Eriksson med 17 mål.

I övrigt är att nämna från A-lagsfronten:

att Knivsta under året uppnått det magiska talet 50 i spelade landskamper. F.n. är det 56 st.,

att Knutte Hallberg även i år masserade, inte bara våra grabbar, utan även andra blå-gula ben på uppdrag av Svenska Fotbollförbundet,

att laget fått en ny klubbtröja. Ränderna finns kvar fast smalare än tidigare och på en något ljusare bottenfärg,

att lagledare varit Ola Edlund,

att tränare varit Walter Probst,

att vi tacka de sistnämnda för ett väl uträttat jobb, som därmed hjälpt oss upp igen i de högre sfärerna på kortast möjliga tid.

Inte bara vi inom sektionen har all anledning att glädjas över våra A-lagsgrabbars insatser under året. Hela föreningens verksamhet var ett tag, när det såg som mörkast ut, hotad till sin existens. Men som så många gånger förr kom de gamla kända djurgårdstakterna fram då de bäst behövdes. Vi präntar därför ner ett tack till alla kämpar, såväl gamla som nya som gjort det möjligt för oss själva och föreningen i sin helhet att få stärka sin något brutna ekonomiska ryggrad och åter få se vårt namn i den serietabell där vi väl rätteligen hör hemma.

ALLSVENSKA RESERVLAGET

Som framgått av berättelsen över A-lagets vedermödor under året, så är det inte så underligt att vårt allsvenska reservlag släppte 2 lag före sig i serien. Inte mindre än 32 spelare har Ivar Hörberg använt sig av och en stor anledning därtill var att diverse A-lagsspelare gick sönder, varför laget emellanåt brandskattades hårt. Nu är det ju meningen förståss att reserverna skall vara beredda på inhopp i större sammanhang, så kaptenen Pelle Hörberg, får väl glädja sina kamrater att på bekostnad av en seger i sin egen serie, så spelade man upp A-laget en division högre. På grund av det ringa antalet deltagande lag i serien spelades densamma på så sätt att varje lag fick mötas inbördes i 3 matcher. Ett av glädjeämnena med detta var att vi fick slå våra tvillingbröder från Solna 2 gånger.

Trots detta var det samma svarta bröder, som fick skratta sist då serien slutspelats och de låg 1 poäng före oss.

Om våra A-lagsgrabbar i finalmatchen mot Norrköping på hösten 1960 skött sig lika bra som våra reserver gjorde i sin sista seriematch år 1961, så hade vi aldrig blivit något division 2-lag, den gången åtminstone. 4—0 blev viktorian över årets segerherrar i allsvenskans reservlagsserie. 3 poäng blev deras vinstmarginal över oss i sluttabellen.

Trots utebliven serievinst för våra grabbar, så var laget ett glädjeämne för sin sektion. Stommen i laget har bestått av f.d. juniorer från egna led. De flitigaste aktörerna har återfunnits i de bakre regionerna. Ronny Pettersson, Tom Rune, Leif Andberg, Kalle Flygare, Nils Andersson och Pelle Hörberg. I anfallslinjen återfinner vi bl.a. Lasse Lundqvist och Sigge Schwartzman.

Nisse Andersson var väl den, som svek sina lagkamrater mest, men orsaken till detta framgick av A-lagsredogörelsen. Nisse remplacerade ju Lasse Broström under dennes skada på så förtjänstfullt sätt att han åkte in i ungdomslandslaget.

Trots att Ivar Hörberg bara haft 10 man att kalla till matcherna — kaptenen boende under samma tak samt lagets trognaste supporter i form av lagvigd hustru Maj — så har han jobbat på ett förtjänstfullt sätt, varför vi passar på att tacka honom speciellt för reservlagets goda insatser under året.

Någon avundsvärd syssla har inte Sven Bergman haft som lagledare för vårt B-lag under det gångna seplåret. Man behöver ju inte direkt vara någon matematiker för att räkna ut vilka svårigheter det inneburit att ställa upp ett lag till spel i Stockholmsseriens reservlagsserie, där kollegerna i allsvenskans dito använt 32 spelare. Med benägen hjälp från juniorav-delningen har det dock allt varit fullt lag vi ställt upp med vid matcherna och Svenne har alltid sett till att han inte själv har behövt hoppa in.

Trots besvärligheterna kämpade laget till sig en 5:e placering i serien och med detta får vi vara nog så nöjda.

UNGDOMSAVDELNINGEN

Som de flesta av juniorerna var kvar från 1960 års lag kunde man sätta igång med de bästa förhoppningar om goda framgångar under 1961.

Under "Mysings" erkända hårdkörning

Vändningen

Det vände sig mot ljusare tider i olika sammanhang. Kanske betydde det mycket för hoppets tändande det som hände 3 september, då Djurgården hälsade på i Köping och vann med 8—0. Tidigare på dagen hade Karlstad gett ett handtag med att slå Stockholms-kamraterna med 3—2 och chansen att få gå upp i ledningen togs väl vara på av de våra. Det blev som sagt 8—0 och därmed såg tabelltoppen ut så här:

Djurgården	18	13	2	3	49—17	28
Kamraterna	18	13	2	3	47—15	28

Något jämnare kunde inte tänkas. 3.000 åskådare hade kommit till idrottsplatsen i Köping för att se sin förlorade son Leif Eriksson visa vad han lärt i Djurgården. Han hade lärt sig åtskilligt och bidrog tillsammans med Leif Skiöld med 7 mål att skjuta Köpingsskutan i sank. Men ingen gråt för den skull i Köping. Man gladdes att Leif kommit i goda händer och börjat en utveckling mot landslaget, som kan komma en del ära och berömmelse att tillföras Köping. Och förresten räddade sig Köping kvar i division II.

Fotbollshistoria i Sunne

Vi var inte många som vågat ge oss i väg på den ödestyngda resan sista speldagen till Sunne. Det var där Djurgårdens existens skulle avgöras. Skulle vi gå upp i allsvenskan, låg framtiden åter ljus. Skulle vi missa chansen, blev följden svåra och magra år. Hoppets låga hade ju tänts på allra sista tampen. Nu eller aldrig. Det gällde oerhörda värden. Åtminstone sett ur Djurgårdens synpunkt. Men så många av våra annars trogna ledare och supporters hade tydligen inte nerver för det här i Sunne. Men vi var några stycken som ville vara med om det bittra eller glada slutet. Där fanns alltså Sigge Bergh och Affe Lundqvist på plats, och så Ola Edlund och Walter Probst förstås såsom direkt ansvariga för ritningarna. Där fanns också Carl-Hjalmar Bodman och Kalle Liliequist, och där flöt även Knutte Knopp Westman, Tord Karlstam (med värmländska rötter men blå i blodet) och bowlar-Ragge upp.

Den sista fribiljetten i div. II-fotbollen fick våra spelare i Sunne.

Stämningen var laddad. Publiken fulltalig. Sunne hade åtskilligt att spela om. Det gällde förnyat kontrakt. Djurgården måste ha en ordentlig seger. Det hade gått nerver in i matchen från början. Stockholmskamraterna hade skickat en egen kunskapare för att kontrollera att Sunne inte lade sig utan kämpade till sprickningsgränsen. När Djurgården i halvtid skaffat sig en ledning med 3—0, ansåg sig kunskaparen böra besöka Sunnes omklädningsrum och upplysa spelarna om att de inte fick maska. Han blev utkastad.

Innan det kom så långt som till 3—0 för oss hade det gått många nervösa minuter. Grabbarna pressade och dundrade på skott på skott men de ville inte hitta in.

Rapporterna från Johanneshov i Stockholm tydde på att våra motståndare hade besvärligheter. Först senare kom det fram till oss att Kamraterna daltat med Avesta och redan i halvtid kunde ha lett med 8—0. Men detta att anslagstavlan berättade om bara 2—1 gjorde att de våra spelade ut för fulla segel och avslutade dagens övningar med att vinna med 11—1. Gissa att det var en dag av sällsynt behagligt slag och att maten smakade extra gott vid en högst improviserad liten festmåltid på pensionatet.

Att det skulle gå raka vägen i kvalmatcherna hade vi på känn. Målet var redan vunnet. I lilla idylliska Sunne hade Djurgården skrivit ett av sina märkligaste fotbollskapitel.

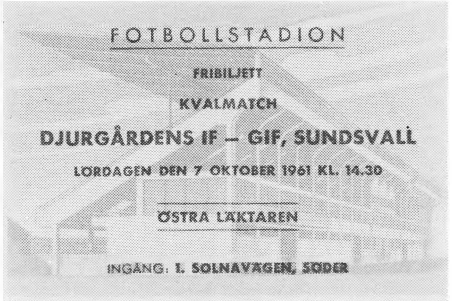

Inträdesbiljetten till allsvenskan eller rättare sagt till kvalen sedan seriesegern i div. II säkrats. En rad nervösa matcher föregick utfärdandet av denna biljett.

och Harald som säker lagledare infriades förhoppningarna gott och väl, vilket framgår av nedanstående tabell:

32 spelade matcher, 27 vunna, 2 oavgj., 3 förl. 56 poäng 123—23.

32	27	2	3	123—23	56

De förnämsta framgångarna under 1961 är seger i JDM och seriesegern.

Dessutom kan framhållas att våra juniorspelare haft goda individuella framgångar under säsongen. Sålunda har Håkan Moberg och Christer Granlund deltagit i Svenska Fotbollsförbundets träningsläger i Hindås. Håkan Moberg blev också uttagen till juniorlandslagets match i Danmark.

Något senare på våren satte sedan Lars Thorslund och Hans Fristedt igång med pojklagen och ungdomslagen.

Lars Thorslund och K. G. Gustafsson har lyckats bra med sina uppgifter, vilket nedanstående tabell visar:

Pojklag 1	19	11	3	5	68—33	25
Pojklag 2	11	8	2	1	38— 9	18

Bägge pojklagen blev seriesegrare i S:t Erikscupen och gick till slutspel.

Resultatet kan anses bra vilket framgår av tabellen:

Ungdomslag 1	15	9	4	2	68—18	22
Ungdomslag 2	11	8	1	2	61—17	17

Som tidigare under åren har våra lag varit flitigt i elden och under 1961 deltagit i JSM, JDM, Juniorserien, S:t Erikscupen för ungdomslag och pojklag.

Totalt har våra lag under året spelat:

88	63	12	13	308—90	138

Vi kan alltså än en gång konstatera med både glädje och stolthet att våra unga förmågor för våra färger med heder på den stockholmska ungdomsfronten.

SEKTIONSSTYRELSEN

Redan från början stod det klart för oss att året, som låg framför oss skulle bli ett år fyllt av blod, svett och tårar. Kritiken mot en styrelse, som haft ansvaret för en sektion, som bl.a. haft ett representationslag, som ramlat ur allsvenskan, var Det förtroende förra årsmötet visade oss, från början rätt så negativ från vissa håll. har under året varit den plattform vi efter bästa förmåga försökt att arbeta ifrån i det återuppbyggnadsarbete, som till sist kröntes med framgång genom återinträdet i division 1.

Utöver de rent administrativa och s.k. interimmässiga arbetsåliggandena har vi haft att engagera oss i sektionsmedlemmarnas personliga problem och spörsmål. I den alltmer hårdnande konkurrensen har dessa blivit mer och mer svårlösta år för år och där viljan har funnits att hjälpa till och ställa till rätta har tyvärr möjligheterna därtill i lika hög grad icke varit befintliga.

Beträffande våra träningsförhållanden och planer, i synnerhet under det första halvåret, hänvisa vi endast till de senaste 20 årens rapporter. Någon stadsplanering av Lill Jansskogen lär dock inte vara på tal under den närmaste tiden och det får vi väl vara tacksamma för.

Gunnar Lundqvist

Avdelningen underverkens tid i fotboll

— Ett underverk, sade de överlyckliga djurgårdsledarna efter den sensationella 11—1-triumfen mot IFK Eskilstuna.

Och detta underverk, som gav oväntad serieledning i div II Svealand, utfördes av två mer eller mindre bortglömda stjärnor — varav den ena anses vara passé i slentriantänkande expertkretsar. Nu gjorde denne passé-stjärna 6 mål! Det gör sammanlagt 21 för honom på 10 höstmatcher! En prestation, som knappast blivit uppmärksammad efter förtjänst. Varför?

Leffe Skiöld — det är honom vi talar om — satt i Djurgårdens omklädningsrum och försökte få svar på frågan här ovan. Leffe räknade efter:

3 mål mot Avesta, 2 mot Karlstad, 2 mot Sifhälla, 3 mot Köping, 2 mot Brage, 2 mot City och nu 6 mot Eskilstuna.

Det gör tre hat tric och en dubbel hat tric! En imponerande serie, eller hur?

— Tänk om man hade hetat "Bambis", suckade Leffe Sköld i hemlighet.

Vi förstod honom. Den långe ex-AIK-aren och nynäshamnaren är bara 26 år och redan ur räkningen när det gäller blågult och sådant.

En gång framtidsman

För åtta år sedan, då han bildade succéwing med Kurre Hamrin, ansågs han vara den stora framtidsmannen i svensk fotboll. Sedan gick det för honom som det brukar gå för de flesta 18-åriga underbarn. Man stannade i växten.

Kurre Hamrin flyttade till Italien, schism inom klubben (AIK) och sedan en lång serie av skador stoppade den tekniske talangens framfart. Samtidigt som han förvandlades till något av en olycksgubbe, som gjorde sina supporters gråhåriga. Leffe har nämligen specialiserat sig på "hårresande missar", som delvis fördärvat hans goda rykte under årens lopp.

Innerst inne hoppades dock finsmakarna på underverk:

Tänk om Leffe fick en hundraprocentig utdelning någon gång!

Förhoppningarna var välgrundade. Leffe är nämligen klassisk, elegant innertyp, som både kan dirigera och avsluta . . .

En annan Leffe . . .

Nu slog det alltså hundraprocentigt för Leffe Sköld. Och då inträffade också det efterlängtade underverk, som DIF-ledningen inte längre vågade tro på.

Men bakom Leffe Skölds hundraprocentiga insats låg en annan Leffe — med efternamnet Ericsson, f. d. Köping.

Även han bortglömd — delvis! Visserligen var den intelligente skolpojken med i landslaget mot pressen, men han var endast "reserv för reserven", som knappt kändes igen av de församlade journalisterna på pressläktaren.

Epitet "underbarn" fick även Leffe Ericsson, 19 år, klistrat på sig av många. Men mot Eskilstuna sköt han nu 3 mål och svarade för 3 målgivande passningar till "skyttekungen" Sköld.

— Vi börjar förstå varandra riktigt bra, sa Leffe och Leffe.

Detta uttalande ger underverket sin förklaring.

Kraftfotbollslaget Djurgården har nämligen genomgått en märklig förvandling i all tysthet — tack vare teknikerna Leffe & Leffe. Denna förvandling har gått trögt, men den lyckades slutligen.

Den stora thrillern

Om rafflet i samband med att Djurgården kämpade sig fram till segern i division II-fotbollen i höstas skrev Stockholms-Tidningens Bengt Ahlbom så här innan sista versen skulle sjungas (den ledde sedan till att Djurgården vann även den):

Det här med Djurgården och Stockholmskamraterna är en av seriehistoriens sällsammaste äventyrsberättelser. 21 kapitel är lästa, det 22:a och mest spännande kommer på söndag, när de båda konkurrenterna etablerar en nervskakande telefonmatch. Kamraterna måste tillskrivas de något bättre chanserna mot för utgången tämligen likgiltiga Avesta än Djurgården i bortaspelet mot för existensen kämpande Sunne.

Kamraterna har gjort en fin uppmarsch i den här serien, men personligen tror jag, att huvudstaden har större chanser att få ett nytt lag i storserien om Djurgården går till kvalet än om IFK gör det.

"Förgyll upp" tillvaron

med

BLADGULD

från

ZETHRAEUS TRADING AB

9 A Holländargatan - Stockholm 3

BYGGNADSKONTROLL

SVENSSON & Co

BYGGNADSING. GUNNAR SVENSSON

UPPLANDSGATAN 27
STOCKHOLM

TELEFON 30 22 02

Bröst vid bröst

Hela vägen igenom har kapplöpningen varit en thriller. I början stövlade Djurgården på i gamla stenkrosstilen. Kamraterna blev dock allt närgångnare och den 14 maj slog dom Djurgården och gick ikapp i poäng. Ett nytt ryck gjorde att Kamraterna sommarsemestrade med 2 poängs ledning.

Den växte till hela 4 pinnar, när Sundbyberg på en träskliknande plan fick Djurgårn's stridsvagn att köra fast. Då trodde alla att blåränderna satt sin sista potatis.

Men så kom råsundaderbyt och nervsträngar brast hos Kamraterna. Djurgårdarna repade nytt mod och si — veckan därpå var hela försprånget uppätet!

Curling 10 år
Bengt Öhrman bäste "stensättaren"

10-års jubilerande curlingsektionen har haft sin bästa säsong.

Framgångar i seriespelet och framför allt i de olika inbjudningstävlingarna. Klubbens båda lag, avancerade till högre serier, efter ett intensivt matchande under försäsongen nov.—dec.

I Stallis-handicapen spelades ren klubbfinal med två djurgårdslag i finalen.

Klubbmästare individuellt blev i år mycket välförtjänt Sigvard Edberg. Han har under många år varit den ständige tvåan och det är verkligen roligt att han fick sin mästaretitel. Edberg har alltid varit en av våra allra pålitligaste lirare genom åren.

O.G.-tävlingen för 2-mannalag vanns av djurgårdarna Öhrman-Lagerbäck. I DM individuellt för 3-mannalag, kom vi på en tredje plats. Före storheterna Fjällgården, S:t Erik och Marieebrg.

I Norge var vi med i en tävling om Fefor-pokalen, där Djurgårdens lag H. Strömdahl—B. Ericson hemförde en klar seger.

Det individuella kunnandet har höjts mycket bland spelarna och det är med glädje man ser de nya curlarna, Olle Kindblom och Rune Erikson samt junioren Crister Öhrman. Dessa har verkligen funnit "draget" och visat pålitligt spel under hela säsongen. Den mest framgångsrike lagkaptenen har varit Bengt Öhrman. Han har verkligen haft ett toppår med många fina placeringar och ingen "skipper" i stockholms-distriktet kan väl visa upp en sådan serie av vunna matcher som Benke.

Vår hedersordförande och stiftare av sektionen, Hasse Wilton, som numera lagt stenarna på hyllan, gästade oss på vår Djurgårdsdag, en curlingträff med angenämt spel och samvaro i gemytlig anda. Den gode Hasse visade gamla fina takter och vann partävlingen tillsammans med Crister Öhrman. Heder åt en sådan gammal "stensättare".

Det är verkligen kul att se att intresset för curling ökat betydligt. Sektionen får nu förfrågningar från gentlemen som vill pröva på att "sätta en sten" och vi äro glada över att se nya ansikten bland oss. Vi ser fram emot nästa säsong med tillförsikt och ljusa förhoppningar om fortsatt framgång.

Sekreteraren

Ytterligare resultat:

Fjällgårdstävlingen 4-mannalag: Klubbens lag Öhrman, finalspel 2:a pris.

S.I.S-tävlingen 4-mannalag: Klubbens lag Öhrman, finalspel 2:a pris.

"Dom var emot oss..."

Hr Redaktör!

För de äkta djurgårdarna — det finns alltjämt mängder av sådana — var fotbollsåret 1961 på olika sätt ett bittert år. Visserligen kunde vårt lag efter sju sorger och åtta bedrövelser äntligen visa sin klass i grevens tid och återta sin allsvenska plats, men dessförinnan fick man göra diverse bittra erfarenheter. Numera vet man ju att klubbkärleken är ett förlegat begrepp och därför skall man kanske inte ta så hårt på att man får uppleva det i forna tider otroliga numret att se hur djurgårdare lägger in extra skärpa i sitt spel för att bringa Djurgården på fall.

Bara några exempel:

När Stockholmskamraterna slog Djurgården med 3—1 i den första seriefinalen i div. II på Stadion arbetade Åke Rydberg med sällspord energi på sin ytterkant för att hjälpa Kamraterna vinna. Han lyckades. Några månader tidigare hade han genom starka kamraters slit och släp fått vara med och smaka segerns sötma i Djurgårdens ishockeylag och där blivit svensk mästare.

När Sundbyberg redan var ur spel om seriesegern och Djurgården letade efter ett halmstrå för att inte tappa ytterligare terräng efter bortflyende IFK, ställde "Sumpan" upp med två djurgårdare, som tidigare vunnit allsvenskt guld hos oss. Det var Birre Eklund och Berndt "Sump-Hugo" Andersson. Ingen av dem sparade sig och Birre slog med eftertryck in en straffspark bakom Arne Arvidsson. Sundbyberg vann och därmed syntes Djurgården helt vara ur spel om seriesegern. Ingenting att säga om att Birre och "Sump-Hugo" gjorde sitt bästa för de nya färgerna, men var det nödvändigt att de över huvud spelade med mot de gamla färgerna?

När Sundbyberg sedan mötte Kamraterna tyckte sig en och annan se att den där explosiva kraften gått ur "Sumpan". Kamraterna vann med hela 9—1 och drog ytterligare ifrån Djurgården.

Inte minst hade orken hos de f.d. djurgårdarna i laget försvunnit. De hade annars haft en chans att reparera vad de tidigare gjort mot oss blåränder, men nu räckte blå färgen inte till.

Vad säger man om det, redaktörn? Finns det ingen klubbkänsla?

Ilsken DIF:are

Våra curlare i finaluppställningar, från vänster bakre raden: Toivo Ekman, Bengt Öhrman, Bo Eriksson, Olle Kindblom och Christer Öhrman; främre raden: Rolf Lagerbäck, Kjell Strömdahl och Hans Strömdahl.

SHELL
servicestation
Z-garaget
(Skattehuset)

Ni som arbetar, handlar eller uträttar något annat på Söder, löser parkeringsproblemen genom att lämna in bilen hos Z-garaget i skatteskyskrapan. Under tiden kan vi se över Er bil så att den är i topptrim tills Ni behöver den. Parkeringsmöjligheter finns alternativt per timme, dag, natt eller månad.

Stationen har fullständig service vilket bl. a. innebär:

- Shell Bensin med ACI
- Nya Shell X-100 Multigrade
- Rundsmörjning enligt Shell smörjservicesystem
- Biltillbehör för bättre biltrivsel

Välkommen in till oss nästa gång Ni har vägarna förbi!

SHELL

garaget

i Skattehuset
infart från Åsögatan
Tel.: 41 70 00
Stockholm Sö

Två stora djurgårdare har gått ur tiden

N. A. HEDJERSON
Född den 20 januari 1891.
Död den 4 december 1961.

I Djurgårdens IF:s historia går Nils Adolf Hedjerson till hävderna som en av föreningens största söner. Hans insatser inom skidsporten — och alldeles särskilt då budkavlegebitet — har lämnat ett legendariskt skimmer till eftervärlden. "Hedjer", som han populärt nämndes, hälsinge från Arbrå, kom till huvudstaden några år efter sekelskiftet och enrollerade sig för djurgårdsfärgerna.

Tillsammans med bröderna Sandström, O. B. Hansson, Olle Söderberg och "Lill-Ejnar" Olsson bildade "Hedjer" det mångberyktade budkavlelag, som 1908 -09 -10 vann Skidfrämjandets nationella kavlelopp på skidor och dessutom SM 1911 och 1915. Segern 1910 betydde att den första kungakannan gick till föreningen för alltid, och "Hedjer" var väl att betrakta som ledaren och själen i det slagkraftiga laget. Han var troligen landets på den tiden säkraste orienterare, och bl. a. utförde han en fenomenal bedrift 1910, då han på nattsträckan Kälarne—Pilgrimstad åkte upp över en halvtimme på Östersund och ett koppel andra norrlandslag för att sedan gå ifrån lika mycket till växeln. Det var den gången "Hedjer" blev beskylld för att han skulle ha åkt dressin några mil på järnvägen istället för skidor. Det låg hotande nära med en diskvalifikation. Hans åkning verkade otrolig, och han fick t. o. m. följande dag redogöra för arrangörerna hur han åkt och delvis även visa skidspåren.

Men "Hedjer" var inte bara en skicklig orienterare. Att han verkligen också kunde åka skidor visade han 1910, då han vann 3-milen på Skidförbundets första SM i Härnösand. Därigenom blev han landets första officiella skidmästare.

Förutom skidsport var skytte hans stora hobby. I många år tillhörde han landets elit.

Hedjerson har även gjort stora insatser inom föreningen som ledare och organisatör. Han satt som föreningens ordförande 1925—28 och beklädde samma post inom Sällskapet Gamla Djurgårdare 1929—32. Han tillhörde också Sv. Skidförbundets styrelse, där han fungerade som skattmästare i inte mindre än 15 år.

"Hedjer" hade ett brinnande djurgårdsintresse och förkroppsligade den äkta djurgårdaren: rättfram, omutlig. Han hade ofta sin egen mening om saker och ting, och han stred med energi för den.

N. A. Hedjerson var inte bara ett omtalat namn i idrottsliga sammanhang. Han hann med att tidigt etablera egen firma i glasmästeribranschen, som han drev med framgång, och han hann också med att sköta sin familj och fostra en stor barnskara. Sonen Harald och inte mindre än 6 döttrar har alla tävlat i de vita spåren.

När Nils Adolf Hedjerson den 4 december förlidet år slutade sina dagar gick förvisso en stor och märklig människa till fädrens skuggor.

Nils Nordberg

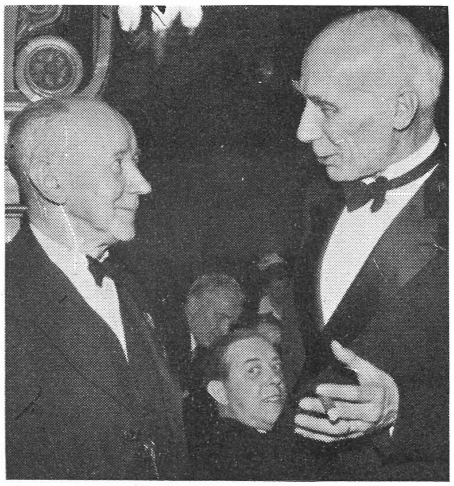

Axel Schörling i en pratstund med Torsten Tegnér kring gamla veteranminnen.

Dagens klacksparkar

Engelske fotbollssekreteraren, den sedan några år tillbaka adlade Sir Stanley Rous, var i yngre dar en inte så dålig domare. Från en av hans matcher skall vi rädda den här poängen:

I slutet av en match, det var bara 10 minuter kvar, kände sig Rous föranledd att döma en straffspark åt bortalaget. Och publiken var naturligtvis inte särskilt belåten över ett sådant tilltag. Ännu mindre belåten blev man när Rous fem minuter senare lät bli att döma en som publiken tyckte självklar straffspark för hemmalaget. Åskådarna rusade in på planen för att tala med domaren, som dock skyddades av två stadiga poliser i vars sällskap domaren kom oskadad till omklädningsrummet.

— Tack ska ni ha, sade Rous och skakade hjärtligt de bägge polisernas händer.

— Ingenting att tacka oss för, svarade de med en mun. Det är nämligen vårt jobb att hjälpa blinda till rätta.

Från en svensk match tar vi denna domarehändelse. Det ena lagets ytter var en mycket snabb herre, och det bidrog kanske till att han ständigt kom i offsidelägen. Domaren blåste av gång på gång, men yttern kunde ändå inte låta bli att komma offside. Till sist ledsnade domaren och röt åt offsidemänniskan:

Slutar du inte upp att springa offside, får du en varning!

AXEL SCHÖRLING
Född den 23 mars 1880.
Död den 1 december 1961.

Axel Schörlings namn är intimt förbundet med vår förenings historia under en lång följd av år.

Redan 1905 knöts han till föreningens framgångsrika fotbollag som forwardsspelare. Trots den sepnsliga växten blev Acke — som han i kamratkretsen alltid kallades — en stor tillgång för laget inte minst genom sin kvickhet och stora spänst. God teknik parad med gott omdöme visade han bland annat genom att med klackspark ofta kunna få bollen dit han ville — en dåtida sällsynthet som förevigade hans namn i "Schörlingskicken".

Allt efter som åren gingo och den aktiva idrottsmannens bana var avslutad finner vi honom som en trogen länk i den för en stor förening så viktiga funktionärsstaben.

När föreningens brottningssektion bildades 1911 knöts han tidigt till denna sektion och fick uppleva brottningens storhetstid här i landet på 1920—1930-talet icke minst i Stockholm och inom Djurgården.

De djurgårdare, som haft glädjen att vara med om de många storstilade internationella brottningsevenemang som Djurgården och Brandkårens IK på den tiden arrangerade — med fullsatta hus på Cirkus vid Djurgårdsslätten, kunna säkerligen icke glömma att en av de trognaste och pålitligaste funktionärerna var medlemmen Acke Schörling.

"Att vara, icke att synas" var hans motto och det hängivna arbetet i det tysta — till föreningens bästa — ett särskilt utmärkande drag.

I "Sällskapet Gamla Djurgårdare" tillhörde Acke en av dess stiftare och i Gamla Djurgårdares lag blommade hans konstnärsbegåvning upp icke minst i sångens ädla toner och som framstående operakännare. Vid en av Sällskapets träffar på gamla Tranebergs idrottsplats, det var i december 1920, berikade en av Sällskapets många poeter aftonens nöjen med uppläsande av en vers till var och en av de närvarande — ett 40-tal. Versen till Acke Schörling lydde sålunda:

"Axel Schörling är känd av oss alla som duktig all round idrottsman. Han visade först vad vi schörlingskick kalla och sjunger baklänges som ingen det kan."

Posten som ordförande i Sällskapet Gamla Djurgårdare bekläddes under åren 1932—1944 av Axel Schörling.

Som bevis på Sällskapets tacksamhet utsågs han vid sin avgång till Hedersordförande.

Alltid trofast DIF och följande de bästa traditioner i enlighet med vänskapens och kamratskapets oskrivna lagar såg man Acke städse närvarande vid våra årsmöten och högtidssammankomster och alltid uppskattad av våra idrottskamrater.

Få äro de som voro så allmänt bevandrade i föreningens historia som Hedersmannen Axel Schörling, vilken jag efterträdde i ämbetet 1944 och nu vill betyga föreningens och min egen stora tacksamhet och djupa saknad.

Nocke

Djurgårdsbrottarna imponerade stort i Östtyskland

(Utdrag från brottarnas 2:a turné i DDR)

den 4/10—11/10 1961.

Vår brottningssektion, som inledde kontakten med östtyska brottarklubbar sedan ett par år tillbaka, erhöll i en inbjudan om en 2:a turné.

Inom sektionen var vi givetvis glada åt denna inbjudan. Det gällde att omedelbart nominera brottare och ledare, då visumsansökan måste ordnas i god tid. Det visade sig emellertid att det ej var så lätt att få ihop ett slagkraftigt lag. Edvin Vesterby hade ej någon lust att resa, vår mellanviktare Bengt Fridh var inkallad i militärtjänst och Göte Rönn skadad. Vad var att göra? Jo, vi måste låna ett par brottare, bl.a. Karl Sandkvist från Stålpojkarna, Fagersta, mellanviktaren Kenneth Ovsiannikov från Uppsala AK och lätta tungviktaren Lars Lindberg från Heby BK. Dessa kunde väl anses motsvara våra egna brottares kapacitet.

Vårt lag fick följande utseende: flugvikt Kjell Pålsson, bantamvikt Karl Sandkvist, fjädervikt Kjell Norling och Roger Björk, lättvikt Kurt Madsen, weltervikt Sture Söderqvist, mellanvikt Kenneth Ovsiannikov, lätt tungvikt Lars Lindberg, tungvikt Kurt Alariksson.

Då vi ej kunde få tag i någon värdig tungviktare, måste vi låta vår ordinarie lätte tungviktare Kurt Alariksson gå i tungvikt.

Som reseledare medföljde undertecknad B. Anér, lagledare Helge Öberg, vilken även skulle fungera som matchledare samt Axel Brun som poängdomare.

Avresedagen den 4 okt. började med ett oväntat "avhopp".

Vi samlades vid Centralen kl. 16.00 för avresa med "Skåningen". Så snart alla församlats och tillfrågats om de hade sina pass med sig och jag erhållit ett jakande besked så embarkerade vi tåget.

Vid passkontrollen mellan Malmö—Trelleborg saknade vår flugviktare sitt pass, han hade glömt det hemma och det fanns ej annat val för honom än att hoppa av i Trelleborg. Det väckte givetvis en viss förstämning bland oss. Att behöva lämna walk over i flugvikt var ej heller så trevligt.

Lagledare Öberg och jag slog våra "kloka" huvuden ihop och började kalkylera med att våra brottare skulle kunna banta ner sig en klass från weltervikt och nedåt. Vi hade två welterviktare Sture Söderqvist och Kurt Madsen, som var anmäld i lättvikt. Det gällde alltså för Madsen att banta ned sig ca 4,5 kg, Kjell Norling ca 4 kg till bantam och Karl Sandkvist från bantam till flugvikt.

Våra brottare var ej så pigga på denna bantning, då det betydde, att de ej skulle få förtära något som helst på hela nedresan till Östtyskland, alltså utan mat ett helt dygn. Man måste förstå dem. Lagledaren Helge Öberg försökte övertala dem med att vi ej kunde komma dit och lämna walk over i flugvikt, då vi så väl behövde eventuella segrar i denna klass, som kanske skulle bli avgörande. Grabbarna lovade att tänka på saken.

Vid framkomsten till Öst-Berlin mötte oss en representant för Sportclub "Motor" Erhard Steiner och satte oss på tåget till Erfurt. Det var en oerhörd trängsel på tåget och de flesta av våra brottare fick stå hela vägen till Erfurt. Där väntade oss Sportclub "Motors" egen buss och förde oss till Zella-Mehlis, dit vi anlände vid kl. 19 på kvällen.

Vi inkvarterades på ett trevligt pensionat och där väntade oss även ett rikt matbord. Men först måste våra brottare kontrollvägas och då visade det sig att halva laget, som vi befarat hade stora övervikter. De fick således ej äta något, om de skulle ha någon chans att gå ned en viktklass. Lagledaren Helge Öberg hade lyckats övertala dem och man måste ge dem en eloge för att de trots hunger avstod från den härliga måltiden och i stället gick direkt till sängs.

Vi beställde bastu till kl. 7 på morgonen därpå, samma dag som vi skulle begå den 1:a tävlingen.

Vi purrade våra pojkar vid 1/2 7-tiden. De var så hungriga, så att det skrek i magen på dem och de måste ha något för att döva hungern, varför de gick till baren i pensionatet och beställde var sin 6:a rom. Den östtyske lagledaren och rikstränaren Helmut Albrecht tyckte att det var vansinnestaktik, som vi bedrev. "Låt hellre era brottare gå i sina rätta klasser och lämna walk over i flugvikt. De har ej ätit något på hela resan från Trelleborg och hit, skall de nu också supa och banta, så kommer det att ta en ända med förskräckelse, de kommer att mejas ned av våra brottare och publiken kommer att bli ytterst besviken." Men vi lät oss ej påverkas av den östtyske tränarens råd. Vi försvarade oss med, att vi ville just bjuda publiken på ett helt program och ej lämna några walk over-matcher.

Omänsklig pers för våra brottare.

Våra brottare kämpade hårt för att klara sina vikter. De masserade varandra och brottades inne i bastun. Man måste beundra dessa killar, flugviktaren Sandkvist, bantamviktaren Kjell Norling, fjäderviktaren Roger Björk och lättviktaren Kurt Madsen, som gjorde det otroliga och gingo ned en viktklass var, ca 5 kg nedbantning på ett par timmar för att senare på dagen gå sina matcher mot de östtyska mästarna.

Det var en härlig stämning trots den svåra pers de genomgått. På ditresan sjöngs det flitigt bl.a. "Oh Maria, jag vill hem till Dej". Det låg en verklig segervilja i denna sång. De östtyska ledarna och rikstränaren Albrecht var imponerade.

Sensation: de östtyska lagmästarna slagna för första gången på hemmaplan!

Det blev idel spännande och intressanta matcher, men de våra tog sensationellt ledningen med 3—0 genom segrar i flugvikt, bantamvikt och fjädervikt. Då började de östtyska domarna ta fram andra medel för att stoppa Djurgårdsbrottarnas framfart. Första offret för en orättvis bedömning blev lättviktaren Kurt Madsen. Den tyske matchledaren försökte hindra Madsen att koppla sitt specialgrepp, omvänt livtag i parterren. Madsen hade ledning, men denna utjämnades genom varning för ojust brottning och matchen slutade oavgjort. Våra brottare rodde i alla fall hem en mycket oväntad seger och resultatet av klubbmatchen blev följande:

Segraren först:

Flugvikt Karl Sandkvist, DIF—C. Wendt, SC Motor, fallseger 1.20, bantamvikt Kjell Norling, DIF—H. Klemt, SC Motor, poäng, fjädervikt Roger Björk, DIF—P. Schedler, SC Motor, poäng, lättvikt Kurt Madsen, DIF—M. Stiller, SC Motor, oavgjort, Weltervikt Sture Söderqvist, DIF—M. Mallon, SC Motor, poäng, mellanvikt P. Schäfer, SC Motor—L. Lindberg, DIF, poäng, lätt tungv. K. Ovsiannikov, DIF—W. Schlegelmilch, SC Motor, poäng, tungvikt A. Albrecht, SC Motor—K. Alariksson, DIF, poäng.

Då östtyskarna räknade med 2 poäng för seger och 1 poäng för oavgjort så blev Djurgårdsbrottarnas seger hela 11—5.

Åter en ny triumf för våra brottare över östtyska landslaget.

Lördagsmorgonen den 7 okt. inleddes med ett nytt besök i bastu, då det gällde att ånyo klara invägningen. Redan efter ett par timmar hade de ånyo klarat en svår bantning. Då vägningen var över, tordes de brottare, som haft viktsvårigheter, börja äta litet försiktigt.

Den andra klubbmatchen hade lett till en olidlig trängsel och man var tydligen mycket spänd på, om hemmabrottarna skulle få revansch för det kraftiga nederlaget dagen innan. Folk formligen stod på varandra.

Sedan små töser överlämnat blomsterbuketter till oss var det klart att sätta igång.

Våra brottare startade med ånyo 3 segrar i rad och så började det tyska domarkriget igen och liksom dagen innan blev Kurt Madsen offer för domarna.

Våra brottare hade dock en härlig segervilja och inget kunde stoppa dem.

Resultatet blev:

Flugvikt K. Sandkvist, DIF—C. Wendt, SC Motor, poäng, bantamvikt Kjell Norling, DIF—W. Pieper, Leipzig, uppg. skada, fjädervikt Roger Björk, DIF—P. Schedler, SC Motor, fall 1.38, lättvikt Kurt Madsen, DIF—M. Stiller, SC Motor, oavgjort, weltervikt Sture Söderqvist, DIF—M. Mallon, SC Motor, poäng, mellanvikt Lars Lindberg, DIF—P. Schäfer, SC Motor, oavgjort, lätt tungv. H. Neufang, Leipzig—K. Ovsiannikov, DIF, fall 1.40, tungvikt A. Albrecht, SC Motor—K. Alariksson, DIF, poäng.

Slutresultatet blev en seger för DIF med 10—6.

Den östtyska publiken gav oss sina varmaste applåder och stans borgmästare tackade för en vacker brottningsuppvisning. Den tyske tränaren Helmus Albrecht sade bl.a. i sitt tacktal till våra ledare och brottare att DIF är helt säkert **Europas**

starkaste klubblag och att det var första gången de fått stryka på foten på hemmaplan mot ett utländskt lag.

Avskedsbankett å Rådhusrestauranten i Zella-Mehlis.

På söndagskvällen var vi inbjudna till en avskedsbankett på Rådhusrestauranten. Borgmästaren höll åter ett vackert tal till oss, vilket jag fick översätta till "mina pojkar". Sedan höll jag själv ett tal till våra österska värdar och måtte ha lyckats utmärkt, eftersom borgmästaren ville ha mitt tal, som jag kluddat ned på ett papper, för att låta införa det i ortstidningen. Vi bjöds på mycken fin mat och dricka och allt emellanåt tog vi upp vår segersång "Oh, Maria jag vill hem till Dej". Det blev en mycket populär melodi därnere.

Avresedagen.

Tidigt på måndagsmorgonen omkr. kl. 5.30 purrade jag grabbarna, då en buss skulle föra oss från Zella-Mehlis till staden Erfurt, varifrån vi skulle ta första tåget omkr. 7.15 direkt till Öst-Berlin. Resan gick bra och vi anlände till Öst-Berlin omkr. kl. 13.

Då vi hade gott om tid på oss, vi skulle ej fortsätta vår resa förrän kl. 22.00 med tåget till Sassnitz och Trelleborg, fick vi tillfälle att göra en sightseeing i Öst-Berlin. Det var ju rätt så spänt vid denna tid med anledning av Berlinkrisen. Vi besökte flera kända platser bl.a. Brandenburger-Tor, Unter den Linden etc.

Jag dristade mig till att fråga, varför Ulbrichtsmuren kommit till. Horst Hommel, den österska politruken, förklarade bl.a., att det berodde på att stor förskingring av österska penningmedel ägt rum och gav följande exempel:

"En städerska, boende i Öst-Berlin, innehar en städtjänst i Väst-Berlin. Hon erhåller ca 375 västmark i lön per månad. Dessa pengar växlar hon i Väst-Berlin till östmark och erhåller då 4 ggr så mycket i österska mark = 1.500 östmark. För dessa handlar hon i Öst-Berlin. Som jämförelse kan nämnas, att en civilingenjör i Öst-Berlin har ca 900 östmark per månad. På så sätt har pengar försvunnit från Öst-tyskland."

Senare på dagen anlände ytterligare en ledare från SC "Motor" som var värd för en avskedsmåltid på restaurant "Hungaria" vid Stalin-Allé. De bjöd på härlig mat och dricka, ölet är förfärligt gott, smakar nästan som champagne. Vi sutto på "Hungaria" tills det var dags att bryta upp och vandra till Ostbahn-Hof.

Kl. 22.00 avgick tåget till Sassnitz och dessförinnan hade vi tagit ett hjärtligt farväl av de österska ledarna.

Klockan 22.00 på måndagskvällen anlände vi till Stockholms Central med idel glada minnen efter vår lyckade turné bakom järnridån.

Som reseledare måste jag säga, att jag aldrig tidigare åkt ut med ett så färgstarkt lag, en enastående laganda kännetecknade dessa våra brottare. Det var ett stort nöje att åka med dem.

Bertil Anér, reseledare

Kungligt i Djurgården

I dag har chefen för Societetsnytt bytt kläder igen. Smoking i går — då gällde det AIK. I dag duger det med en randig pyjamasjacka. Det gäller Djuuurgåååårn!!!

KUNGLIGT: Kronprins Carl Gustaf blev DIF-are när Tumba och Lasse Björn undervisade honom i ishockey, prinsessan Birgitta (hon fick för resten ett komplett kök av DIF i bröllopsgåva) var tidigare aktiv slalomåkerska i föreningen. Hon lockade också med sig syster Desirée i föreningen.

Även i övrigt vimlar det av känt folk i Djurgården. Många av dem är fortfarande aktiva i föreningen.

T. ex. radioreportern Lars Gunnar Björklund (handboll), TV-männen Bengt Grive (bordtennis) — gammal svensk mästare) och Anders Bauer (orientering).

En annan TV-man som är entusiastisk djurgårdare: Gunnar Oldin — ni som tittar på Filmkrönikan har väl observerat hans DIF-märke modell större på rockslaget? Det bär han som motvikt till Putte Kock, som har AIK:s hedersmärke på sin kavaj. Visste Ni för resten att AIK-aren Putte har ett förflutet som lagledare också i DIF?

Apropå radio-TV:

Av folket på Radio Nord tillhör självaste chefen Jack Kotschack Djurgården.

Och så rakt in på dagens kända djurgårdare.

SCENENS FOLK: Ulla Sallert, Martin Öhman (hovsångare), Lasse Lönndahl (idol), Bertil Boo, Elof Ahrle, Holger Höglund, Hans Bjerkeling (bas för supporterklubben), Hagge Geigert.

RESTAURANGFOLK: direktörerna Sven Larson (Tattersall), f. d. DIF-ordförande), Olle Santesson (Malmen), Bengt Öhrmann (Ambassadeur), Rolf Lagerbäck (AB Barrestauranger), restaurangchef Erik Wasser (Gillet).

POLITIKER: Torsten Sundström (borgarråd), Essen Lindahl (riksdagsman).

PRESSFOLK: Kalle Liliequist, Axel Hülphers, Kerj Jonsson, Sverker Benson, Per-Ivar Ekman (Perman), Rune Sundquist (TT).

AFFÄRSVÄRLDEN: direktörerna Sigge Törnqvist (film), Axel Benzler (industri), Gösta Berg (båtar), Melker Säwensten (glas), Åke Dunér (pumpar), Hasse Hedjersson (glas), Anders Ryberg (fisk), Hans Wilton (kol), Lars-Olof Laurell (kol), Gunnar Skoog (konstruktioner), Josef Andersson (Saltsjöbanan) Wilhelm Danielsson (reklam), Sven Ekeberg (resor), Knutte Westman (reseeffekter), Ivar Gutner (maskin), Georg Ehmke (guld), Ivar Nyhlén (färg), Hans Fredrik Frostell (bokbinderi), Alf Cedergren (byggnadsbranschen), "Reklam-Jonas" Jonasson (reklam).

DOKTORER: Bengt Jäderholm och Gustaf Munthe.

JURISTER: Karl Erik Nordlund, Richard Zacharias, Sigge Bergh, Arne Grunander. "Farsan" Sandberg.

Riksidrottsförbundets verkställande direktör, överste Torsten Wiklund, är en djurgårdare som sällan missar en DIF-match. Man får heller inte glömma en annan militär, mer Djurgården än de flesta, överstelöjtnant Bertil "Nocke" Nordenskiöld, som också är hedersordförande i föreningen.

(Ur societetsspalt i Expressen)

P.S.

NYA BROTTARTRIUMFER I ÖSTERLED

Vår senaste polska turné gav smått sensationella resultat, särskilt i 2:a matchen då vi mötte en stark komb. med inte mindre än 7 polska mästare. Svenska landslaget har som bästa resultat i Polen fått oavgjort 4—4. Tidigare har f.ö. andra svenska klubblag varit där och veckan innan vi kom dit hade Västmanlands landslag fått storstryk och även en Uddeavllakombination med inte mindre än 12—4.

De polska brottningsexperterna voro mycket imponerade och vi ägnades stor uppmärksamhet.

Vi fick vara med om en verklig drömresa, bo på lyxhotell och äta på 1:a klassens restauranter, en buss stod alltid till vårt förfogande och förde oss mellan hotell och matställen.

Vi blev bjudna på Operabesök, fick se en exotisk trädgård "Palmträdgården" med fruktbärande bananträd, apelsiner, citroner, kaffebönor och ett otal orchidéer samt palmer.

På inbjudan av de polska lagmästarna Klub Sportowy "Enegetyk", Poznan startade djurgårdsbrottarna sin Polenturné fredagen den 11 maj och kunde efter hemkomsten måndagen den 21 maj redovisa två sensationella segrar, den första i Poznan onsdagen den 16 maj mot de polska lagmästarna med 4,5—3,5 samt mot en mycket stark kombination ur "Energetyk" och ZKS Elektrycznosc, Warzawa fredagen den 18 maj med 5—3.

Djurgårdens lag (14-mannatrupp) bestod av följande: reseledare Bertil Anér; lagledare Helge Öberg; poängdomare Axel Brun; flugvikt Juhanni Haapanen; bantamvikt Jan Andersson; fjädervikt Roger Björck; lättvikt Rolf Gustafsson; weltervikt Sture Söderqvist; mellanvikt Bengt Fridh, Stiven Hagblom; lätt tungvikt Kurt Alariksson, Sture Näslund; tungvikt Lars Nyman, Bernt Andersson.

Jockey Club

Charmant festvåning

Lindhagensgatan 74

Tel. 508840

TT: MOGENHETSEXAMEN FÖR JAN-ERIK

När Janne Lundqvist vann SM-titeln i fjol skedde det i en match mot Uffe Schmidt som kom Torsten Tegnérs penna att flöda. Vi tillåter oss klippa:

Ibland — relativt sällan — bjuds man en FULLÖDIG boll-kamp där två lag resp. individer mobiliserar utomordentligt imponerande resurser av teknisk skicklighet, segervilja och kraft... fysisk och andlig kraft... i den grad att det verkligen STRÅLAR om kampen.

En typisk sådan kamp var den andra olympiska fotbollfinalen 1928, där Uruguay heroiskt — trots viss "invalidisering" — klarade av Argentina med 2—1 Av svenska "11-manna-strider" kunde jag nämna Karlstad-Göta—Skutskär 1937... Bissen Lindberg—Roger Carlsson... och (i fotboll) M.F.F.—Norrköping 4—3 (efter 1—3!) i cupfinalen den 1 oktober 1944.

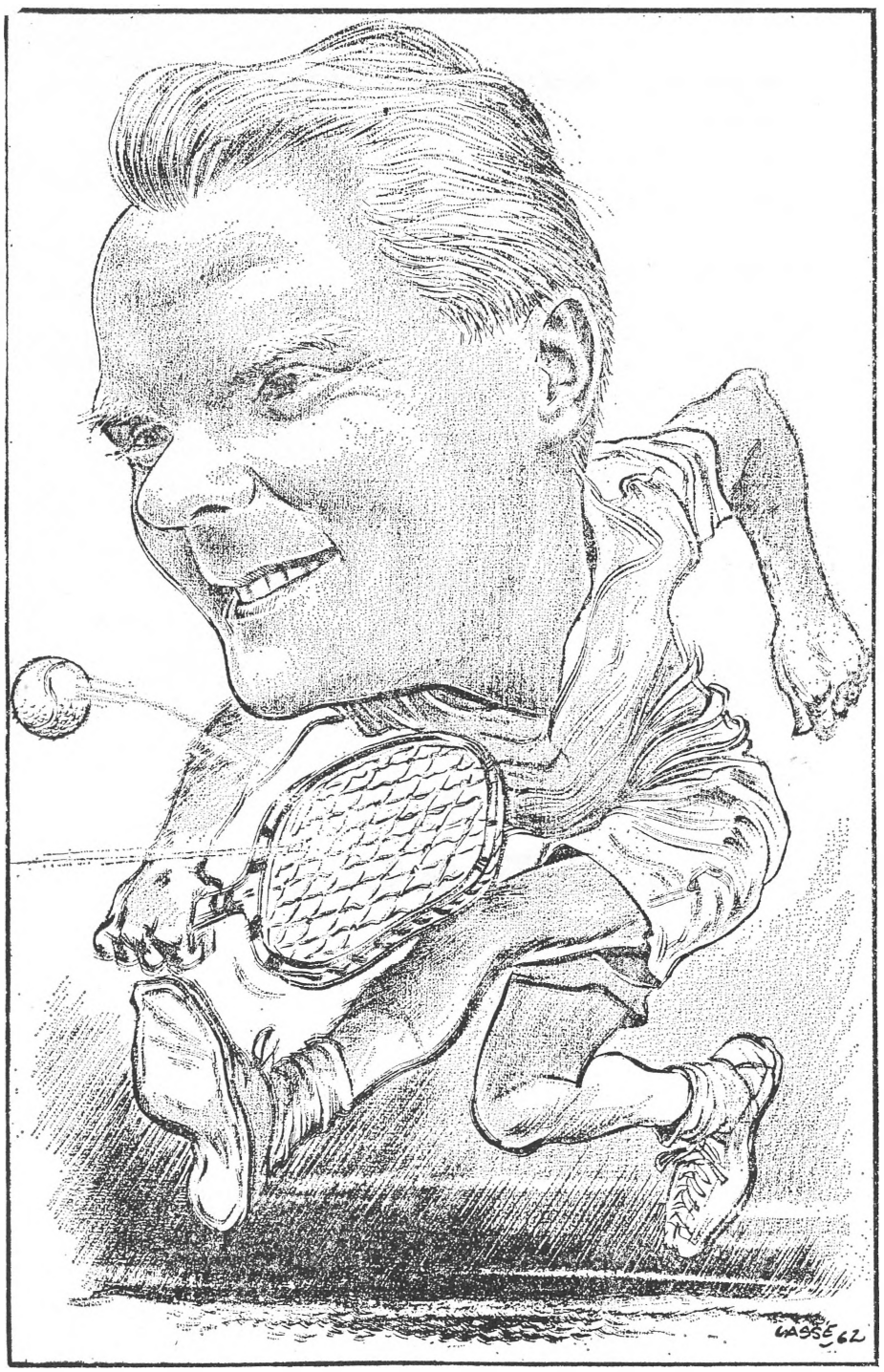

Svensk tennis-etta är Jan-Erik Lundqvist. Så här ser AB:s Tecknar-Lasse vår mästarspelare.

I denna (Solna-)match kunde Det Förlorande Laget nämnas som ett "Team of All Talents", från mål (Torsten Lindberg) och till nr 9, 10, 11: Gunnar Nordahl, Mulle Holmqvist och Åby-Eriksson.

Men den **nu aktuella** matchen, Svenska Utefinalen i Tennis 1961, var **världsklass.**

I fråga om kampens förlopp och art varsnar tenniskännaren bl.a. den ovanliga saken, att ej mindre än 15 av de 39 gamen gick till mottagaren.

Ca 22 ggr (av 252) avgjorde "serve-ess", dvs. mottagaren mäktade inte returnera... eller fick över en så "ynklig" returboll att den omedelbart dödades.

Emot ringare motstånd än resp. Uffe och Janne skulle resp. Janne och Uffe fått notera ett betydligt större antal serve-ess... så SKARPT servade "man" i denna final... och ändock gick hela 15 game (över 38 proc.!) till mottagaren! Det visar hur ofantligt starkt (skickligt och segt) "man" försvarade sej.

Detta gällde framförallt Janne Lundqvist. Han var den för dagen mest "poängsugne". Gång på gång slog Schmidt på f r u k t a n s v ä r t välplacerade "rökare"... som Janne "hastade åt sidan" och "fick spaden på"... och returnerade så beundransvärt skickligt att bollen kom "på allvar" i spel... och sedan "vem som helst kunde vinna".

D ä r f ö r — och inte för att Schmidt servade mindre bra — därför kom Uffe bara opp i 7 "serve-ess", mot hela 15 för Janne.

Båda kämparna... men mest Uffe... gjorde allvarliga bemödanden att komma i överläge.

Uffe Schmidt ville — av lättförklarlig anledning — inte ha någon upprepning av "historien Giardino"; då milanesaren "fick ner" tempot och vann på listig långbollning. Han gick alltså in för "stil Schmidt—Wilson", då den gode engelsmannen fick löpa från hörn till hörn och slutligen inte nådde längre. — Och Janne fick löpa... (!!)... men dels löper den långe virtuosen bra nu, dels räcker han ruskigt långt, dels slår han gärna (och urstyvt!) bollen i sista ögonblicket innan den "tar mark och dör"**)... och returnerar då ofta med ganska god längd och verkan... och dels (det visste Uffe nogsamt!) så kan man aldrig vara säker för att inte Janne, i trängt läge, med oskyldig uppsyn, gör sej skyldig till (!) en diaboliskt ettrig drive (forehand eller t.o.m. backhand).

Det blev därför — mellan dessa så ytterst bollsäkra herrar i toppform — mest fråga om ganska långa bollningar***) från baseline.

Jag förde ingen statistik över "frambrytningar till volleyposition", men skulle kunna tänka mej att Uffe kilade fram ca 15 ggr och Janne ca 12; under de 252 bollarna; dvs. bara i resp. 6 proc. och 5 proc. fall. Och då "bedömer" jag att Uffe vann 7 eller 8 av dessa 15 "chansningar", Janne kanske 8 av 12... Jan-Erik är en snidare att driva förbi en i framplanen stående! Eller lobba.

På väg till matchen röjde Janne för mej sin inställning:

"Jag kommer att DRA PÅ"... satsa stenhårt alltså, genomgående... "inte avvakta den här gången"... "man ska inte välja underläge mot Uffe" (då går det som

forts. å sid. 68

Ett "stenkast" från Stadion

Den intima Gärdesrestaurangen

GRENADJÄREN

känd för sin goda mat

LUNCH - MIDDAG - SUPÉ - SPECIALITETER
i behaglig miljö

Festvåning rekommenderas

Erik Dahlbergsgatan 41 - 43 STOCKHOLM

Bordbeställning
62 01 48 - 62 01 49 *Obegränsad parkering*

Varför riskera parkeringsböter?

Dagparkera i S:t ERIKSGARAGET

S: t Eriksgatan 81 (S: t Eriksplan)

Invid T-banestation

Tillbehör - Tvätt - Smörjning

Telefon 32 94 10 (Ing. Lundén)

ETT SKEPP KOMMER LASTAT...

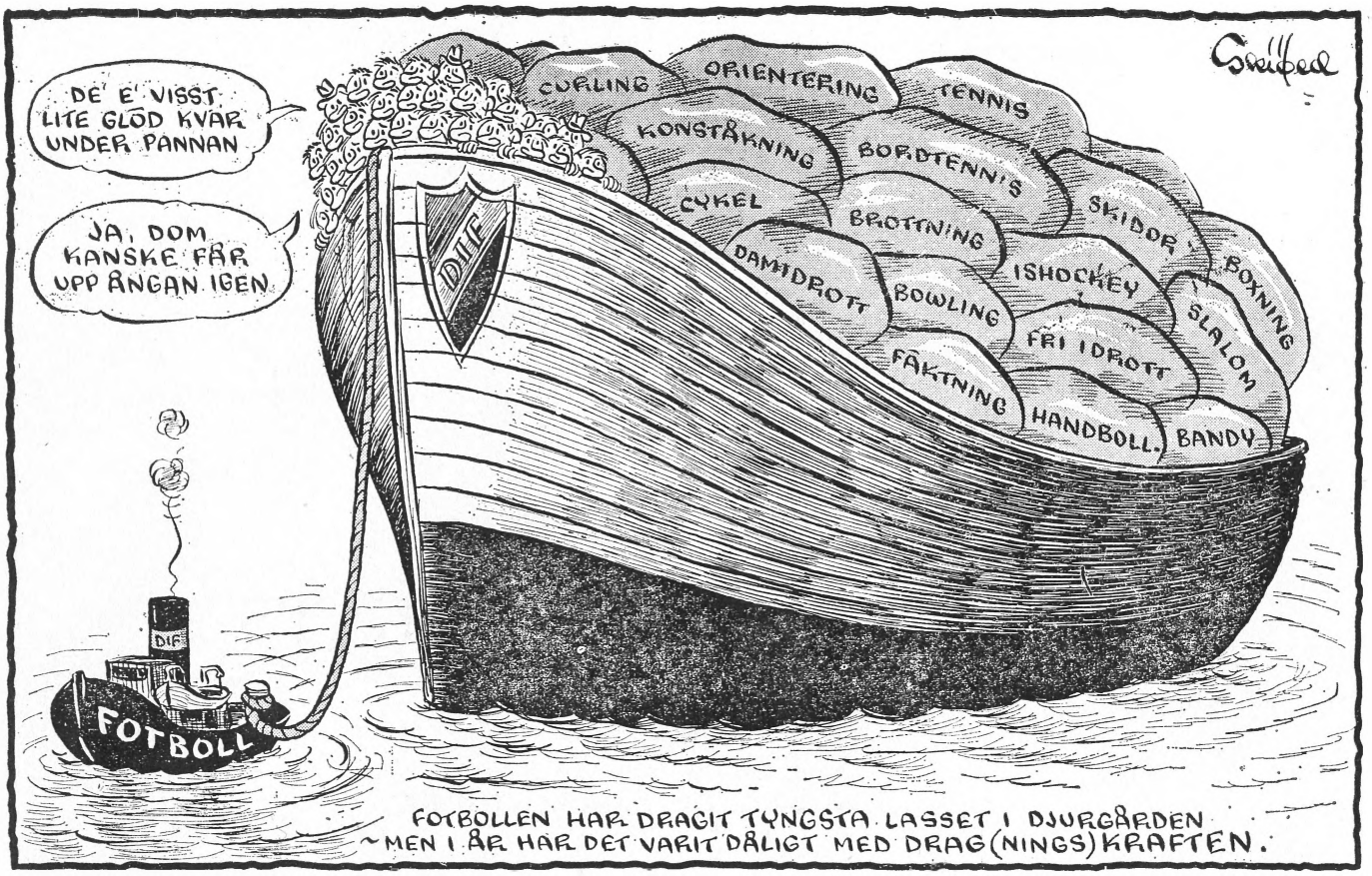

De många sektionerna i Djurgården — var de en svår belastning för föreningens ekonomi, där pengarna från fotbollen försvann i och med ramlandet ur allsvenskan hösten 1961. Så här såg Expressen-tecknaren Skiöld på situationen.

Gynna

annonsörerna

i

DJURGÅRDAREN

(De gynnar oss)

BETALD ANNONSPLATS

av

supporter från Leksands IF,

Kungl. Lawntennisklubben, AIK

m. fl. Djurgårdsfans??

Djurgårdens Idrottförenings styrelser

Hedersordförande: Bertil Nordenskiöld

ÖVERSTYRELSEN:

Ordförande:

Hugo Caneman, Villavägen 14, Stocksund, tel bost. 85 43 29, arb. 22 84 40.

Vive ordförande:

Carl-Hjalmar Bodman, Skaldevägen 15, Bromma, tel. bost. 26 87 27, arb. 61 93 26.

Sekreterare:

Karl Liliequist, skaldevägen 17, Bromma, tel bost. 25 36 99, arb. 22 40 00.

Kassör:

Bo Hedvall, Scheelegatan 10, Sthlm K, tel. bost. 51 27 53.

Ledamöter:

Åke Erixon, Gamla Landsvägen 3, Danderyd, tel bost. 55 01 43, arb. 55 27 50.

Hilding Lövdahl, Tegeluddsvägen 30, Sthlm Ö, tel. bost. 62 97 04, arb. 67 98 00.

Arne Weldner, Maltesholmsvägen 162, Vällingby, tel bost. 38 97 51, bost. 99 32 37.

Suppleanter:

Einar Axelsson, Grevturegatan 76, Sthlm Ö, tel bost. 61 31 12, arb. 52 01 20.

Rolf Theblin, Poppelvägen 20, Bromma, tel. bost. 80 09 35, arb. 22 35 80.

SEKTIONSSTYRELSER:

FOTBOLL:

Ordf.: Sigge Bergh, Körsbärsvägen 8, tel. 32 69 88 (61 73 72).

Sekr.: Gunnar Lundqvist, Skulptörvägen 17, Johanneshov, tel. 48 84 77 (22 35 80).

Kassör: Bernt Edvinger, Spiralbacken 16, Vällingby, tel. 38 50 72 (50 18 64).

Birger Sandberg, Astrakangatan 65, Vällingby, tel. 38 55 88 (22 45 00).

Åke Olsson, Frihetsvägen 5, Jakobsberg, tel. 0758/316 80 (0758/302 40).

Bertil Ahlm, Rådjursstigen 38, Solna 7, tel. 85 51 86 (22 50 80).

Bo Finnhammar, Envägen 4, Upplandsväsby, tel. 0760/323 29 (23 57 10).

Alf Lundquist, Karlavägen 83, tel. 63 40 33 (63 49 68).

Lagledare: Ola Edlund, Eklångsväg. 22, Johanneshov, tel. 91 84 66.

Tränare: Walter Probst, Kammakaregatan 29, 1 tr., tel. 21 48 18.

BANDY:

Ordf.: Curt Söderberg, Höganäsväg. 10, Lidingö, tel. 65 42 99 (22 20 00).

Sekr.: Bengt Edblad, Essingebrogat. 27, Stockholm K, tel. 52 88 10 (44 95 40).

Kassör: Lennart Schleenvoigt, Ollonvägen 1, Danderyd, tel. 55 01 20 (55 27 50).

Åke Karlsson, Kadettvägen 25—27, Rosersberg, tel. 0760/353 25 (0760/351 81).

Kontaktmän

Överstyrelsens kontaktmän för de olika sektionerna under 1962:

För samtligt sektioner: Ordföranden Hugo Caneman;

bandy:	Karl Liliequist och Åke Erixon
bordtennis:	Arne Weldner
bowling:	Åke Erixon
boxning:	Hilding Lövdahl
brottning:	Hilding Lövdahl
curling:	Rolf Theblin
cykel:	Arne Weldner
damidrott:	Einar Axelsson
fotboll:	Karl Liliequist och Bo Hedvall
friidrott:	Rolf Theblin
fäktning:	Carl-Hjalmar Bodman
handboll:	Arne Weldner
ishockey:	Karl Liliequist och Carl-Hjalmar Bodman
konståkning:	Hilding Lövdahl
orientering:	Bo Hedvall
skidor, backe:	Einar Axelsson
skidor, slalom:	Einar Axelsson
tennis:	Carl-Hjalmar Bodman

Att handhava lägenhets- och hyresfrågor: Rolf Theblin.

Klubblokalen på Stadion, utlämning av fana: Arne Weldner.

Medlemsregistret: Gillis Bengtsson, Bertil Anér.

Stödjande medlemmar: Åke Erixon.

Klubbmärken, plaketter etc.: Einar Axelsson,

Ingmar Lundkvist, Fredhällsg. 5, Fredhäll, tel. 53 13 79.

Lagledare: Sven Bergman, Brålunden 56, Nockeby, tel. 25 73 20.

ISHOCKEY:

Ordf.: Arne Grunander, Aprikosgat. 14, Hässelby, tel. 38 86 12 (22 45 00).

Sekr.: Lars Nordvall, Klubbvägen 5, Danderyd 1, tel. 55 48 55 (22 45 00).

Kassör: Lars Lindgren, Alingsåsväg. 6, Johanneshov, tel. 48 00 21 (34 96 10).

Ledamot och tränare: Yngve Carlsson, Vänskapsvägen 53, Essingen, tel. 50 65 12 (22 15 00).

Lagledare: John Candelius, Erstag. 18, tel. 41 66 99 (44 01 80).

BORDTENNIS:

Ordf.: Karl Fagerstedt, Tomtebogatan 12, I ög, Stockholm Va, tel. 31 19 98.

Sekr.: Gillis Bengtsson, Hannebergsgatan 20, Solna, tel. 27 64 04 (28 90 00/373).

Kassör: Hans Björkman, Drevkarlsstigen 3, Sollentuna, tel. 35 18 44 (0760/111 70).

BOWLING:

Ordf.: Eric Jansson, Genvägen 10, Danderyd, tel. 55 16 68.

Sekr.: Carl G. Berggren, Andersvägen 3, Solna 3, tel. 27 84 38.

Kassör: Ernst Meyer, Simrishamnsvägen 21, Johanneshov, tel. 49 64 28.

BOXNING:

Ordf.: Gösta Gimme, Skulptörvägen 9, 3 tr., Johanneshov, tel. 59 95 32 (45 26 20).

Sekr.: Kurt Hammargren, Surbrunnsgatan 40, 3 tr., Stockholm Va, tel. 30 14 44 (31 34 33).

Kassör: Thore Starck, Hägerstensv. 125, Hägersten, tel. 19 17 47 (45 34 67).

BROTTNING:

Ordf.: Lennart Öberg, Slättbaksväg. 22, Johanneshov, tel. 49 95 56 (43 59 63).

Sekr.: Bertil Anér, Hagavägen 16, Solna 3, tel. 27 95 44 (82 40 00).

Kassör: Axel Brun, Ljungvägen 14, Sollentuna, tel. 35 50 71.

CURLING:

Ordf.: Rolf Lagerbäck, Sturegatan 11, Saltsjö-Duvnäs, tel. 16 30 66.

Sekr.: Hans Strömdahl, Skeppargat. 4, Stockholm Ö, tel. 62 71 25.

Kassör: Åke Eriksson, Duvnäsvägen 48, Saltsjö-Duvnäs, tel. 16 28 22 (19 03 25).

CYKEL:

Ordf.: Karl-Gustav Lindkvist, Frödingsvägen 2, Stockholm K, tel. 53 59 76.

Sekr.: Per Gunnar Ericsson, Törnbacken 13, Solna, tel. 85 27 99.

Kassör: Lars Åke Thorslund, Virebergsvägen 9, 10 tr., Solna, tel. 82 38 51.

Tränare: Bo Gustavsson, Värmlandsvägen 374, Farsta, tel. 64 02 23.

FRI IDROTT:

Alla ärenden handlägges av överstyrelsen.

FÄKTNING:

Ordf.: Gunnar Skogh, Stackvägen 20 B, Sollentuna, tel. 35 61 37.

Sekr.: Arne Tollbom, Kungsholms Hamnplan 2, tel. 51 98 05.

Kassör: Elin Eckerbom, Ångermannagatan 84, Vällingby, tel. 87 43 09.

Instruktör: Bela Rerrich (adj.), Stadion, Stockholm Ö, tel. (22 14 40).

HANDBOLL:

Ordf.: Frans Gustavson, Forsskålsg. 13, tel. 49 81 78 (40 93 78).

Sekr.: Carl Schultze, Timmermansg. 37, tel. 42 36 46 (22 12 20).

Kassör: Kaj Boman, Kungstensgat. 58, tel. 32 67 95 (33 62 11).

KONSTÅKNING:

Ordf.: Olle Back, Skogsbacken 24, Sundbyberg, tel. 28 24 67.

Sekr.: Siv Aronsson, Törnbacken 6 nb, Solna 8, tel. 85 24 92.

Kassör: Fru Else-Marie Carlsson, Olshammarsgatan 7, Bandhagen, tel. 86 68 65.

ORIENTERING:

Ordf.: Sven Jansson, Åmmebergsgat. 19, 1 tr., Bandhagen, tel. 99 32 54.

Sekr.: Stig Hammar, Odengatan 90, Stockholm Va, tel. 32 90 68.

Kassör: Curt Berggren, Torsgatan 8, Stockholm Va, tel. 51 60 80.

SKIDOR:

Ordf.: Björn Lindgren, Nynäsvägen 375, Enskede, tel. 48 79 00 (22 77 00).

Längdlöpn.: Bertil Herrlin, Lyckselevägen 140, Vällingby, tel. 38 29 30.

SLALOM:

Ordf.: Erland Almkvist, Banérgatan 51, Stockholm Ö, tel. 61 96 07.

Sekr.: Lars Eric Pettersson, Kopparvägen 33, I, Kallhäll, tel. 0758/501 82 (23 50 30).

Kassör: Erik Rönning, Blanchegat. 14, Stockholm Ö, tel. 61 34 48.

TENNIS:

Ordf.: Richard Zacharias, Sandelsg. 23, tel. 67 12 99 (67 10 99).

Sekr.: Lennart Larsson, Sjöändan 5, Farsta 4, tel. 64 18 72 (23 75 80).

Kassör: Sven Murelius, Vasavägen 104, Jakobsberg, tel. 0758/314 09 (67 14 04).

DAMSEKTIONEN:

Ordf.: Aina Ekvall, Blåsutvägen 19, Enskede, tel. 48 78 73.

Sekr.: Ingrid Gruvlund, Östervägen 7, Kungsängen, tel. 0758/522 81 (23 80 00/166).

Kassör: Gunvor Orest, Veckovägen 67, Jakobsberg, tel. 0758/319 58 (22 37 40).

REVISORER:

Herbert Edberg, Hantverksgatan 81, tel. 53 34 79 (22 25 00/117).

Erik Extergren, Tavastgatan 17, tel. 40 79 15 (22 92 00).

Gunnar Rinman, Hässleholmsvägen 9, Johanneshov, tel. 49 16 64.

SÄLLSKAPET GAMLA DJURGÅRDARE:

Ordf.: Bertil Nordenskjöld, Banérg. 45, Stockholm NO, tel. 62 40 73.

Sekr.: Torsten Svennberg, Skulptörv. 32, Johanneshov, tel. 48 36 02.

Kassör: Ingvar Norén, Mössebergsv. 28, Bromma, tel. 25 71 22.

SUPPORTERKLUBBEN:

Supporterklubbens adress: Stadshusvägen 6, Stockholm K, tel. 50 17 40.

Ordf.: Nils Bergman, Kvarnbacksvägen 131, Bromma, tel. 26 14 01.

Brottningens allt i allo

HELGE ÖBERG

Ordf. Lennart Öberg kommenterar:

Jag skulle vilja säga något om vår lagledare Helge Öberg. Helge och jag har samma efternamn och många tror att vi är bröder. Inom brottningen är vi bröder, men f.ö. vet jag inte mer än att jag är från Närke och Helge från Stöde.

Helge kom till Djurgården år 1948 och började träna. Han var flitig och låg i på träningskvällarna, var med och kämpade i vårt A-lag med framgång, särskilt i den fria stilen. År 1952 tog han DM i fristil efter sex matcher i hård konkurrens. Om Helge med detta DM hade nått sitt mål som aktiv, så var det en värdig avslutning på hans bana.

Efter ett par års jobb bakom kulisserna kom Helge in i styrelsen och blev bl.a. lagledare efter Anton Christiansson. Det var ett jobb, som passade honom.

Helge började i en mycket svår tid för brottningssektionen, i en brytningsperiod mellan gamla och unga brottare. Många gånger har det sett mörkt ut att få ihop ett starkt lag till någon viktig match, men Helge har i regel gått i land med uppgiften. Och otaliga gånger är det han som tagit med sig en eller ett par brottare till bastun för att banta till 5 kg på två dagar. Och som en garanti för att grabbarna inte skall bli frestade att äta eller dricka, har han tagit respektive offer med sig hem och bäddat ned dem tills det varit dags att åka till tävlingen. Och något tal om att de ej skulle orka tävla, har det ej varit.

De senaste åren har han ju haft äran vara lagledare för Sveriges bästa eller näst bästa lag. SM i fristil i lag har hemförts till Djurgården, 2 ggr 2:a i grek. romersk stil, 6 till 7 DM-titlar av 8 möjliga. Djurgårdens A-lag hemförde segern i A-fyrstads år 1961.

Det var Helges goda övertalningsförmåga och handlag med brottarna, som fick dem att från welter ned till bantam banta ned sig från 3 till 5 kg på turnén i Östtyskland och trots de umbäranden de fick utstå, vann de klara segrar över östtyska lagmästarna samt ett förstärkt lag med flera östtyska landslagsbrottare bl.a. från Leipzig. Första gången dessa noterade förluster på hemmaplan.

Många brottare, som kommit till Stockholm från olika håll här i landet har sökt sig till Djurgården och det beror i särdeles hög grad på att Helge har tagit hand om dem på ett föredömligt sätt. Det finnes ett flertal föräldrar, som jag varit i kontakt med och som sagt, att Helge varit som en "andra far" för deras söner.

Hur Helge dessutom hunnit med att vara vår lotteriföreståndare är nästan ofattbart. Han har genom sin energi dragit in mycket pengar till sektionen. Det har aldrig varit på tal, om hur många lotter var och en kan sälja. Nej, så här har det låtit: "Du ska sälja 50 eller 100 lotter och de skall redovisas inom 10 dagar och det är endast en 5—6 dagar innan dragningen"!

Det sista SM:et i Lycksele var helt säkert en besvikelse för Helge och oss övriga inom sektionen. Förra gången fick vi två SM genom Edvin Vesterby och Sture Söderqvist, den här gången ingenting. Men vi ska inte misströsta. Om vi känner Helge rätt, ska misslyckandet tas igen och vi ska åter vara med och kämpa i toppen. Många gånger har Helges fru Anna-Lisa fått sitta emellan, när Helge ej kommit hem till middag. Men nästa gång, när det är tävling i klubben sitter hon där med sina blivande brottarsöner och hejar på våra pojkar.

Inom brottarstyret är vi tacksamma att ha en sådan tillgång som Helge och vi hoppas att Du blir trogen Dina ideal och kämpar vidare, för att hålla brottarskutan ovan vågorna, även om det stormar ibland. **Lennart Öberg,** sekt. ordf.

---

forts. fr. sid. 65

det gick Fraser, Ayala och Wilson); "hellre slå ut en eller annan boll".

Han modifierade emellertid taktiken en aning, sedan han under inbollningen och i matchens början konstaterat att det var någonting som fattades i Uffes forehand. "Den gick inte särskilt!". — Därför förvånade oss Janne med att slå varierande slag — visst inte alla "stenhårda"! — mot Uffes forehand ... med avsikt att låta honom (förr eller senare) "slå bort sej", eller returnera mindre bra ... i så fall kom genast 1 à 2 förödande vassa bollar från Jannes slagträ ... och poängen var (i de flesta fall) klar.

Dessemellan frestade Janne sin motståndare med "korta" bollar — för att "få fram" honom och sedan passera ... resp. med rent otagbara, sneda stoppbollar.

Uffe i sin tur imponerade även med en "lätthet på hand" som han annars blott sällan ger prov på.

Över huvud var detta en match då båda kombattanterna excellerade i sina "specialiteter" — Uffes backhand var praktfull! — men där de desslikes var förunderligt bra i sina "icke-specialiteter" ... Uffes stoppbollar och Jannes sega defensiv, hans nervstyrka och hans avstående ifrån (!) att råka ur psykisk balans vid motgångar: en bortdömning ("second"), en kullbyttering, ett par "läktarbollar" etc. reglerade han förebildligt klokt genom att pausera några ögonblick ... "filosofera" ett tag och så komma till slutsatserna:

Livet har sina ups and downs ... efter "down" kommer "up" ... Det passar mej att vinna i dag!! ... Nu ska vi se vad som är att göra ...

Det var Jannes "myndighetsexamen" i Sverige ... ovanpå hans Mästarprov i Milano ett par veckor tidigare.

Två världstoppmän — Pietrangeli, Ulf Schmidt — hade bara att säga: "Vi gjorde vårt bästa, och inte var detta 'bästa' FY SKAM — — men vi hade en övermakt framför oss".

De sade det också. Och tack för det.

För oss, som följt Janne några år, med beundran och sympati, och som bl.a. lagt märke till den STORA FASTHET som ligger under den snälla, bollbegåvade pojkens något veka, försynta och "ödmjuka" YTA, för oss var detta en underbar dag.

Lika underbar som den oförglömmeliga majdag 1959, då vår favorit för första gången — mot en häpen Ayala — "blommade upp".

Må han ge oss fler sådana här dagar ... och inte överge oss nu! **Torsten Tegnér**

DAHLFORS & SÖNER AB

★ *Glassliperi*

★ *Glasmästeri*

★ *Spegelfabrik*

30 87 37 DÖBELNSGATAN 65 30 87 49

STOCKHOLM

Norrmalms

KVALITET

— ett begrepp med fakta★

★ Öppen datummärkning
★ Varudeklaration
★ Norrmalmsmörat Stjärnkött
★ Snabbtransport av fisk och skaldjur
★ Färskvarulagren förnyas 3—4 gånger om dagen
★ Välplanerad butiksinredning — topptrimmad personal.

NORRMALMS LIVSMEDEL
Tel. 340540
Butiker över hela Stockholm

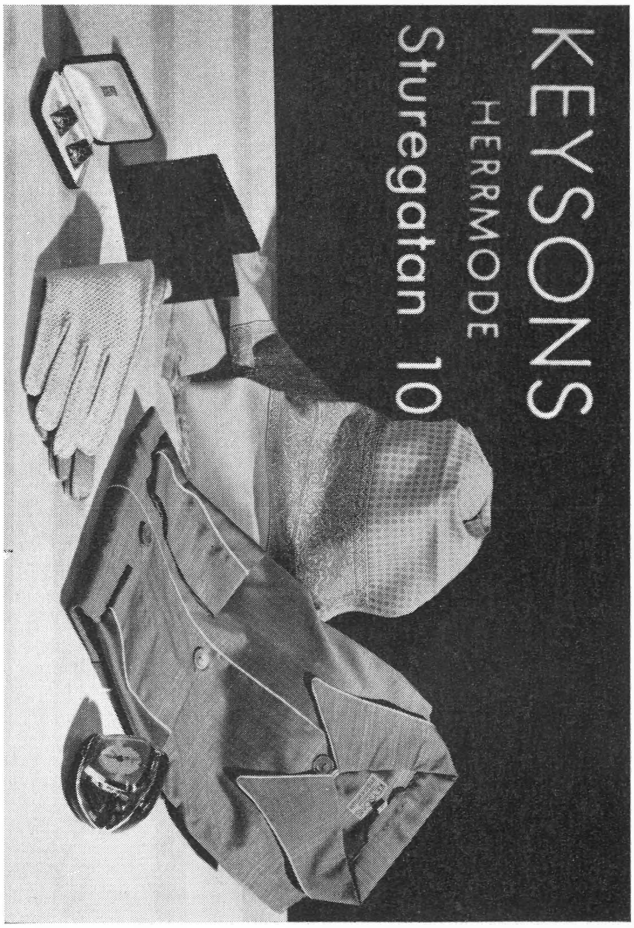

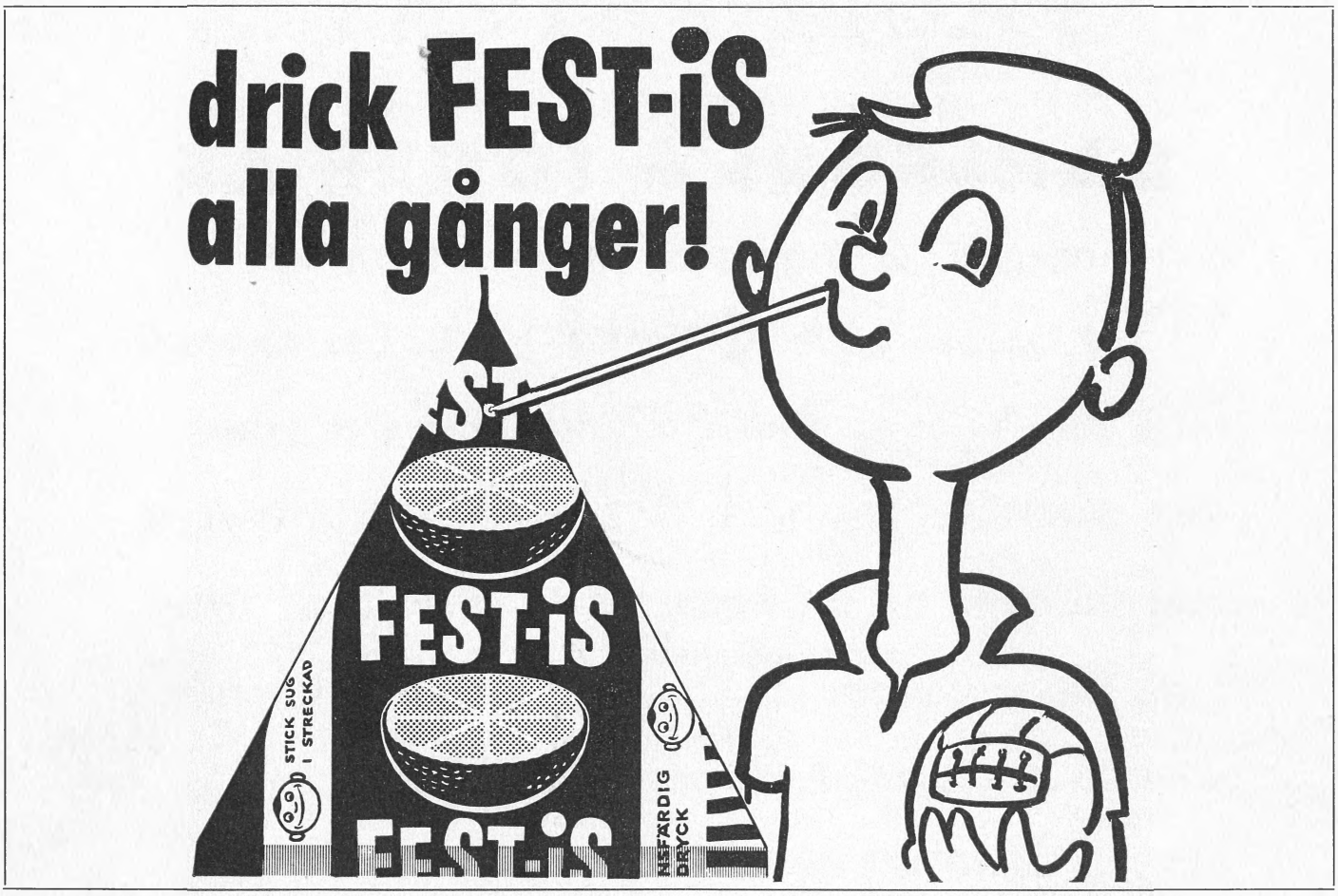

SKROT
— råvara för stål

För de flesta är skrot liktydigt med skräp. Men för stålindustrin är skrotet en ytterst viktig råvara. Genom att använda skrot som råvara kan stålverken väsentligt reducera kostnaderna för framställning av färdigt stål.

Givetvis kan järnskrotet inte göra malmen överflödig, men det är dock ett faktum att skrot idag utgör 55 % av råvarorna i den svenska stålproduktionen.

För stålindustrins råvaruförsörjning är skrotet därför av utomordentligt betydelse. Det är ett vitalt nationalekonomiskt intresse att skrotet ständigt på nytt återföres till produktionen.

GLANTS JÄRN- & METALLAFFÄR AB
Västbergavägen 14-16 - Stockholm 9

Ledande skrotleverantör
till de svenska järnverken

ORREFORS
KOSTA...

för

IDROTTSPRISET
HEDERSGÅVAN
HEMMET

Urvalet i särklass finner Ni hos

SVENSKT GLAS

BIRGER JARLSGATAN 8 - STOCKHOLM
Tel. 62 47 47, 62 89 47

Tryckeri Balder AB, Stockholm 1962

FACIT PRIVAT

är en bra hjälp för alla som

Till exempel för dem som skall bli läkare,

, lärare eller . Alla har använd-

ning för 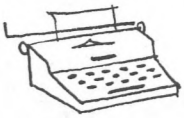 i sina studier eller sitt yrke.

Och samtidigt kan alla, tack vare Facit Privat, få

mer tid över till att ägna sig åt sina , som

i sin tur använder 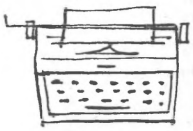 för att hålla kontakt

med sina väninnor, medan de ser till att

blir så att de kan bli ,

advokater,

eller affärsmän.

Var skall det här sluta? Vi vet inte. Vi är alltför

upptagna med att tillverka Facit Privat.

ÅTVIDABERGS

STOCKHOLM 237580 · GÖTEBORG 172420 · MALMÖ 709 80

Försäljningskontor och serviceverkstäder på 126 platser över hela landet

Redaktör: Karl Liliequist

I redaktionskommittén: Hugo Caneman, Carl-Hjalmar Bodman
och Richard Zacharias

Redaktion och expedition: Djurgårdens IF, Stadion, Stockholm Ö

Pris kr 3:–

Tryckeri Balder AB, Stockholm 1962